ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ. Φύλλου 388 - Σάββατο, 30 Ιούλη 2005

0.80 ΕΥΡΩ

ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

30/7/1920: Δύο απότακτοι αξιωματικοί αποπειρώνται να δολοφονήσουν τον Ελευθέριο Βενιζέλο στη Γαλλία 30/7/1942: Ο Ναπολέων Ζέρβας συγκροτεί την πρώτη αντάρτικη ομάδα του ΕΔΕΣ στην Ηπειρο 30/7/1958: Γέννηση Kate Bush 30/7/336 π.Χ.: Δολοφονία Φίλιππου Β' 30/7/1784: Θάνατος Ντενί Ντιντερό 30/7/1962: Καθιέρωση του λίτρου ως μονάδας μέτρησης υγρών στην Ελλάδα 31/7/1849: Θάνατος εθνικού ποιητή της Ουγγαρίας, Σάντορ Πέτεφι 31/7/1920: Δολοφονία Ιωνα Δραγούμη από Βενιζελικούς 31/7/1956: Ο Ωνάσης ιδρύει την Ολυμπιακή Αεροπορία 31/7/1944: Θάνατος Αντουάν ντε σεν Εξιπερί (44 χρ) 31/7/1886: Θάνατος Φραντς Λιστ 31/7/ 1818: Θάνατος Νικόλαου Σκουφά 31/7/1958: Ανακάλυψη σπήλαιου Διρού 1/8: Ημέρα πολύτεκνων 1/8/1981: Αρχή λειτουργίας του MTV 1/8/1849: Τοποθέτηση των πρώτων γραμματοκιβώτιων 1/8/1975: Συνθήκη Ελσίνκι (με συμμετοχή 35 κρατών) για την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων 1/8/1859: Θεμελίωση Ακαδημίας Αθηνών 1/8/1878: Γέννηση Πάντσο Βίλα 1/8/1834: Κατάργηση δουλείας σε όλη την επικράτεια του Ηνωμένου Βασίλειου 2/8/1913: Κατάκτηση Μύτικα (Ολυμπος) 2/8/1951: Ιδρυση ΕΔΑ (Πασαλίδης, Μαριόλης, Χατζήμπεης,Κύρκου) 2/8/1990: Εισβολή Ιράκ στο Κουβέιτ 2/8/1997: Θάνατος Γουίλιαμ Μπάροουζ 2/8/1824: Γέννηση Αριστοτέλη Βαλαωρίτη 2/8/47 π.Χ.: Ο Καίσαρας νικά τον Φαρνάκη στη Ζέλα του Πόντου και αναφωνεί «Veni vidi vici» 3/8: Παγκόσμια ημέρα μνήμης του ολοκαυτώματος των εβραίων 3/8/1943: Εκτελούνται 4.000 Ρομά στο Αουσβιτς 3/8/1492: Απόπλους Χριστόφορου Κολόμβου από το Πάλος 3/8/1826: Αλωση της Αθήνας από τον Κιουταχή 3/8/1770: Ανακάλυψη γομολάστιχας 3/8/1923: Πρόεδρος της Τουρκίας ο Κεμάλ Ατατούρκ 3/8/1958: Πρώτη υποθαλάσσια διέλευση του βόρειου πόλου («Ναυτίλος») 3/8/1977: Θάνατος Μακάριου (τρεις καρδιακές προσβολές μέσα σε έξι ώρες) 3/8/1972: Θάνατος Γιάννη Παπαϊωάννου 3/8/1978: Θάνατος Αγγελου Τερζάκη 3/8/1953: Ο Νίκος Πλουμπίδης καταδικάζεται σε θάνατο για κατασκοπεία 3/8/1963: Τελευταία εμφάνιση των Beatles («Cavern Club» – Λονδίνο) 4/8/1941: Γέννηση Οτις Ρέντινγκ 4/8/1936: Εγκαθίδρυση δικτατορίας από τον Ιωάννη Μεταξά 4/8/1901: Γέννηση Λούις Αρμστρονγκ 4/8/1865: Με βασιλικό διάταγμα (Γεώργιος Α') καθιερώνεται ο «ύμνος στην ελευθερία» του Διονύσιου Σολωμού ως εθνικός ύμνος της Ελλάδας 4/8/1975: Θάνατος Ανδρέα Εμπειρίκου 4/8/1973: Θάνατος Ηλία Βενέζη (69 χρ) 4/8/1875: Θάνατος Χανς Κρίστιαν Αντερσεν 4/8/1991: Θάνατος Νικηφόρου Βρεττάκου 5/8/1823: Θάνατος Μάρκου Μπότσαρη (Κεφαλόβρυσο) 5/8/1667: Πρεμιέρα του «Ταρτούφου» (Μολιέρος) στο Palais Royal 5/8/1962: Θάνατος Μέριλιν Μονρόε 5/8/1895: Θάνατος Φρίντριχ Ενγκελς.

● Ντιπ ξεδοντιάρα αποδείχτηκε η βρετανική «κόμπρα» ●●● Τί, δεν ξέρετε τί είναι η «κόμπρα;» ●●● Ετσι ονομάζουν το σχέδιο αντιμετώπισης «τρομοκρατικής» επίθεσης ●●● Η πλάκα είναι πως το εφάρμοζαν δοκιμαστικά την ώρα που οι άλλοι τους έκαναν πλάκα με τις τζούφιες προειδοποιητικές βόμβες ●●● Και νάσου ο Μπλερ κάτωχρος στο υποφύγιο αντιπυρηνικό καταφύγιο ●●● Οταν σιγουρεύτηκε ότι η κατάσταση είναι υπό έλεγχο, βγήκε από την τρύπα, φόρεσε εκείνο το λιγδιάρικο χαμόγελο και ανακοίνωσε ότι συνεχίζει κανονικά το πρόγραμμά του ●●● Πριν δεν μας είπες πού ήσουνα, μεγάλε ●●● Μεγάλος -τι μεγάλος, τεράστιος- είναι και ο Μπους ●●● Θαυμάστε τη δήλωση που έκανε ο τρισμέγιστος ●●● «Θα αμυνθούμε επιτιθέμενοι σε αυτούς τους δολοφόνους. Θα τους βρούμε έξω από την επικράτειά μας και έτσι δεν θα χρειαστεί να τους αντιμετωπίσουμε στο σπίτι μας» ●●● Βάλτε όσα θαυμαστικά θέλετε στο τέλος, και λίγα θα 'ναι ●●● Λένε τέτοια πράγματα, ρε κακομοίρη, όταν το Λονδίνο έγινε κόσκινο δυο φορές σε δεκαπέντε μέρες; ●●● Η αγγλική Αστυνομία, πάντως, αποδείχτηκε άκρως αποτελεσματική ●●● Πέντε σφαίρες στο κεφάλι και… τέζα ο Βραζιλιάνος μετανάστης που δεν είχε άδεια παραμονής και το 'βαλε στα πόδια ●●● «Πυροβολήστε για να σκοτώσετε» είναι το νέο δόγμα ●●● Ποιον; Οποιον σας φαίνεται ύποπτος ●●● Οπως στην άγρια Δύση ●●● Ντροπή σας, ρε, να μην ξέρετε τι θα πει «ευελφάλεια» ●●● Ευελιξία και ασφάλεια ίσον ευελφάλεια ●●● Τζάμπα τα έμαθε τα αγγλικά η Διαμαντοπούλου; ●●● Τουλάχιστον μπορεί και χρησιμοποιεί τον αγγλοσαξονικό τρόπο δημιουργίας νεολογισμών ●●● Και δεν θέλω σχόλια του τύπου «τί μαλακία είναι πάλι αυτή;» ●●● Τη λέξη «πασονισμός» την ξέρετε; ●●● Πασόκ και αυνανισμός ίσον πασονισμός ●●● Και μια και μιλάμε για τους Πασόκους, τί χουνέρι είναι αυτό που πάθανε πάλι; ●●● Υποτίθεται ότι στην υπόθεση του ωράριου στριμωγμένη ήταν η κυβέρνηση και στο τέλος τη νύφη πλήρωσε το ΠΑΣΟΚ με τους Μάνο-Ανδριανόπουλο ●●● Ο Γιωργάκης, όμως, βράχος. Ούτε μια λέξη κριτικής δεν χαράμισε για τους δυο εκλεκτούς του, μολονότι όλοι οι Πασόκοι περίμεναν ν' ακούσουν κάτι ●●● Κατόπιν τούτου, εξακολουθείτε να πιστεύετε ότι η επιλογή των δύο «αγρίων νεοφιλελεύθερων» για το Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ ήταν λάθος; ●●● Για λαγούς τους ήθελε ο Γιωργάκης και αυτό το ρόλο παίζουν ●●● Αλλωστε, ο Μάνος φρόντισε να τους καρφώσει, δηλώνοντας πως άλλα λένε δημόσια και άλλα στις μεταξύ τους συζητήσεις ●●● Και δεν βγήκε ένας να τον προκαλέσει να πει ονόματα ●●● Κότες λειράτες τα Πασόκια ●●● Ο απίθανος παπα-Τσάκαλος αναρωτήθηκε δημοσίως: «από πίσω έχει ηδονή, ρε παιδιά;» ●●● Δοκίμασε και δεν του άρεσε; ●●● Αν όχι, γιατί δεν ρωτάει εκείνον τον δέσποτα που προσκυνούσε ακόμα και όταν αυτός ξέπεφτε; ●

Οι διακοπές της «Κ»

Επειδή τον Αύγουστο γίνονται τα μπάνια του λαού και επειδή κι εμείς ανήκουμε στο λαό και όχι στην άρχουσα τάξη, θα διακόψουμε και φέτος, όπως κάθε χρόνο, την έκδοση της «Κ» για τον Αύγουστο και θα επανέλθουμε δριμύτεροι το Σάββατο 3 Σεπτέμβρη. Για δώρο σας επιφυλάξαμε ένα έξτρα τετρασέλιδο σ' αυτό το φύλλο και ελπίζουμε να σας... λείψουμε.

Και επειδή εσείς είσαστε τα μάτια μας και τ' αυτιά μας και τα χέρια μας, παρακαλούμε να βοηθήσετε ώστε στις 3 Σεπτέμβρη να υπάρχει η «Κ» στα σημεία πώλησης. Γιατί υπάρχει και το λαθρόβιο φύλλο και δεν θέλει πολύ να γίνει καμιά στραβή. Αν εκείνη τη μέρα δεν βρείτε την «Κ» εκεί που τη βρίσκατε (αν δεν σας κάνει κόπο, ρίχτε και καμιά ματιά παραδίπλα), παρακαλούμε να μας ενημερώσετε αμέσως τηλεφωνικά. Θα υπάρχει άνθρωπος γι' αυτό το λόγο.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

◆ Ο κ. Πάσχος Μανδραβέλης, αρθρογράφος της «Απογευματινής», μας έστειλε e-mail παρακαλώντας μας ευγενικά να γράφουμε το επώνυμό του με ένα και όχι δύο «λ». Ζητούμε συγνώμη και επανορθώνουμε. Δεν μπορούμε, όμως, να μη σημειώσουμε το γεγονός ότι ο κ. Μανδραβέλης πέρασε στο ντούκου το περιεχόμενο του σχολίου μας («Κ», αρ. φύλλου 386), που περνούσε γενεές δεκατέσσερις τα φληναφήματά του για τον κόσμο της Ανατολής και στάθηκε μόνο στα δύο «λ». Προφανώς, για τον ίδιο μεγαλύτερη σημασία έχει το όνομά του παρά οι απόψεις του.

◆ Και μια που καταπιαστήκαμε με διορθώσεις, να πούμε ότι ο Κουράκης που συμμετέχει στην «κίνηση των 4» στη Θεσσαλονίκη δεν είναι ο επικεφαλής του δημοτικού συνδυασμού του ΣΥΝ, αλλά συνεπώνυμός του από την ίδια παράταξη. Η πολιτική ουσία του σχολίου μας δεν αλλάζει, βέβαια.

◆ Πάντα με τον καλό το λόγο ο Μητσοτάκης. «Ο Σημίτης - είπε στους δημοσιογράφους, στη δεξίωση του προεδρικού μεγάρου- ήθελε να κάνει τις μεταρρυθμίσεις, αλλά δεν τόλμησε, φοβήθηκε το πολιτικό κόστος». Τον κάρφωσε διπλά. Και ως νεοφιλελεύθερο και ως πολιτικά δειλό. Εν αντιθέσει προς την αφεντομουτσουνάρα του, προφανώς.

◆ Από την ίδια δεξίωση ο διάλογος περί τρομομέτρων μεταξύ Κ. Στεφανόπουλου και Γ. Βουλγαράκη. «Είναι δυσάρεστα τα νέα απ 'εξω», σημείωσε ο Στεφανόπουλος. «Πολύ κ. πρόεδρε. Ερχονται μέτρα, πολλά μέτρα», απάντησε ο Βουλγαράκης. Καταλαβαίνετε τί έχει να γίνει. Και βέβαια, καταλαβαίνετε πόση αξία έχουν οι διαβεβαιώσεις που δίνουν ο Βουλγαράκης με τον Παπαληγούρα για τα (υποτιθέμενα) κατοχυρωμένα δικαιώματά μας.

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ «Κ»

● Ο Π.Π. 500 ευρώ

● Στη μνήμη του πατέρα μας Χρήστου, προσφέρουμε στην «Κ» 250 ευρώ.

Κ.Ν. - Π.Π.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Αν πιστεύω σ' αυτά τα μέτρα, είναι γιατί έχω βέβαια προσδοκία ότι μαζί με τις άλλες δράσεις της κυβέρνησης (αναπτυξιακά και φορολογικά μέτρα κ.τ.λ.) θα συμβάλουν αποφασιστικά στο να προχωρήσει η οικονομία μπροστά, για να αυξήσουμε το εθνικό πλεόνασμα και να εφαρμόσουμε στη συνέχεια πολιτικές αναδιανομής υπέρ των οικονομικά αδύνατων, των χαμηλόμισθων, των χαμηλοσυνταξιούχων, των ανέργων.

Πάνος Παναγιωτόπουλος

ΕΙΠΑΝ...ΕΓΡΑΨΑΝ...ΕΙΠΑΝ...

Η εισβολή στο Ιράκ, όχι μόνο δεν έδωσε «την απάντηση στην τρομοκρατία» κι επιπλέον όπως είχαν προβλέψει οι Ευρωπαίοι επέτεινε την έχθρα των ακραίων ισλαμιστών. Η ισλαμική τρομοκρατία βρίσκεται εδώ για να μείνει.

Λε Μοντ

Ακόμα περισσότερο κι από την αγριότητα των επιθέσεων, είναι πλέον ο αυξανόμενος αριθμός τους που προξενεί τρόμο. Μετά την Ουάσιγκτον και τη Μαδρίτη, την Ιερουσαλήμ και το Μπαλί, οι διαδοχικές επιθέσεις στο Λονδίνο και το Σαρμ ελ Σεΐχ δίνουν την εντύπωση πως αρχίζει ένας πόλεμος με τις δυνάμεις του σκότους να βρίσκονται πίσω τους σχεδιάζοντας συστηματικά το άνοιγμα του ενός μετώπου μετά το άλλο.

Le Temps

Εάν η Μέση Ανατολή και οι πετρελαιοπαραγωγοί χώρες κατοικούνταν από βουδιστές, ο "εχθρός" δεν θα ήταν το Ισλάμ, αλλά ο βουδισμός.

Ταρίκ Αλί (Ελευθεροτυπία)

Μέχρι στιγμής το έλλειμμα του προϋπολογισμού έχει ξεπεράσει τα 6,5 δισ. ευρώ, όταν η ετήσια πρόβλεψη είναι 8,5 δισ. ευρώ. Επί τάπητος τέθηκαν στη σύσκεψη ζητήματα αποκρατικοποιήσεων για αύξηση των εσόδων, ενώ ήδη έρχονται αυξήσεις τουλάχιστον κατά 3% στα τιμολόγια της ΔΕΗ, όπως δήλωσε την Τετάρτη ο υπουργός Ανάπτυξης Δημήτρης Σιούφας, ενώ πρώτος προχωρά σε αύξηση του παγίου από την 1η Αυγούστου ο ΟΤΕ. Θα ακολουθήσει από την αρχή του 2006 η ΕΥΔΑΠ και πολύ πιθανό τα εισιτήρια του ΟΑΣΑ, αν και ο υπουργός Μεταφορών Μιχάλης Λιάπης δεσμεύθηκε την Τετάρτη να μην αυξηθούν οι τιμές των εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Alpha TV

Με «πάγωμα» επικουρικών συντάξεων και με περικοπή του Επιδόματος Κοινωνικής Αλληλεγγύης από 100.000 συνταξιούχους επιχειρείται να καλυφθούν τα προβλήματα του ασφαλιστικού συστήματος. Με βάση τα τελευταία στοιχεία, υπάρχει «μαύρη τρύπα» 700 εκατομμυρίων ευρώ στο κονδύλι, που προβλέπεται φέτος για τα ταμεία, με αποτέλεσμα να απαιτείται έξτρα χρηματοδότηση. Ανεξέλεγκτη παραμένει η εισφοροδιαφυγή, που έφτασε τα 4 δισεκατομμύρια ευρώ, ενώ αυξημένες είναι οι δαπάνες υγειονομικής περίθαλψης. Τα μεγαλύτερα προβλήματα αντιμετωπίζουν τα ειδικά ταμεία, τα οποία κινδυνεύουν με αργό θάνατο, εξαιτίας της γήρανσης του πληθυσμού και των οικονομικών προβλημάτων.

Εθνος

■ Ταιριαστό ντεκόρ (1)

Πρωτοτύπησε όντως ο Παπούλιας στη φετινή «γιορτή της Δημοκρατίας». Δεν περιορίστηκε, όπως οι προκάτοχοί του, σε πρόσκληση προς το ΔΣ του Συλλόγου Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντιστασιακών, αλλά κάλεσε «τους ίδιους τους αντιστασιακούς», τους οποίους και έστησε απέναντι από τους πολιτικούς, σε ένα άκρως συμβολικό τελετουργικό.

Εμείς πάλι μπερδευτήκαμε. Γιατί όλοι αυτοί (αν όχι όλοι, η συντριπτική πλειοψηφία) που στάθηκαν από την πλευρά των αντιστασιακών θα μπορούσαν να στέκονται απέναντι, με τους πολιτικούς. Ο Χαραλαμπόπουλος, ο Κωνσταντόπουλος, ο Βαλυράκης, ο Λιβάνης και άλλοι. Μα αυτοί κάθε χρόνο έπαιρναν μέρος στη «δεξίωση της δημοκρατίας». Σε τί συνίσταται η πρωτοτυπία, ρώτησε ο κακεντρεχής της συντροφιάς. Του απαντήσαμε ότι η πρωτοτυπία συνίσταται πρώτο στη δημιουργία φέτος δυο ομάδων και όχι μιας και δεύτερο στην πρόσκληση και μερικών ακόμα, πέραν του ΠΑΣΟΚ (κάποιους γνωστούς ΣΥΝασπισμένους τους αναγνωρίσαμε, ίσως να ήταν και κάποιοι του Περισσού).

Οντως, όλοι αυτοί αποτέλεσαν ταιριαστό ντεκόρ. Ταιριαστό και με το πολιτικό προφίλ του Παπούλια και με το πολιτικό προφίλ του «μεσαίου χώρου», που φιλοτεχνεί ο Καραμανλής. Είναι εκείνοι που κρέμασαν τα αντιστασιακά παράσημα στο στήθος τους και έκαναν την όποια δράση τους στην περίοδο της χούντας πολιτικά (και όχι μόνο) εμπορεύσιμο προϊόν, με το οποίο πορεύτηκαν τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης και έχτισαν τις καριέρες τους. Αρκετοί απ' αυτούς δεν ήταν καν αντιστασιακοί (ούτε καν από την άποψη της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας), αλλά σκέτα αντιστασιαζόμενοι (κατά τον εύστοχο χαρακτηρισμό του Χρ. Τσιγαρίδα).

Εκείνοι που έκαναν αντίσταση οραματιζόμενοι όχι μια κοινοβουλευτική μεταπολίτευση αλλά μια αντικαπιταλιστική επανάσταση, είτε παραμένουν ενεργοί στην επαναστατική πολιτική είτε έχουν αποσυρθεί με αξιοπρέπεια, ούτε προσκλήθηκαν στο προεδρικό μέγαρο ούτε φιλοδόξησαν ποτέ να προσκληθούν. Γι' αυτούς η αντιστασιακή τους δράση δεν ήταν και δεν είναι εμπορεύσιμο προϊόν. Ηταν καθήκον που απέρρεε από την ιδεολογική και πολιτική τους στράτευση. Η ώρα της δικαίωσης αυτής της αντίστασης δεν έφτασε ακόμα.

■ Διατροφικό σκάνδαλο

Ασυδοσία και σκόπιμο μπάχαλο

Ο ΕΦΕΤ ζήτησε την ανάκληση του μείγματος μπαχαρικών για κεφτέδες «Captain's mix spicy» της εταιρίας «Αθ. Γιώτης ΑΕΒΕ», επειδή σε παρτίδες που ελέγχθηκαν εντοπίστηκε χρωστική ουσία «ξένη προς τη φύση του» και συγκεκριμένα η ουσία «Ερυθρό του Σουδάν Ι και IV». Ζητήθηκε η απόσυρση της παρτίδας με αριθμό PAO 361, που αφορά τη γυάλινη συσκευασία των 30 γραμμαρίων με ημερομηνία λήξης 31/12/06.

Και μεις οι αφελείς αναρωτιόμαστε: καλά, μόνο σ' αυτή την παρτίδα χρησιμοποιήθηκε η απαγορευμένη χρωστική; Στις προηγούμενες και τις επόμενες, που ακόμα είναι στα ράφια, δεν χρησιμοποιήθηκε; Ετσι, όμως, είναι το σύστημα. Σ' αυτή την παρτίδα έγινε κάποιος έλεγχος, αυτή αποσύρεται.

Εχουμε, όμως, και μνήμη. Ούτε δίμηνο δεν πέρασε από τότε που σε ξένη χώρα ανακαλύφτηκε άλλο μείγμα μπαχαρικών της ίδιας εταιρίας να περιέχει απαγορευμένα συστατικά. Και τί έκανε ο ΕΦΕΤ; Δέχτηκε τις διαβεβαιώσεις της εταιρίας, ότι αυτό το μείγμα κυκλοφόρησε μόνο στο εξωτερικό!

Τί έπρεπε να κάνει ένας κρατικός οργανισμός που ενδιαφέρεται στοιχειωδώς για την υγεία του λαού; Να διατάξει την άμεση απόσυρση όλων των προϊόντων της συγκεκριμένης εταιρίας και να επιτρέψει την επανακυκλοφορία τους μόνο μετά την ολοκλήρωση συστηματικών ελέγχων. Ομως ο ΕΦΕΤ δεν διαθέτει καν προσωπικό για να κάνει κάτι τέτοιο. Γιατί εκείνο που μετράει είναι τα κέρδη των καπιταλιστών και όχι η υγεία του λαού. Το ελεγκτικό μπάχαλο είναι σκόπιμο.

Θρίαμβος των νταβατζήδων

«Οι διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (νόμοι 2328/1995, 1746/1988, και 3310/2005) απαιτούν από τις επιχειρήσεις μέσων ενημέρωσης – τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί, εφημερίδες και περιοδικά – να έχουν ονομαστικές μετοχές που ανήκουν σε φυσικά πρόσωπα (σύμφωνα με τη διατύπωση του νόμου «ονομαστικές μέχρι φυσικού προσώπου»). Οσον αφορά την τηλεόραση και το ραδιόφωνο, η σχετική διάταξη διευκρινίζει ότι οι εταιρείες που είναι νόμιμα εγκατεστημένες εκτός της Ελλάδας σε χώρα όπου δεν υπάρχει υποχρέωση ονομαστικοποίησης των μετοχών μέχρι φυσικού προσώπου, μπορούν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να κατέχουν μέχρι ποσοστό 15% του κεφαλαίου μίας τηλεοπτικής ή ραδιοφωνικής επιχείρησης.

Οι διατάξεις αυτές περιορίζουν σημαντικά τις δυνατότητες επένδυσης και εγκατάστασης εταιρειών που είναι νόμιμα εγκατεστημένες στα άλλα κράτη μέλη όταν δεν υπάρχουν παρόμοιες νομοθετικές διατάξεις στις χώρες της εγκατάστασής τους, και επιπλέον εισάγουν ένα ειδικό καθεστώς για τις εταιρείες αυτές.

Λαμβάνοντας υπόψη τις πληροφορίες που διαθέτει, η Επιτροπή θεωρεί ότι η ελληνική νομοθεσία προκαλεί περιορισμούς που είναι αντίθετοι με τις αρχές της Συνθήκης ΕΚ έναντι εταιρειών άλλων κρατών μελών που θα επιθυμούσαν να επενδύσουν σε ελληνική επιχείρηση μέσων ενημέρωσης ή να εγκατασταθούν στην ελληνική επικράτεια. Η νομοθεσία αυτή δεν φαίνεται να δικαιολογείται για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας υγείας ή δημοσίας ασφάλειας που θα μπορούσαν να αιτιολογήσουν καθεστώς παρέκκλισης για ξένους υπηκόους όσον αφορά την ελευθερία εγκατάστασης, και, εν πάση περιπτώσει, δεν θεωρείται ούτε κατάλληλη ούτε ανάλογη σε σχέση με στόχο που ανταποκρίνεται σε επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζεται από το Δικαστήριο, όπως η διαφάνεια των εταιρειών και η πολυφωνία των μέσων ενημέρωσης».

Τώρα που πήρε φόρα η Κομισιόν δεν σταματάει με τίποτα. Πρώτα ανάγκασε την κυβέρνηση Καραμανλή να βάλει... εκεί που ξέρει το νόμο Παυλόπουλου για το βασικό μέτοχο. Υστερα, την ανάγκασε να καταργήσει και το νόμο του ΠΑΣΟΚ, που προς το παρόν είχε επαναφέρει. Και μόλις είδε ότι στην Αθήνα δεν έχουν τον κώλο ούτε μια διαμαρτυρία να κάνουν, γιατί τρέμουν μη χάσουν έστω και ένα ευρώ από τα κονδύλια για τα συγχρηματοδοτούμενα έργα, δίνει και τη χαριστική βολή, απαιτώντας να καταργηθούν και οι διατάξεις για την ονομαστικοποίηση των μετοχών. Οι νταβατζήδες δικαιώνονται πλήρως. Γι' αυτό και ο Καραμανλής «έκοψε» τον Μπαϊρακτάρη από μαγαζί στο οποίο έκανε τις συναντήσεις του με τους βουλευτές της ΝΔ. Για να μη θυμάται κανείς το πατατράκ που έπαθε αφότου τόλμησε -ο αναιδής- να ξεστομίσει στο γνωστό ψητοπωλείο τη λέξη «νταβατζήδες» και να διακηρύξει ότι θα τους αλλάξει τον αδόξαστο. Τώρα, και τα διπλόπιτα με γύρο θα τα τρώει αλλού και ηττημένος θα σέρνεται στην αυλή του κάθε μεγαλοεκδότη και μεγαλοκαναλάρχη. Γιατί με τον Ρίζο και τον Τράγκα δεν παίρνεις εκλογές. Ηδη, οι κακές γλώσσες λένε ότι έκλεισε συμφωνία με τον Μπόμπολα.

Κυνική ομολογία υπουργού

«Είχαμε σήμερα διαδοχικές συναντήσεις με συναδέλφους Υπουργούς και με τον Πρόεδρο της Εμπορικής Τράπεζας κ. Προβόπουλο, προκειμένου να σχεδιάσουμε τα επόμενα στάδια. Οπως γνωρίζετε, η Κυβέρνηση πήρε πολύ μεγάλη πρωτοβουλία για την αντιμετώπιση του ασφαλιστικού προβλήματος των τραπεζών. Περιμένουμε, τώρα, να ολοκληρωθούν τα επόμενα στάδια που έχουν να κάνουν με τις αποφάσεις των τραπεζών για ένταξη στο Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης των Τραπεζοϋπαλλήλων που δημιουργείται, ***ώστε να προχωρήσουν και τα επόμενα βήματα για τις αποκρατικοποιήσεις στον τραπεζικό τομέα*** *καθώς και σε άλλους τομείς.*

...Ολοκληρώθηκε σήμερα με επιτυχία , όπως με ενημέρωσε ο κ. Προβόπουλος, η τοποθέτηση του 5,2% των ιδίων μετοχών της Εμπορικής Τράπεζας σε επιλεγμένους διεθνείς θεσμικούς επενδυτές με τη διαδικασία του βιβλίου προσφορών. Είχαμε μία μεγάλη υπερκάλυψη, πάνω από δύο φορές, και αυτή η διαδικασία, που εντάσσεται ***στο πλαίσιο της ενίσχυσης των κεφαλαίων της Εμπορικής Τράπεζας μετά την πρόβλεψη που έγινε για το ασφαλιστικό ταμείο της****, είναι μία διαδικασία που δείχνει την εμπιστοσύνη που έχουν οι επενδυτές, Ελληνες και ξένοι, στην ελληνική οικονομία».*

Τα παραπάνω είναι αποσπάσματα από δηλώσεις του υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών Γ. Αλογοσκούφη, μετά τη λήξη μιας σύσκεψης οικονομικών παραγόντων, την περασμένη Δευτέρα. Ο υπουργός παραδέχεται κυνικά ότι οι ανατροπές στο ασφαλιστικό των τραπεζοϋπάλληλων δεν είχαν καμιά σχέση με το μέλλον των Ταμείων και την εξασφάλιση των συνταξιοδοτικών και λοιπών ασφαλιστικών παροχών των εργαζόμενων, αλλά με την κεφαλαιακή ενίσχυση των τραπεζών, ώστε η κυβέρνηση να μπορέσει να πουλήσει καλύτερα κάποια μερίδια εκείνων των τραπεζών που ελέγχει το κράτος.

Πριν ακόμα ρυθμιστεί τυπικά το τι θα πληρώσουν οι Τράπεζες (από τα πάρα πολλά που χρωστούν στα Ταμεία, επειδή επί σειρά ετών δεν ήταν συνεπείς στις υποχρεώσεις τους), ο Αλογοσκούφης βγαίνει και πανηγυρίζει, συνδέοντας άμεσα τις εξελίξεις στο ασφαλιστικό με τις διαδικασίες ιδιωτικοποίησης (σε πρώτη φάση της Εμπορικής). Μπορούμε έτσι να προεξοφλήσουμε ποιο θα είναι το περιεχόμενο της μελλοντικής ρύθμισης. Οι Τράπεζες θα ξεφορτωθούν και αυτά που χρωστούν και τις υποχρεώσεις τους και το κόστος θα φορτωθεί στο ΙΚΑ-ΤΕΑΜ και το επικουρικό του (ΕΤΕΑΜ), που είναι ήδη ελλειμματικό. Ετσι, θα ωριμάσει πιο γρήγορα μια γενική αντιασφαλιστική επίθεση, στο όνομα της αντιμετώπισης των ελλειμμάτων και της εξασφάλισης της βιωσιμότητας των Ταμείων. Μιας βιωσιμότητας που εξασφαλίζεται **πάντοτε** σε βάρος των εργαζόμενων και των συνταξιούχων, των ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών παροχών.

■ Ταιριαστό ντεκόρ (2)

Ταιριαστό ήταν το ντεκόρ και έξω από το προεδρικό μέγαρο, όπου διαδήλωναν μέλη (ένστολα και με πολιτικά) των συνδικάτων των αστυνομικών. (Αλήθεια, αν άλλοι πολίτες δοκίμαζαν να κάνουν το ίδιο, την ίδια μέρα, θα τους επιτρεπόταν; Η πείρα λέει πως «μη διαμαρτυρόμενοι» μπάτσοι θα τους άνοιγαν τα κεφάλια). Η πρωτοτυπία εδώ ήταν τα 1200 κεριά που άναψαν στο πεζοδρόμιο, για να τιμήσουν τη μνήμη των συναδέλφων τους που «χάθηκαν κατά τη διάρκεια του καθήκοντος». Δεν γνωρίζουμε ποιους ακριβώς εννοούσαν (το νούμερο μας φαίνεται εξαιρετικά μεγάλο), υποθέτουμε, όμως, ότι θα συμπεριλαμβάνονταν οι γνωστοί βασανιστές Μάλλιος και Μπάμπαλης και άλλα τέτοια «φρούτα».

Νωρίτερα, οι μπατσοσυνδικαλιστές έστειλαν μια αντιπροσωπεία να τιμήσει τον Σωτήρη Πέτρουλα! Φυσικά, δεν έκαναν το ίδιο για τον Κουμή και την Κανελλοπούλου, τον Καλτεζά, τον Πρέκα, τον Γιάκα, τον Μπουλάτοβιτς, τον Χριστόπουλο και τόσους άλλους που δολοφονήθηκαν στη διάρκεια της μεταπολίτευσης από θηριώδη χτυπήματα με γκλομπ ή από... τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις αστυνομικών περιστρόφων. Η μεταπολίτευση του 1974 γιορταζόταν, στα Ιουλιανά του 1965 ανέτρεξαν οι μπατσοσυνδικαλιστές για να δώσουν το επικοινωνιακό τους σόου.

Είχαν δίκιο, όμως, να διαδηλώνουν με αναμμένα κεριά μια τέτοια μέρα. Εχουν δίκιο να αισθάνονται «ριγμένοι» από την κοινοβουλευτική δημοκρατία. Το παράπονό τους αποδίδεται γλαφυρά στο ψήφισμα διαμαρτυρίας που παρέδωσαν στο προεδρικό μέγαρο:

«Οταν ολόκληρη η υφήλιος και ιδιαίτερα η Ευρώπη συγκλονίζεται από τις νέες τρομοκρατικές απειλές και η ΕΕ προωθεί νέα μέτρα για τη θωράκιση των ευρωπαϊκών χωρών, είναι άξιον απορίας γιατί η ελληνική κυβέρνηση δεν δημιουργεί το κατάλληλο περιβάλλον στον χώρο των Σωμάτων Ασφαλείας για την υλοποίηση των νέων αποφάσεων που λαμβάνονται στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας».

Ετσι, είναι. Δεν μπορείς να θέλεις να εφαρμόσεις το δόγμα της «μηδενικής ανοχής» και του «πυροβολήστε για να σκοτώσετε» και να μην ικανοποιείς τα αιτήματα αυτών που θα το εφαρμόσουν. Εχουν αιτήματα οι άνθρωποι, θέλουν 140 ευρώ αύξηση στο βασικό, θέλουν έξτρα αποζημίωση για τα γήπεδα, θέλουν επίδομα επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας κ.λπ. κ.λπ.

ΥΓ1: Ωραία τα λένε από την πλευρά τους οι μπατσοσυνδικαλιστές, αλλά ξεχνούν πως στην αρχαία Ελλάδα για μπάτσους χρησιμοποιούσαν δούλους. Την καταστολή πολλοί αγάπησαν, τους μπάτσους κανείς (πλην Μητσοτάκη, ίσως).

ΥΓ2: Το ΚΚΕ γιατί δεν έβγαλε ανακοίνωση για να χαιρετίσει την κινητοποίηση και να εκφράσει τη συμπαράστασή του στα «δίκαια αιτήματα των ανδρών των σωμάτων ασφαλείας»;

Με τη ματιά των «New York Times»

8 μήνες μετά την αμερικάνικη πολιορκία, οι αντάρτες σηκώνουν ξανά κεφάλι στη Φαλούτζα

Με τον τίτλο αυτό δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 15ης Ιουλίου των «New York Times», ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον άρθρο για τη σημερινή κατάσταση στη Φαλούτζα, από το οποίο μεταφέρουμε μερικά αποσπάσματα.

«Εχοντας μετατραπεί σε αστυνομικό κράτος μετά την πολιορκία του περασμένου χειμώνα, θα έπρεπε να είναι η πιο ασφαλής πόλη σ' ολόκληρο το Ιράκ.

Χιλιάδες αμερικάνοι και ιρακινοί στρατιώτες μένουν σε γκρεμισμένα κτίρια και περιπολούν σε δρόμους περιφραγμένους με συρματόπλεγμα. Κάθε Ιρακινός που μπαίνει στην πόλη πρέπει να δείξει ένα διακριτικό στοιχείο και να υποστεί έρευνα σε ένα από τα έξι σημεία ελέγχου. Υπάρχει απαγόρευση κυκλοφορίας μετά τις 10 το βράδυ.

Παρόλα αυτά, η εξέγερση αναπτύσσεται μέσα από τα ερείπια οχτώ μήνες ύστερα από την αμερικάνικη στρατιωτική εισβολή, που προκάλεσε το θάνατο 1.500 ιρακινών και φούντωσε τα αντιαμερικάνικα πάθη σ' όλο το Ιράκ και τον αραβικό κόσμο.

Κάπου στα έγκατα της Φαλούτζα, πρώην προπύργιο των ανταρτών, 35 μίλια δυτικά της Βαγδάτης, όπου 4 αμερικάνοι εργολάβοι σκοτώθηκαν σε επίθεση και τα πτώματα των δύο κρεμάστηκαν από μια γέφυρα το Μάρτη του 2004, οι αντάρτες ετοιμάζουν ξανά επιθέσεις με παγιδευμένα αυτοκίνητα.

Τουλάχιστον τέσσερις έχουν γίνει τις τελευταίες βδομάδες, σε μια από τις οποίες σκοτώθηκαν έξι αμερικάνοι στρατιώτες, μεταξύ των οποίων τέσσερις γυναίκες. Δύο από τα πέντε αστυνομικά οχυρά που έχουν στηθεί δέχτηκαν επίθεση με βόμβες. Τρία μέλη του νεοδιορισμένου 21μελούς συμβουλίου της πόλης

παραιτήθηκαν ξαφνικά και ένα ακόμη σταμάτησε να συμμετέχει στις συνεδριάσεις, προφανώς εξαιτίας των απειλών που έχουν δεχτεί.

Εξίσου ανησυχητικό είναι το γεγονός ότι ακόμη και οι κάτοικοι που ήθελαν να απαλλαγεί η πόλη από την παρουσία των ανταρτών τον περασμένο Νοέμβρη, αρχίζουν να ενοχλούνται από την κατοχή.

«Μερικοί προτιμούσαν την πόλη ήσυχη, χωρίς την παρουσία ανταρτών. Ομως μετά τη μεροληπτική και άδικη συμπεριφορά των αμερικάνικων και ιρακινών δυνάμεων απέναντι στους κατοίκους, αυτοί τώρα προτιμούν την αντίσταση, τουλάχιστον έτσι δεν θα εξευτελίζονται» μας είπε ο Αμπντούλ αλ – Αλουάνι, ιδιοκτήτης συνεργείου επισκευής αυτοκινήτων, εκφράζοντας ένα ευρέως κυρίαρχο αίσθημα.

...Ο συνταγματάρχης Μάιλς είπε ότι οι πεζοναύτες και οι ιρακινές δυνάμεις βρίσκουν ή δέχονται σχεδόν κάθε μέρα επιθέσεις με αυτοσχέδιες βόμβες, παρά τις έρευνες από σπίτι σε σπίτι τον περασμένο Νοέμβρη, οι οποίες υποτίθεται ότι είχαν σαν αποτέλεσμα την κατάσχεση όλων των βαριών όπλων και εκρηκτικών.

Καθώς το επίπεδο της βίας ανεβαίνει, οι πεζοναύτες και οι ιρακινοί στρατιώτες αυξάνουν τις περιπόλους και τις επιδρομές σε σπίτια. Κι αυτό αποξενώνει περισσότερο τους κατοίκους. Το πρόβλημα γίνεται ακόμη πιο σύνθετο εξαιτίας των αντιθέσεων μεταξύ των σιιτών στρατιωτών και των σουνιτών κατοίκων. Ουσιαστικά όλοι οι ιρακινοί στρατιώτες εδώ προέρχονται από το νότο, γιατί οι προηγούμενες πολιτοφυλακές από ντόπιους δεν ήταν νομιμόφρονες ή λιποτάκτησαν όταν ήρθαν αντιμέτωπες με τους αντάρτες».

■ **Μήνυμα με παγκόσμιες διαστάσεις**

Σκληρή ταξική αντίσταση

1900 εργάτες απασχολεί η Χόντα σε ένα εργοστάσιο μοτοσικλετών λίγο έξω από το Νέο Δελχί. Με μεροκάματα πείνας. Κι όποιος τολμά να αντισταθεί απολύεται. Τον προηγούμενο μήνα, τέσσερις εργάτες απολύθηκαν και 15 τέθηκαν σε «προσωρινή παύση» για «ανυπακοή». Μικρό το νούμερο στο σύνολο των εργατών θα πει κανείς. Ομως οι συνάδελφοί τους δεν το είδαν έτσι το πράγμα. Μετά από διαμαρτυρίες βδομάδων, την περασμένη Δευτέρα αποφάσισαν να βγουν στους δρόμους. Διεκδικώντας όχι μόνο την επαναπρόσληψη των απολυμένων συναδέλφων τους αλλά και αυξήσεις στα μεροκάματα.

Εκεί συνάντησαν τους μπάτσους που τους επιτέθηκαν με δακρυγόνα, υδραντλίες και κανόνια νερού. Δεν έμειναν όμως άπραγοι. Εστησαν οδοφράγματα και συγκρούστηκαν με την Αστυνομία. Σύμφωνα με τα τοπικά κανάλια, 700 εργάτες τραυματίστηκαν. Η κυβέρνηση, όπως ήταν φυσικό, «πετσόκοψε» το νούμερο εμφανίζοντας μόνο 100 τραυματίες, οι μισοί από τους οποίους παραδέχτηκε ότι στάλθηκαν στο νοσοκομείο.

Την επομένη νέα διαδήλωση. Αυτή τη φορά έξω από το νοσοκομείο. Μαθαίνοντας οι εργάτες ότι οι τραυματισμένοι συνάδελφοί τους δεν έτυχαν στοιχειώδους περίθαλψης, συγκεντρώθηκαν έξω από το νοσοκομείο απαιτώντας το αυτονόητο. Να πάψουν να τους φέρονται σαν τα ζώα. Ομως η αστυνομία τους απάντησε ξανά με υδραντλίες και άγριο ξύλο. Οπως ανακοινώθηκε, η νέα σύγκρουση ξεκίνησε όταν οι εργάτες επιτέθηκαν σε αξιωματικό της Αστυνομίας, επιχειρώντας να τον λιτσάρουν (καλά του έκαναν).

Το όλο θέμα προκάλεσε «ανησυχία» στον πρωθυπουργό και τα κόμματα, ενώ η «δικαιοσύνη» διέταξε έρευνα. Να ερευνήσει τί; Αυτό που βιώνουν εκατομμύρια εργάτες στην εξαθλιωμένη Ασία, με μεροκάματα που δεν ξεπερνούν τα 2 δολάρια; Η μήπως αν η ποσότητα βίας και καταστολής ενάντια στους ανυπότακτους εργάτες ξεπέρασε τα όρια; Στο μαύρο Μεσαίωνα, οι Ινδοί εργάτες απάντησαν με ταξική αντίσταση κι όχι σκύβοντας το κεφάλι βράζοντας ο καθένας στο ζουμί του. Κι αυτό είναι ελπιδοφόρο από μόνο του άσχετα με την κατάληξη που θα έχει αυτή η κινητοποίηση.

Χαρακτηριστική είναι ακόμα η ωμή παρέμβαση της γιαπωνέζικης κυβέρνησης, που μέσω του πρεσβευτή της στο Νέο Δελχί Υ Ενόκι (δηλώσεις στην εφημερίδα Times of India) προειδοποίησε ότι «οι ταραχές αποτελούν πλήγμα στην εικόνα της Ινδίας ως προορισμού άμεσων επενδύσεων (FDI) και επίσης δημιουργούν αρνητική εικόνα για την ιαπωνική διαχείριση». Τέτοια φαινόμενα αποτελούν ανησυχητική προειδοποίηση για τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Οταν αρχίζουν και ξεσηκώνονται οι εργάτες στις ζώνες της απόλυτης εξαθλίωσης και της μέγιστης εκμετάλλευσης, τα πράγματα αλλάζουν παγκόσμια. Αν ξεσηκωθεί ο «κοιμισμένος γίγαντας» στις ραγδαία αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές οικονομίες όπως η Ινδία και η Κίνα, το «μικρόβιο» θα αρχίσει να απλώνεται παντού και (ίσως) θα φτάσει και στην καρδιά των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων, όπου η εργατική τάξη λουφάζει, κάτω από τον εκβιασμό που ασκούν τα εξευτελιστικά μεροκάματα και οι μεσαιωνικές εργασιακές συνθήκες στην Ανατολή.

Πίσω ολοταχώς

Χρειάστηκε να σκοτωθούν 22 άτομα και να τραυματιστούν πάνω από 300 (διαδηλωτές και μπάτσοι) και να γίνει Γης Μαδιάμ η πρωτεύουσα για να εξαναγκαστεί η κυβέρνηση να πάρει πίσω ένα οικονομικό μέτρο. Ο λόγος για την Υεμένη όπου η κυβέρνηση ανέστειλε το σταμάτημα της κρατικής επιδότησης των τιμών των καυσίμων που θα οδηγούσε σε άμεσο διπλασιασμό της τιμής τους.

Την προηγούμενη βδομάδα χιλιάδες διαδηλωτές απ' τις φτωχογειτονιές της πρωτεύουσας όχι μόνο έστησαν οδοφράγματα και έκαψαν λάστιχα στους δρόμους, αλλά επιτέθηκαν και στα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος πετώντας πέτρες στους αστυνομικούς που το προστάτευαν. Πικρή νίκη των εξαθλιωμένων εργατών, όμως δεν παύει να είναι μια νίκη που θα εμποδίσει – πρόσκαιρα ίσως αλλά θα εμποδίσει – την περαιτέρω επιδείνωση της θέσης των πιο φτωχών. Μια νίκη που γίνεται ακόμα μεγαλύτερη, αν συνυπολογίσει κανείς ότι είναι η τέταρτη φορά που αναστέλλεται τέτοια απόφαση (τρεις φορές είχε αναβληθεί παλαιότερα και μόνο με το φόβο ταραχών). Ποιος είπε ότι η λαϊκή αντίσταση δεν έχει ποτέ αποτέλεσμα;

ΗΠΑ: Στήνουν βάσεις στην ανατολική Ευρώπη

Κοινά στρατιωτικά γυμνάσια πραγματοποιεί αυτές τις μέρες ο αμερικάνικος στρατός στη Βουλγαρία και στη Ρουμανία στα πλαίσια των σχεδίων του Πενταγώνου να δημιουργήσει στρατιωτικές βάσεις στην ανατολική Ευρώπη, σύμφωνα με την αμερικάνικη εφημερίδα «USA TODAY» (19/7/05).

Στα γυμνάσια εκπαίδευσης για πόλεμο σε αστικά κέντρα που γίνονται στη Ρουμανία συμμετέχουν 1500 αμερικάνοι στρατιώτες, μερικοί από τους οποίους προορίζονται για το Ιράκ, και 400 Ρουμάνοι. Παράλληλα γίνονται στη Βουλγαρία γυμνάσια εκπαίδευσης για πόλεμο με τεθωρακισμένα, στα οποία συμμετέχουν 700 αμερικάνοι και βούλγαροι στρατιώτες. Το έδαφος όπου διεξάγονται τα γυμνάσια στις δύο χώρες περιλαμβάνουν τις περιοχές όπου πρόκειται να εγκατασταθούν οι αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις.

Συγκεκριμένα, τα σχέδια του Πενταγώνου προβλέπουν την εγκατάσταση αμερικάνικων βάσεων για μεν τη Ρουμανία στο λιμάνι και στη στρατιωτική αεροπορική βάση της Κονστάντα στη Μαύρη Θάλασσα καθώς και στο πεδίο εκπαίδευσης κοντά στην πόλη Μπαμπαντάγκ, για δε τη Βουλγαρία στην περιοχή Νόβο Σέλο κοντά στην πόλη Σλίβεν, στη γειτονική αεροπορική βάση Μπεζμέρ και στη ναυτική βάση στο λιμάνι του Μπουργκάς στη Μαύρη Θάλασσα. Οι βάσεις αυτές υπηρετούν το σχέδιο του Πενταγώνου να μειώσει την αμερικάνικη στρατιωτική παρουσία στη δυτική Ευρώπη και να μετακινήσει στρατεύματα πιο κοντά σε ενδεχόμενες εστίες ταραχών στη Μέση ανατολή, στην Κεντρική Ασία και στην Αφρική. Θα είναι μικρότερες σε μέγεθος από τις υπάρχουσες στη δυτική Ευρώπη και θα φιλοξενούν δύναμη 3.000 στρατιωτών, που θα εναλλάσσονται. «Δεν θα είναι τύπου ψυχρού πολέμου βάσεις, αλλά μικρότερου μεγέθους, που θα ανταποκρίνονται στους στόχους της ευελιξίας και της ταχείας αντίδρασης εναντίον των σημερινών απειλών, όπως η διεθνής τρομοκρατία», σύμφωνα με δήλωση του προέδρου της Ρουμανίας Τραϊάν Μπασέσκου στη «USA TODAY». Και ενώ υποτίθεται ότι οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στις κυβερνήσεις της Ρουμανίας και της Βουλγαρίας με το Πεντάγωνο βρίσκονται ακόμη σε εξέλιξη, οι εργολάβοι προχωρούν με εντατικό ρυθμό στην κατασκευή των έργων υποδομής για τη βάση που κατασκευάζεται κοντά στην πόλη Μπαμπαντάγκ της Ρουμανίας. Μ' αυτό τον τρόπο επιβεβαιώνουν για μια ακόμη φορά (συμμετείχαν στον πόλεμο και στη συνέχεια στην κατοχή του Ιράκ) το ρόλο των πιστών σκυλιών στους Αμερικάνους.

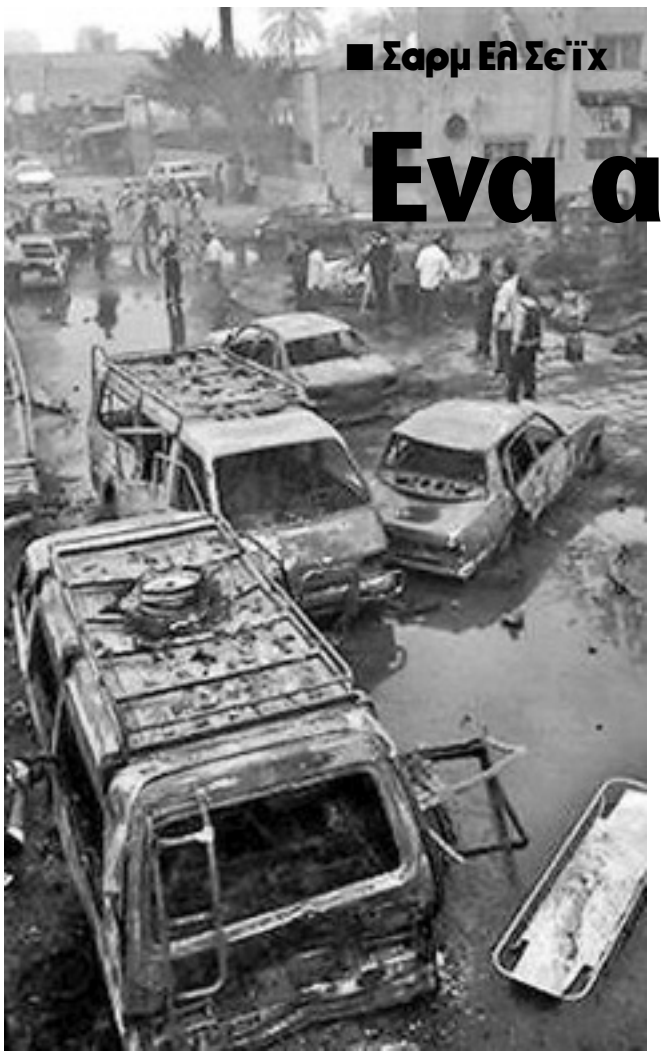

■ Σαρμ Ελ Σεΐχ

Ενα ακόμα πολεμικό χτύπημα

Οι εικόνες φρίκης μας χάλασαν ξανά την «ησυχία». Δεν προλάβαμε να ξεπεράσουμε το «σοκ» απ' τα πολλαπλά χτυπήματα στο Λονδίνο και νάσου ξανά οι βόμβες του πολέμου. Σαρμ Ελ Σεΐχ. Αιγυπτιακό θέρετρο στα παράλια της Ερυθράς Θάλασσας. Ενα θέρετρο που προσελκύει κάθε χρόνο χιλιάδες τουρίστες, από το γειτονικό Ισραήλ αλλά και τη Δύση, που γεύονται ειδυλλιακές διακοπές. Αυτό συνέβαινε μέχρι το βράδυ της προηγούμενης Παρασκευής, όταν τρεις εκρήξεις σκόρπισαν τον πανικό και το θάνατο. 88 οι νεκροί, σύμφωνα με νοσοκομειακές πηγές. 64 σύμφωνα με την κυβέρνηση. Οι περισσότεροι Αιγύπτιοι, όμως η αστυνομία παραδέχεται ότι στόχος δεν ήταν αυτοί.

Να πως παρουσιάζει τα συμπεράσματα της αστυνομίας η "International Herald Tribune" της περασμένης Τρίτης 26/7: «Αιγύπτιοι αξιωματούχοι, δίνοντας τα πρώτα λεπτομερή συμπεράσματά τους σχετικά με το φονικό τρομοκρατικό χτύπημα σ' αυτό το θέρετρο της Ερυθράς Θάλασσας δήλωσαν τη Δευτέρα ότι και οι τρεις βόμβες ήταν επιθέσεις αυτοκτονίας και υπαινίχθηκαν ότι σκοπός τους ήταν να εκραγούν σε δύο ξενοδοχεία και ένα πολυσύχναστο από δυτικούς τουρίστες πεζόδρομο... Η αστυνομία πιστεύει ότι ο πρώτος βομβιστής, ο οποίος βρισκόταν μέσα σε ένα μικρό φορτηγάκι που εξερράγη στο μέσο ενός μεγάλου δρόμου, ακριβώς έξω από την Παλαιά Αγορά της πόλης, στόχευε στο παρακείμενο ξενοδοχείο που ήταν γεμάτο από Ευρωπαίους τουρίστες. Τρία με πέντε λεπτά αργότερα, ένας δεύτερος βομβιστής οδήγησε ένα παρόμοιο φορτηγάκι στην αίθουσα αναμονής του στόχου, του ξενοδοχείου «Γκαζάλα», και πυροδότησε τα εκρηκτικά καταστρέφοντας το μεγαλύτερο απ' το μπροστινό τμήμα του ξενοδοχείου το οποίο έχει 220 δωμάτια που ήταν γεμάτα στην πλειοψηφία τους από Ευρωπαίους. Η τρίτη απ' τις εκρήξεις, σχεδόν τρία λεπτά μετά τη δεύτερη, πυροδοτήθηκε από ένα βομβιστή πεζό, μέσα σε ένα πάρκινγκ, και προκάλεσε τις λιγότερες απώλειες. Ομως, κοντά βρίσκεται ένας πεζόδρομος με μπαρ και εστιατόρια. Αυτός ήταν γεμάτος με Δυτικούς, ακόμα και στη μία μετά τα μεσάνυχτα, αφού οι τουρίστες βγαίνουν έξω αργά, μετά το τέλος της μεγάλης ζέστης της ημέρας».

Τα γεγονότα που ακολούθησαν είναι λίγο ως πολύ γνωστά. Η αιγυπτιακή αστυνομία εξαπέλυσε πογκρόμ συλλήψεων (150 άτομα, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, άγνωστο τι έγινε στην πραγματικότητα) κι αφού έπαιξε λίγο με το σίριαλ περί «Πακιστανών» το εγκατέλειψε γρήγορα, για να καταλήξει ότι οι βομβιστές θα πρέπει να είναι οι ίδιοι μ' αυτούς που χτύπησαν τον Οκτώβρη του προηγούμενου χρόνου στην Τάμπα. Σ' αυτό συνέτειναν τα πορίσματα από τα εκρηκτικά, που είναι ίδια με την επίθεση στην Τάμπα, και η ανάληψη της ευθύνης, που έγινε από τρεις οργανώσεις, η μία απ' τις οποίες («Ταξιαρχίες του Αμπντάλα Αζάμ») φέρεται να έχει αναλάβει την ευθύνη για την επίθεση στην Τάμπα, ενώ η δεύτερη είναι η «Αλ Κάιντα Μεσοποταμίας» που οργανώνει επιθέσεις και μέσα στο Ιράκ.

Ασχετα, όμως, από το ποιος οργάνωσε αυτή την επίθεση, ένα είναι σίγουρο. Οτι ο πόλεμος βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Το μήνυμα είναι ότι η «αντιτρομοκρατική» συμμαχία είναι αδύναμη να σταματήσει τα πολεμικά χτυπήματα του αντιπάλου, όταν έχει να κάνει με ανθρώπους αποφασισμένους για όλα, που «μεταφέρουν» τη βαρβαρότητα που βιώνουν οι λαοί της Ανατολής είτε στα μετόπισθεν των ιμπεριαλιστών είτε στους τόπους αναψυχής των λαών τους (των αστικών και μεσαίων στρωμάτων, για να ακριβολογούμε).

■ Η Αίγυπτος της καταστολής

Μετά την επίθεση στο Σαρμ Ελ-Σεΐχ, η Αίγυπτος της καταστολής μίλησε ξανά. Ισως μετά από μερικούς μήνες πληροφορηθούμε πως μερικές χιλιάδες άνθρωποι στοιβάχτηκαν σε απάνθρωπες φυλακές και δεν ήταν μόνο 150 οι ύποπτοι που συνελήφθησαν.

Οπως ακριβώς έγινε μετά την επίθεση στην Τάμπα, πέρσι τον Οκτώβρη, όταν η Αιγυπτιακή Αστυνομία μπούκαρε στην πρωτεύουσα και μεγαλύτερη πόλη της περιφέρειας του Σινά, ονόματι Ελ Αρίς, στα παράλια της Μεσογείου, με 115.000 κατοίκους, συλλαμβάνοντας χιλιάδες, χωρίς κανείς σχεδόν να το πάρει χαμπάρι. Ενάμιση μήνα μετά τις συλλήψεις, συνεχίζονταν να κρατούνται απομονωμένοι πάνω από 2.400 άνθρωποι (!), σύμφωνα με το Human Rights Watch (που επικαλείται το «Αλ Τζαζίρα» στις 28 του περασμένου Φλεβάρη), ενώ μέχρι και τον περασμένο Φλεβάρη η κυβέρνηση δεν είχε δώσει τα ονόματα των κρατουμένων ούτε τον ακριβή αριθμό τους. Οι κινητοποιήσεις των συγγενών και των συμπαραστατών αντιμετωπίζονταν με άγρια καταστολή και συλλήψεις.

Αμερικανόδουλο και φασιστικό είναι το καθεστώς της Αιγύπτου. Οχι μόνο ήταν το πρώτο που αναγνώρισε το Ισραήλ και έστειλε την πρώτη διπλωματική αποστολή σε ανώτατο επίπεδο στο Ιράκ, αλλά και διεξάγει με τον πιο αποκρουστικό και αποφασιστικό τρόπο τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», που κήρυξαν οι Αμερικάνοι και Βρετανοί ιμπεριαλιστές.

«Θάνατος στην Αμερική»

Με κυρίαρχο το σύνθημα «θάνατος στην Αμερική», τουλάχιστον 1.000 οργισμένοι Αφγανοί πραγματοποίησαν διαδήλωση το απόγευμα της περασμένης Δευτέρας, 25 Ιούλη, έξω από την αμερικάνικη βάση Μπαγκράμ στο Αφγανιστάν, που είναι η μεγαλύτερη στρατιωτική βάση που διαθέτουν οι ΗΠΑ στη χώρα και βρίσκεται σε απόσταση 40 χιλιομέτρων από την Καμπούλ.

Οι διαδηλωτές ήταν χωρικοί από τη γύρω περιοχή που διαμαρτύρονταν για τη σύλληψη οχτώ συντοπιτών τους, που είχαν συλληφθεί το πρωί της ίδιας μέρας από αμερικάνους στρατιώτες κατά τη διάρκεια εκκαθαριστικής επιχείρησης στην περιοχή γύρω από τη βάση, μέσα στην οποία λειτουργεί φυλακή όπου κρατούνται και ανακρίνονται εκατοντάδες «ύποπτοι τρομοκράτες». Οι οχτώ συλληφθέντες θεωρήθηκαν ύποπτοι για το σχεδιασμό και την πραγματοποίηση επιθέσεων εναντίον αμερικάνικων και ιρακινών στρατιωτικών δυνάμεων και κατηγορούνται για την κατοχή υλικών που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή αυτοσχέδιων εκρηκτικών μηχανισμών.

Οι διαδηλωτές έβαλαν φωτιά σε σωρούς από λάστιχα αυτοκινήτων στο δρόμο που οδηγεί στη βάση και πετούσαν πέτρες στην πύλη μπροστά από την οποία είχαν συγκεντρωθεί. Με πέτρες υποδέχτηκαν και μια αυτοκινητοπομπή έξι αμερικάνικων στρατιωτικών οχημάτων που πλησίαζε στη βάση, με αποτέλεσμα να σπάσουν μερικά από τα τζάμια τους. Καθώς οι αμερικάνοι στρατιώτες άρχισαν να πυροβολούν στον αέρα μέσα από τα αυτοκίνητα και ανέπτυξαν ταχύτητα για να μπουν στη βάση, οι διαδηλωτές τους κυνήγησαν και προσπάθησαν να ρίξουν κάτω τη μεταλλική πύλη. Άρχισαν να διαλύονται όταν οι αφγανοί στρατιώτες που φρουρούσαν την πύλη τους απώθησαν χτυπώντάς τους με ρόπαλα και οι αμερικάνοι στρατιώτες πίσω τους άρχισαν να πυροβολούν στον αέρα.

Ηταν η μεγαλύτερη αντιαμερικάνικη διαδήλωση στη χώρα από τον περασμένο Μάιο που έγιναν οι μεγάλες αντιαμερικάνικες διαδηλώσεις για τη βεβήλωση του κορανίου από αμερικάνους στρατιώτες στη βάση του Γκουανταναμο, στις οποίες σκοτώθηκαν 16 και τραυματίστηκαν δεκάδες διαδηλωτές. Και μάλιστα σε μια περιοχή όπου, λόγω της βάσης, οι Αμερικάνοι φροντίζουν να είναι όσο το δυνατόν ομαλότερες οι σχέσεις τους με τον πληθυσμό για να είναι ανεκτή η παρουσία τους.

Τελικά, οι Αμερικάνοι, για να εκτονώσουν την οργή των κατοίκων της περιοχής, αναγκάστηκαν να παραδώσουν τους οχτώ συλληφθέντες στην τοπική αστυνομία, η οποία τους επέτρεψε να διανυκτερεύσουν στο σπίτι τους και να επιστρέψουν στο αστυνομικό τμήμα το επόμενο πρωί. Με τη δέσμευση ότι η αστυνομία θα τους παραδώσει στους Αμερικάνους, αν κριθεί αναγκαίο να συνεχιστεί η ανάκρισή τους.

Στο μεταξύ, οι συγκρούσεις στα αφγανοπακιστανικά σύνορα μεταξύ των ισλαμιστών μαχητών και των αμερικάνικων και των κυβερνητικών δυνάμεων κλιμακώνονται καθώς και οι επιθέσεις εναντίον αμερικάνικων και κυβερνητικών στόχων. Τις τελευταίες μέρες σκοτώθηκαν δύο και τραυματίστηκαν έξι αμερικάνοι στρατιώτες από επιθέσεις που δέχτηκαν μια αμερικάνικη περίπολος και μια αυτοκινητοπομπή στις επαρχίες Ουρουζγκάν και Κουνάρ, ενώ οι Αμερικάνοι αναφέρουν δεκάδες θανάτους και συλλήψεις Ταλιμπάν σε συγκρούσεις και εκκαθαριστικές επιχειρήσεις.

Μια σύγκρουση που δεν μπορεί να κερδηθεί

(άρθρο του Πάτρικ Κόκμπουρν στον «Independent»)

Ο Δούκας του Ουέλινγκτον, προειδοποιώντας τους άπληστους πολιτικούς στη Βρετανία για τις κακομελετημένες στρατιωτικές επεμβάσεις στο εξωτερικό, είπε κάποτε: «Τα μεγάλα έθνη δεν κάνουν μικρούς πολέμους». Και εννοούσε ότι οι θεωρούμενες περιορισμένες συγκρούσεις μπορούν να προκαλέσουν φοβερή ζημιά σε ισχυρά έθνη. Έχοντας δει τι προκάλεσε στο Ναπολέοντα ένας μικρός πόλεμος στην Ισπανία, ήξερε για τι μιλούσε.

Ο πόλεμος στο Ιράκ παραπέμπει στον πόλεμο των Μπόερ το 1899 και στην κρίση του Σουέζ το 1956 ως κακομελετημένες επιχειρήσεις που έκαναν στη Βρετανία περισσότερο κακό παρά καλό. Ο πόλεμος αυτός έχει αποδεδειγμένα ενισχύσει την αλ Κάιντα, προσφέροντάς της μια μεγάλη δεξαμενή ακτιβιστών και συμπαθούντων σ' όλο τον μουσουλμανικό κόσμο που δεν είχε πριν από την εισβολή του 2003. Ο πόλεμος, που ξεκίνησε ως επίδειξη ισχύος της μόνης υπερδύναμης στον κόσμο, μετατράπηκε σε επίδειξη αδυναμίας. Ο στρατός της, 135.000 άντρες, δεν ελέγχει μεγάλο μέρος του Ιράκ.

Η εκστρατεία των βομβιστών αυτοκτονίας στο Ιράκ είναι μοναδική. Ποτέ πριν δεν υπήρχαν τόσοι πολλοί φανατικοί νέοι μουσουλμάνοι πρόθυμοι να αυτοκτονήσουν, προσπαθώντας να καταστρέψουν αυτούς που βλέπουν σαν εχθρούς τους. Μόνο μέσα σε μια μέρα αυτό το μήνα στη Βαγδάτη ανατινάχθηκαν 12 βομβιστές, ενώ έγιναν περισσότερες από 500 επιθέσεις αυτοκτονίας στο Ιράκ την περασμένη χρονιά.

Αυτή η εκστρατεία έχει τώρα επεκταθεί στη Βρετανία και στην Αίγυπτο. Ο πόλεμος στο Ιράκ έχει ριζοσπαστικοποιήσει σημαντικό μέρος του μουσουλμανικού κόσμου. Οι περισσότεροι από τους βομβιστές στο Ιράκ δεν είναι Ιρακινοί, αλλά το δίκτυο των συμπαθούντων και των υποστηρικτών που τους προσφέρει ασφαλή σπίτια, χρήματα, εκρηκτικά, πυροκροτητές, οχήματα και πληροφορίες είναι ντόπιο.

Οι επίμονες αρνήσεις του Τόνι Μπλερ και του Τζακ Στρόου ότι η έχθρα απέναντι στην εισβολή στο Ιράκ υποκίνησε τους βομβιστές είναι αποδεδειγμένα αναληθείς. Τα ευρήματα μιας έρευνας, που πρόκειται να δημοσιευτεί σύντομα, ανάμεσα σε 300 Σαουδάραβες, που συνελήφθηκαν και ανακρίθηκαν από τη σαουδαραβική Υπηρεσία Πληροφοριών καθώς κατευθύνονταν προς το Ιράκ για να πολεμήσουν ή να ανατιναχτούν, δείχνουν ότι πολλοί λίγοι είχαν κάποια προηγούμενη επαφή με την αλ Κάιντα ή κάποια άλλη τρομοκρατική οργάνωση πριν από το 2003. Ήταν η εισβολή στο Ιράκ που τους ώθησε να πάρουν την από-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 15

Μια συζήτηση που δεν γίνεται

Συζητάμε για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας. Για το αν θα πρέπει να γίνεται έτσι ή αλλιώς. Με διευθυντικό δικαίωμα ή με συλλογική σύμβαση; Σε ετήσια ή τετράμηνη βάση; Συζητάμε για τις υπερωρίες. Μέχρι πόσες τη βδομάδα, το μήνα, το χρόνο; Και πόσο πρέπει να πληρώνονται;

Η ευελιξία στην αγορά εργασίας είναι η λέξη της μόδας. Εννοια ιερή και απαραβίαστη. Στο δημόσιο διάλογο που γίνεται ουδείς διανοείται να αρνηθεί την αναγκαιότητά της. Συζητούν μόνο τους όρους και τα όρια εφαρμογής της. Διότι πρέπει «να γίνουμε» ανταγωνιστικοί.

Το χειρότερο είναι ότι μας δουλεύουν κιόλας. Γιατί αυτό που επαναλαμβάνεται συνεχώς, ότι μόνο με την ευελιξία θα συγκρατηθεί στην Ελλάδα η υπάρχουσα παραγωγική βάση και οι θέσεις εργασίας, με προοπτικές μεγέθυνσης μάλιστα, δεν είναι εκβιασμός. Είναι κάτι χειρότερο: δούλεμα. Ο αλαζών πρόεδρος των βιομηχάνων δεν το έκρυψε. Με τις αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις θα υπάρξει αύξηση της ανεργίας. Για να αλλάξει η κατάσταση πρέπει να γίνουμε Βουλγαρία. Με φορολογία κερδών 15%, με μεροκάματα των 10 δολαρίων, με μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις. Μέχρι να γίνει αυτό, όσοι μπορούν να επενδύσουν στη χειμαζόμενη ανατολική Ευρώπη θα το κάνουν και παράλληλα θα πιέζουν να εξομοιώνονται τα ισχύοντα στην Ελλάδα με τα ισχύοντα εκεί.

Και επειδή το δούλεμα γίνεται εκβιασμός, σε λίγο θα συζητάμε για νέες πλευρές της ευελιξίας. Για τη «διευκόλυνση της κινητικότητας των εργαζομένων», φερειπείν. Που σημαίνει ελευθερία στις απολύσεις και αλλαγή στο καθεστώς των αποζημιώσεων (για να μπορούν να απολύουν χωρίς να σκέφτονται το κόστος). Κι ας μη μιλήσουμε για τα λεφτά που προορόζονταν για τους άνεργους και μετατρέπονται ολοένα και περισσότερο σε επιδότηση των επιχειρήσεων.

Μιλάμε για την ανεργία και δεν μιλάμε για τα μοναδικά μέτρα που μπορούν να την τιθασεύσουν: μείωση των ωρών εργασίας (ως ανέκδοτο αντιμετωπίζεται πια το 35ωρο - 5ήμερο) και μείωση των ορίων συνταξιοδότησης (η συζήτηση γίνεται για αύξηση στα 65 όλων των ορίων που είναι πιο κάτω). Μέτρα που, όπως εύκολα μπορεί να καταλάβει ο καθένας, όχι μόνο θα μείωναν την ανεργία, αλλά θα έκαναν και πιο ανθρώπινη τη ζωή των εργαζόμενων.

Αυτή η συζήτηση, όμως, απαγορεύεται διά ροπάλου. Οποιος δοκιμάζει να την κάνει θεωρείται αιρετικός, λαϊκιστής, μαξιμαλιστής, εξωπραγματικός, αν όχι υπονομευτής της εθνικής μας οικονομίας. Ακούσατε μήπως τη ΓΣΕΕ να κάνει έναν υπαινιγμό έστω, για αντιπερισπασμό, βρ' αδερφέ, στις ιταμές αξιώσεις των βιομηχάνων; Αλλά η ΓΣΕΕ είναι θεσμική δύναμη, που γνωρίζει την εθνική της αποστολή και ξέρει πως έτσι θα μειωθεί η ανταγωνιστικότητα, άρα θα ρίξουν τα κέρδη τους για να μείνουν στην αγορά.

Εμείς, όμως, που αυτό ακριβώς θέλουμε, μήπως είναι καιρός να την ξεκινήσουμε αυτή τη συζήτηση και να την επιβάλουμε;

Οι φάτσες τους φάτσες ηλιθίων. Μην ξεγελιέστε, όμως, μπορεί να σας εκτελέσουν εν ψυχρώ, έτσι και δεν τους αρέσει η δική σας φάτσα.

■ Πλιάτσικο (έξω και μέσα)

Στα Βαλκάνια υπάρχουν 3.500 ανθηρές ελληνικές επιχειρήσεις, που έχουν επενδύσει περισσότερα από 6 δισ. ευρώ και έχουν δημιουργήσει γύρω στις 200.000 θέσεις εργασίας. Οι ελληνικές τράπεζες είναι περισσότερες από 700 και ελέγχουν το 13,12% της τραπεζικής αγοράς. Αυτά δήλωσε καμαρώνοντας ο υφυπουργός Εξωτερικών Ευρ. Στυλιανίδης στο ραδιόφωνο του «Σκάι». Εκείνο που δεν είπε ο υφυπουργός είναι τι επιχορηγήσεις «μάσησαν» από το ελληνικό κράτος όλοι αυτοί οι καπιταλιστές που κάνουν πλιάτσικο στα Βαλκάνια. Επί τη ευκαιρία, να σημειώσουμε πως τα στοιχεία που παρουσίασε ο Στυλιανίδης κονιορτοποιούν αυτά που λέει ο Παναγιωτόπουλος, πως δήθεν προωθεί τα μέτρα για τις υπερωρίες και τη διευθέτηση, για να μη φύγουν οι επιχειρήσεις. Οι επιχειρήσεις έχουν ήδη φύγει και κάνουν πλιάτσικο στα Βαλκάνια. Εκείνο που θέλουν είναι να κάνουν πλιάτσικο και εδώ. Και η κυβέρνηση φροντίζει να τους δώσει αυτή τη δυνατότητα, κλείνοντας συνεχώς την ψαλίδα, σε βάρος των εργαζόμενων και του κρατικού προϋπολογισμού (δηλαδή, πάλι των εργαζόμενων).

■ Αμα δεν ξέρεις μη μιλάς

Αυτή η Διαμαντοπούλου πρέπει να είναι ντιπ αμόρφωτη. Θα μου πείτε, η μόρφωση δεν είναι το πιο απαραίτητο προσόν για να ανέλθεις στην ιεραρχία της αστικής πολιτικής. Αρκούν «άλλα». Ομως, άμα δεν ξέρεις, καλύτερα να φυλάγεσαι και να μην πετάς κοτσάνες. Αποφάσισε λοιπόν η Αννούλα του ΠΑΣΟΚ να σηκώσει τους αντιδεξιούς τόνους στη Βουλή. Και τί βρήκε να πει; Κάλεσε τους Νεοδημοκράτες να θυμηθούν ποιος έκανε τον Αι Στράτη τόπο εξορίας. Εσύ ξέρεις ποιος τον έκανε, κοπέλα μου; Οχι βέβαια. Γιατί αν ήξερες, θα το βούλωνες. Να σου το πούμε, λοιπόν, εμείς για να μην την ξαναπείς αυτή την παπαριά. Τον Αι Στράτη ως τόπο εξορίας τον «άνοιξε» ο εθνάρχης Ελευθέριος Βενιζέλος το 1929. Τότε που ψήφισε το «ιδιώνυμο» και οι κομμουνιστές πήραν για πρώτη φορά το δρόμο της εξορίας. Για να εξοριστούν δεν απαιτούνταν παραβατική συμπεριφορά. Αρκούσε και μόνο το φρόνημά τους, η δήλωσή τους ότι είναι κομμουνιστές. Ολοι οι υπόλοιποι αστοί πολιτικοί ακολούθησαν. Και δεν ήταν μόνο δεξιοί αλλά και κεντρώοι, δηλαδή πολιτικοί πρόγονοι του ΠΑΣΟΚ.

■ Αριστεροί μάλαμα

«Η δικιά μας αντίληψη είναι ότι υπάρχει πρόβλημα παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας. Αλλά δεν θα το λύσουμε όπως θέλουν οι Ταλιμπάν του ΣΕΒ, κάνοντας το επίπεδο ζωής και εργασίας του έλληνα εργαζόμενου ίδιο με αυτό που υπάρχει σήμερα στη Βουλγαρία ή στη Ρουμανία και μεθαύριο στην Ινδία ή στην Κίνα. Αντίθετα, πρέπει να κινηθούμε σε κατευθύνσεις που έχουν κινηθεί και άλλες χώρες, όπως είναι η τεχνολογία, οι κλαδικές πολιτικές, η ανάπτυξη της παιδείας, μια ημερήσια διάταξη η οποία λείπει εντελώς από τη συζήτηση».

Γιωργάκης; Οσοι απαντήσατε ναι, χάσατε. Αλέκος. Ο πρόεδρος του ΣΕΒ υποστήριξε στα σοβαρά τα παραπάνω, σε συνέντευξή του στον «Σκάι». Αμα ο ΣΥΝ έχει τέτοιους εχθρούς τί να τους κάνει τους φίλους; Διότι ο ΣΕΒ εκείνο που θέλει να ακούγεται είναι πως υπάρχει πρόβλημα ανταγωνιστικότητας. Τα υπόλοιπα είναι φλυαρίες. Φλυαρίες που δεν απουσιάζουν από την ατζέντα -όπως ψευδώς ισχυρίζεται ο Αλαβάνος- αλλά μπορεί να τα βρει κανείς σε ημερίδες που οργανώνει ο ΣΕΒ ή άλλοι φορείς, σε κείμενα του ΙΟΒΕ (Ινστιτούτο του ΣΕΒ), σε κυβερνητικές διακηρύξεις. Εμείς ένα ερώτημα θέλουμε να υποβάλλουμε στον Αλαβάνο: μήπως μπορεί να μας πει ποιες είναι αυτές οι «άλλες χώρες» στις οποίες εφαρμόστηκαν αυτά τα θαυμαστά μέτρα ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας και η ζωή των εργατών βελτιώθηκε; Συγκεκριμένα πράγματα και όχι γενικολογίες.

■ Πότε το 24ωρο;

Οταν έγινε γνωστό το περιεχόμενο της ρύθμισης για τη διεύρυνση του ωράριου, τέθηκε δημόσια το ερώτημα: μας λένε την ώρα λήξης, δεν μας λένε, όμως, την ώρα έναρξης. Γιατί να μην ανοίγει ένα κατάστημα στις 12 και 1 λεπτό τη νύχτα; Θέλησε, λοιπόν, η κυβέρνηση να «κλείσει» αυτή την «τρύπα» και ο υφυπουργός Ανάπτυξης Ι. Παπαθανασίου κατέθεσε

■ Δυστυχώς...

Τρεις χιλιάδες άνθρωποι μαζεύτηκαν στο αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης για να υποδεχτούν τον ποδοσφαιριστή Ζαγοράκη που επέστρεψε στον ΠΑΟΚ. Κι αυτός, υποψιασμένος και πανέτοιμος, εμφανίστηκε μπροστά στις κάμερες, εν μέσω των παραληρούντων φιλάθλων, φορώντας ένα μπλουζάκι που έγραφε με μεγάλα γράμματα τη λέξη «REVOLUTION». Αυτή είναι σήμερα η έννοια της επανάστασης. Η επιστροφή ενός διάσημου ποδοσφαιριστή στην ομάδα που τον ανέδειξε και ο ξεσηκωμός του κόσμου να τον υποδεχτεί. Δυστυχώς, σε τέτοια κατάντια έχουμε φτάσει.

Δεν βλέπουμε αφ' υψηλού τον κόσμο που παθιάζεται με το ποδόσφαιρο. Δεν είμαστε αντίθετοι με τις εκδηλώσεις μαζικού κεφιού, με όλα τα στοιχεία της υπερβολής που αυτές έχουν. Αλλη είναι η αφετηρία του πικρού προβληματισμού μας. Η απουσία αυτού του κόσμου -και πολύ περισσότερων- από εκδηλώσεις κοινωνικής διαμαρτυρίας, αντίστασης, διεκδίκησης. Οταν βλέπουμε τη νεολαία και ειδικά την εργατική νεολαία να συντηρεί τη συλλογικότητά της μόνο στα ποδοσφαιρικά γήπεδα και να απέχει από τη συλλογική διεκδίκηση της αλλαγής της ζωής της (οι αναγνώστες μας γνωρίζουν ότι δεν αναφερόμαστε στις ψόφιες εκδηλώσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των κομμάτων, αλλά σ' αυτό που έπρεπε να γίνει και δεν γίνεται), πώς να μην κάνουμε πικρά (ενίοτε και πικρόχολα) σχόλια;

την τελευταία στιγμή τροπολογία. Και πότε έβαλε την ώρα έναρξης; Οχι στις 9 αλλά στις 5 το πρωί. Εχουμε, δηλαδή, ήδη ένα ωράριο 16 ωρών (5 το πρωί με 9 το βράδυ). Ε, στην επόμενη νομοθετική παρέμβαση θα πάνε στην πλήρη απελευθέρωση (24ωρη λειτουργία), για να ικανοποιηθεί και ο Μάνος.

■ Πανηγυρίζουν για τη «μαϊμουδιά»

Την ώρα που το προηγούμενο φύλλο μας έπαιρνε το δρόμο για το τυπογραφείο, ο Μάκαρος (Γιακουμάτος) έβγαζε διθυραμβική ανακοίνωση για τη μείωση της ανεργίας. Βέβαια, η μείωση δεν ήταν ιδιαίτερη μεγάλη, αλλά ο Μάκαρος ξέρει. Το «μαϊμούδισμα» στις λίστες των εγγεγραμμένων ανέργων χρειάζεται ένα τρίμηνο για να «ωριμάσει» πλήρως. Προς το παρόν, σβήστηκαν από τη λίστα άνεργοι ενός μόνο μηνός.

Για το πώς γίνεται το «μαϊμούδισμα» γράψαμε αναλυτικά στο προηγούμενο φύλλο παρουσιάζοντας τη σχετική εγκύκλιο. Ο υπάλληλος του ΟΑΕΔ λέει με νόημα στον άνεργο ότι αν θέλει μπορεί να ανανεώνει το δελτίο ανεργίας κάθε τρίμηνο και όχι κάθε μήνα. Ετσι, τους δυο ενδιάμεσους μήνες ο συγκεκριμένος άνεργος δεν εμφανίζεται στις λίστες. Θα ξαναεμφανιστεί τον τέταρτο μήνα που θα παρουσιαστεί για να ανανεώσει την κάρτα. Μ' αυτόν τον τρόπο υπολογίζουν ότι κάθε μήνα θα εξαφανίζουν από τις λίστες γύρω στους 50.000 ανέργους, «ρίχνοντας» την ανεργία γύρω στη μία ποσοστιαία μονάδα.

■ Κατόπιν εορτής

Αυτός ο Γιωργάκης βάλθηκε να μη μας αφήσει άντερο. Επί μια βδομάδα ο Μεϊμαράκης αλώνιζε προκαλώντας τους Πασόκους με πρόωρες εκλογές, έπαιρναν την πάσα ακόμα και κυβερνητικά στελέχη και έπαιζαν στο ίδιο γήπεδο, και ο Γιωργάκης έλιαζε την κορμάρα του στις παραλίες της Κρήτης, αποφεύγοντας να κάνει την παραμικρή πολιτική παρέμβαση. Ιδρωναν και ξεΐδρωναν οι Πασόκοι στην Αθήνα και μη ξέροντας τί να απαντήσουν το 'ριξαν στον αυτοσχεδιασμό. Ο αυτοσχεδιασμός, όμως, έχει κανόνες και δομές, που όταν δεν ακολουθούνται προκύπτει κακοφωνία. Οπως και έγινε. Μέχρι που ο Καραμανλής και το επικοινωνιακό του επιτελείο αποφάσισαν ότι αυτή η ιστορία δεν πρέπει να τραβήξει άλλο και έβαλαν τέρμα. Και πάνω που οι Πασόκοι έβγαλαν ένα στεναγμό ανακούφισης, διότι θα έπαυαν να γίνονται ρόμπες μπροστά στον κάθε Μεϊμαράκη, βγήκε ο Γιωργάκης και τους κούφανε, καλώντας την κυβέρνηση να πάει σε εκλογές! Ψευτομαγκιά εκ των υστέρων, όταν οι άλλοι είχαν μόνοι τους ανοίξει και κλείσει το ζήτημα.

■ Αιφνιδιασμός;

Η πλάκα θα είναι να ακούσει ο Καραμανλής τις εισηγήσεις συνεργατών του και να προκηρύξει πρόωρες εκλογές. Με τα βατραχοπέδιλα θα πιαστεί ο Γιωργάκης. Αν ο Καραμανλής προκηρύξει τις εκλογές τέλη Αυγούστου για τέλη Σεπτέμβρη, μέχρι να πάρει χαμπάρι ο Γιωργάκης «τί παίζει» οι εκλογές θα έχουν τελειώσει. Και βέβαια, η ΝΔ θα τις έχει κερδίσει πανηγυρικά, όχι γιατί ο κόσμος αποδέχεται την πολιτική της, αλλά γιατί το ΠΑΣΟΚ δεν έχει τίποτα να αντιπροτείνει. Και επειδή ο δάμαλος εμφανίζεται χίλιες φορές πιο σοβαρός από τον ανεκδιήγητο Γιωργάκη, θα τις κερδίσει ελλείψει αντιπάλου. Οσο για τον Γιωργάκη, ζήτημα είναι αν θα μπορεί να συνεχίσει να παριστάνει τον αρχηγό, ύστερα από μια τρίτη εκλογική ήττα και μάλιστα «με κατεβασμένα χέρια».

■ Φτηνιάρικη σπέκουλα

«Γινόμαστε θεατές ενός θέατρου του παραλόγου, όπου το σημερινό ΠΑΣΟΚ μας επιτίθεται με ακραίους χαρακτηρισμούς, γιατί επαναφέρουμε στην πράξη όσα ίσχυσαν επί των κυβερνήσεών του, ανελλιπώς, ως το 2000. Δηλαδή και ο αείμνηστος Ανδρέας Παπανδρέου έπαιρνε τον πλούτο από τις τσέπες των πολλών και τον πήγαινε στις τσέπες των ολίγων, όπως ακριβώς κατηγορούν εμάς σήμερα, επειδή εφαρμόζουμε πάλι στον συγκεκριμένο τομέα, αυτά που εφήρμοσε και εκείνος». Την έχει λιώσει από το πιπίλισμα την καραμέλα ο Πανάρας (το απόσπασμα είναι ενδεικτικό και πάρθηκε από συνέντευξή του στο «Βήμα της Κυριακής», 24.7.05). Παραείναι φτηνιάρικη, όμως, αυτή η πολιτική σπέκουλα. Γιατί, αν μη τι άλλο, δεν είναι μόνο οι Πασόκοι που αντιδρούν στο νομοσχέδιό του, αλλά και οι δικοί του Δακίτες, χώρια οι ΠΑΜίτες και οι Αυτονομοπαρεμβασίτες. Κι αυτά σε επίπεδο κορυφής, όπου -δυστυχώς- παίζεται το παιχνίδι.

Συναίνεση ή εκβιασμός

Πάει, λοιπόν, και το εργασιακό. Πέρασε και αυτό αναίμακτα, όπως και το ασφαλιστικό των Τραπεζών. Με λίγες γρατζουνιές την έβγαλε ο Παναγιωτόπουλος, ενώ η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αναχώρησε ήδη για τα μπάνια της, δίνοντας ραντεβού για το Σεπτέμβρη, σε συλλαλητήριο την ημέρα που ο Καραμανλής θα εγκαινιάζει τη ΔΕΘ. Οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές επικαλούνται το γνωστό άλλοθι: τί περισσότερο να κάνουμε εμείς, όταν ο κόσμος δεν κατεβαίνει στο δρόμο;

Αυτός ο ισχυρισμός θυμίζει λίγο το γνωστό ερώτημα-τρικ «η κότα έκανε τ' αβγό ή το αβγό την κότα;». Γιατί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν είναι άμοιρη ευθυνών για το χάλι που έχει το κοινωνικό κίνημα στη χώρα μας σήμερα. Είναι αυτή που χτύπησε αμείλικτα κάθε προσπάθεια ταξικής ανάτασης του εργατικού κινήματος, που υπονόμευσε και έθαψε κάθε αγωνιστικό σκίρτημα, που διέφθειρε συνειδήσεις δημιουργώντας ένα σύστημα συναλλαγής με τους καπιταλιστές και την αστική εξουσία, που ακολούθησε τη γραμμή του «κοινωνικού εταιρισμού», όπως ονομάζεται στη μοντέρνα γλώσσα η παμπάλαια γραμμή της ταξικής συνεργασίας, που έσπειρε την απογοήτευση και την ηττοπάθεια, με αποτέλεσμα τη σημερινή κατάσταση. Μια κατάσταση που πλέον χρησιμοποιεί ως άλλοθι για τη διαιώνιση της ίδιας πολιτικής.

Δεν είναι, όμως, αυτό το θέμα του σημερινού σημειώματος, αλλά οι απόψεις εκείνες που θεωρούν ότι το «κάθισμα» του εργατικού κινήματος, η ανυπαρξία έστω και στοιχειώδους ρεφορμιστικού διεκδικητισμού, η εξαφάνιση του αγωνιστικού οικονομισμού, οφείλονται στην επικράτηση των ιδεών της συναίνεσης στο σώμα της εργατικής τάξης. Αρκετοί μάλιστα επικαλούνται τις δημοσκοπήσεις που γίνονται από καιρού εις καιρόν, αλλά και τις εκλογικές διαδικασίες στις οποίες η συμμετοχή κυμαίνεται σε εξαιρετικά ψηλά επίπεδα, ο δικομματισμός ενισχύεται και τα κόμματα της καθεστωτικής Αριστεράς, που κρατούν μια κριτική στάση έναντι της κυρίαρχης πολιτικής (ιδιαίτερα ο Περισσός), δεν μπορούν να ξεκολλήσουν από κάτι ισχνά εκλογικά ποσοστά, τα οποία απέχουν πόρω από τα ποσοστά των δεκαετιών του '70 και του '80.

Φαινομενικά τα πράγματα δείχνουν να είναι έτσι. Ομως η λέξη συναίνεση, με το ιδιαίτερο φορτίο που κουβαλά, κατά τη γνώμη μας περιγράφει εντελώς παραμορφωτικά την πραγματικότητα. Γιατί συναινώ σημαίνει αποδέχομαι και συμμετέχω. Ομως, αυτό που χαρακτηρίζει τις εργαζόμενες μάζες στην Ελλάδα δεν είναι ούτε η συμφωνία ούτε, πολύ περισσότερο, η συμμετοχή. Η μόνη συμμετοχή που υπάρχει είναι αυτή στις εκλογές, η οποία σε τίποτα δεν θυμίζει τη ζωηρή μεσογειακή παράδοση που χαρακτήριζε αυτές τις διαδικασίες τις προηγούμενες δεκαετίες. Πρόκειται για μια καθαρά τυπική διαδικασία, γεγονός που σημειώνεται και από τους εκλογολόγους και λοιπούς συστημικούς πολιτικούς αναλυτές. Πιο σωστό, λοιπόν, θα ήταν να μιλάμε για εκβιασμό που πιάνει και όχι για συναίνεση. Φυσικά, υπάρχουν και στοιχεία συναίνεσης μέσα στις εργαζόμενες μάζες, από στοιχεία εντελώς διεφθαρμένα ταξικά, που αναζητούν την προσωπική τους βόλεψη, όμως κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι αυτή είναι η κυρίαρχη τάση. Αυτό, κατά τη γνώμη μας επιβεβαιώνεται και από το ότι οι συστημικές δυνάμεις δεν κατόρθωσαν να δημιουργήσουν λαϊκά ρεύματα υπέρ των επιλογών τους. Ακόμα και η τυλιγμένη με χρυσόσκονη Ολυμπιάδα μόνο το μήνα των αγώνων κατάφερε να αποκτήσει κάποιο κύρος (το οποίο σε διάστημα λίγων μηνών, όταν ήρθε ο λογαριασμός, διασκορπίστηκε), ενώ στην περίπτωση του ευρωσυντάγματος δεν τόλμησαν να κάνουν δημοψήφισμα και έκλεισαν το ζήτημα μέσα από μια συνοπτική και χωρίς ιδιαίτερη δημοσιότητα κοινοβουλευτική διαδικασία.

Είναι γνωστό από πού προέρχεται ο εκβιασμός. Προέρχεται από τις δυνάμεις του συστήματος. Από μια αστική τάξη που έχει στη διάθεσή της ένα πολιτικό προσωπικό αποφασισμένο να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της, χωρίς να κρατάει τις μικρές αποστάσεις που κρατούσε παλιότερα, χωρίς να φροντίζει να κρατήσει κάποιες ισορροπίες ανάμεσα στις πιο αγριανθρωπικές απαιτήσεις της κεφαλαιοκρατίας και τη δεινή θέση στην οποία βρίσκεται ο εργαζόμενος λαός.

Το ερώτημα είναι γιατί πιάνει αυτός ο εκβιασμός. Η απάντηση είναι, καταρχάς, εξαιρετικά απλή. Μια εργατική τάξη που έχει χάσει την αυτοεκτίμησή της, που κατατρύχεται από σύνδρομο ηττοπάθειας, που δεν πιστεύει στη δύναμή της, δεν έχει δυνάμεις να αντιταχθεί στον εκβιασμό και «μοιραία» υποτάσσεται. Υποτάσσεται χωρίς καν να δώσει μάχη ή δίνοντας μικρομάχες οπισθοφυλακών, από χέρι χαμένες. Χαμένες όχι μόνο από την άποψη του ότι δεν αναχαιτίζουν τον αντίπαλο, αλλά και από την άποψη του ότι δεν αφήνουν παρακαταθήκες για το μέλλον. Γιατί στην ιστορία υπάρχουν ήττες που λειτούργησαν ως πηγές ανάτασης και προετοίμασαν νέες μάχες. Οταν, όμως, κανείς δεν πιστεύει στον εαυτό του, δεν πιστεύει και στη μάχη που δίνει, περισσότερο υπερασπίζεται μια αξιοπρέπεια που παίρνει ηθικό χαρακτήρα, παρά ετοιμάζει τη συνέχεια, την αντεπίθεσή του, χρησιμοποιώντας την ήττα ως πηγή έμπνευσης για τη συγκέντρωση δυνάμεων και την καλύτερη οργάνωσή τους.

Από αυτή την πρώτη απάντηση, όμως, προκύπτουν άλλα ερωτήματα, μερικά από τα οποία είναι πιο σημαντικά από το αρχικό: Ποια είναι τα αίτια που φτάσαμε σ' αυτή την κατάντια; Ποιο είναι το «σημείο μηδέν»; Ποιοι οι όροι για την αλλαγή της υπάρχουσας κατάστασης; Οι απαντήσεις, βέβαια, δεν είναι εύκολες. Αλίμονο σε όποιον αντιμετωπίζει με ευκολία σύνθετα κοινωνικά φαινόμενα, που έχουν τόσες παραμέτρους. Ούτε είναι δυνατόν να δοθούν ολοκληρωμένες απαντήσεις στο μικρό χώρο αυτού του άρθρου. Στο κλείσιμο του κύκλου της μεταπολίτευσης, που έφερε και το «ξεφούσκωμα» του εργατικού και νεολαιίστικου ριζοσπαστισμού, έχουμε αναφερθεί άλλες φορές. Το «σημείο μηδέν» ουδείς μπορεί να το προσδιορίσει με ακρίβεια. Εχει επιχειρηθεί αρκετές φορές και με διάφορες ευκαιρίες να γίνει τέτοιος προσδιορισμός και η ζωή απέδειξε πως η εκτίμηση ήταν λάθος (ο γράφων δεν εξαιρείται απ' αυτούς που έχουν πέσει έξω σε τέτοιες παρακινδυνευμένες εκτιμήσεις). Μπορούμε, όμως, να μιλήσουμε για τους όρους που απαιτούνται για να περάσουμε από το «σημείο μηδέν», χωρίς ίσως και να το καταλάβουμε.

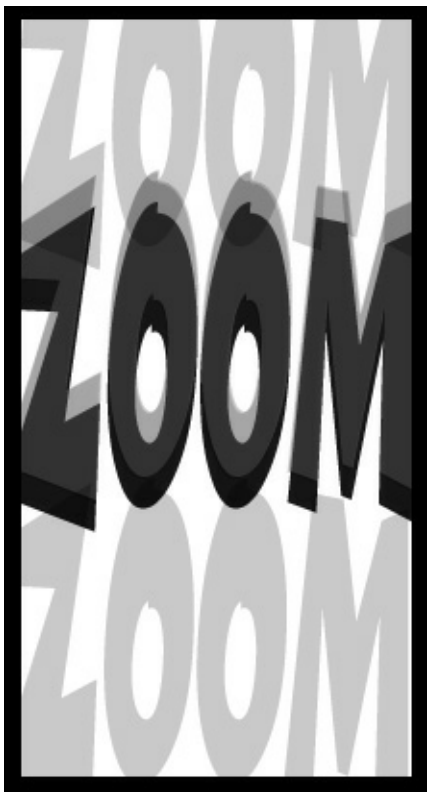

Οσοι φλέγονται για μια τέτοια εξέλιξη πρέπει πρώτα-πρώτα να συνειδητοποιήσουν ότι η δημιουργία ενός νέου κινήματος δεν είναι δική τους δουλειά. Τα κινήματα τα δημιουργεί η ζωή και όχι οι πρωτοπορίες. Δουλειά των πρωτοποριών είναι να δημιουργήσουν όρους ώστε το νέο κίνημα να μη κουβαλά τα βαρίδια του παλιού: το ρεφορμισμό, τον καριερισμό, την ανυπαρξία ουσιαστικής δημοκρατίας, την ανάθεση, το γραφειοκρατισμό κ.λπ. Ομως, πολλοί (για να μην πούμε οι περισσότεροι) από εκείνους που κλίνουν το επίθετο ταξικός -ή -ό σε όλες τις κλίσεις από το πρωί μέχρι το βράδυ, δεν είναι παρά αγωνιστικά (με τη σχετική σημασία του όρου) κακέκτυπα των κυρίαρχων αστορεφορμιστικών δυνάμεων. Κινούνται μέσα στις δομές που αυτές έχουν δημιουργήσει και διαχειρίζονται (αναζητώντας **εκεί** τους εργάτες, που ήδη έχουν δραπετεύσει), αναπαράγουν τις πρακτικές τους, χτίζουν σεμνές καριέρες και παραγοντιλίκια και λειτουργούν ως αντιπολίτευση-μαϊντανός, εμποδίζοντας (χωρίς ίσως να το καταλαβαίνουν, αλλά η άγνοια και οι καλές προθέσεις στην πολιτική δεν έχουν καμιά σημασία) με τη σειρά τους τη δημιουργία σπερμάτων αντίστασης, που θα λειτουργήσουν παραδειγματικά, δημιουργώντας νέες μορφές οργάνωσης και αναπτύσσοντας νέες μορφές δράσης, δίπλα στις παλιές.

Πέτρος Γιώτης

Περί συμπράξεων

Το πολυδιαφημισμένο νομοσχέδιο για τις συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα ακόμα δεν έχει δοθεί στη δημοσιότητα (αυτό μάλλον θα γίνει το Σεπτέμβρη), αλλά ο υπουργός Υγείας Ν. Κακλαμάνης δείχνει πως βιάζεται να πάρει την πρωτιά. Οπως ανακοίνωσε μετά την τελευταία συνάντησή του με τον Καραμανλή (Τετάρτη, 20.7.05), παρουσίασε στον πρωθυπουργό σχέδιο προκήρυξης διαγωνισμού για την πρόσληψη χρηματοοικονομικού συμβούλου για τα συγχρηματοδοτούμενα έργα στο χώρο της Υγείας. Με βάση τα όσα είπε ο υπουργός, ας κάνουμε μερικές γενικότερες σκέψεις πάνω στο θέμα των συμπράξεων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, στο οποίο ποντάρει πολλά η κυβέρνηση Καραμανλή και όπως φαίνεται θα αποτελέσει μοχλό για την ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού τα επόμενα χρόνια, καθώς η Ολυμπιάδα τέλειωσε και πρέπει να βρεθεί άλλο πεδίο για πλιάτσικο.

Οπως είπε ο Ν. Κακλαμάνης, ο χρηματοοικονομικός σύμβουλος, μετά την πρόσληψή του, θα ψάξει την αγορά για να βρει επενδυτές που θα θελήσουν να συνεταιριστούν με το υπουργείο για την κατασκευή και εκμετάλλευση κάποιων έργων. Μόλις βρεθούν οι υποψήφιοι επενδυτές, θα γίνει ο κυρίως διαγωνισμός και θα οριστεί ο συνεταίρος του δημοσίου. Ή μάλλον οι συνεταίροι, γιατί το υπουργείο Υγείας προγραμματίζει να κατασκευάζει τρία έργα. Ενα νοσοκομείο 800 κλινών στην Αθήνα, ένα Εθνικό Κέντρο Μεταμοσχεύσεων 250 κλινών και ένα Παιδιατρικό Νοσοκομείο 500 κλινών εκτός Αθήνας.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να κατανοήσει κανείς πως ένας τέτοιος διαγωνισμός πρέπει να είναι ελκυστικός για να πάρουν μέρος οι επιχειρηματίες. Αν δεν είναι, τότε η κυβέρνηση θα είναι μόνη της. Ουδείς καπιταλιστής ρισκάρει κεφάλαια σε μια επιχείρηση που δεν είναι σίγουρος ότι θα του αποδώσει και μάλιστα ότι θα του αποδώσει το μέγιστο κέρδος. Ο χρηματοοικονομικός σύμβουλος, λοιπόν, το πρώτο που θα κάνει θα είναι να διαμορφώσει τις σχεδιαζόμενες επενδύσεις με κριτήρια κερδοφορίας, για να μπορέσει να προσελκύσει επενδυτές (αυτή είναι η δουλειά του, άλλωστε). Από το σχεδιασμό ακόμα, λοιπόν, τα κριτήρια που θα μπουν δεν θα είναι κριτήρια κοινωνικά, κριτήρια που θα έχουν να κάνουν με τις ανάγκες του ελληνικού συστήματος Υγείας, αλλά κριτήρια αγοράς. Για παράδειγμα, το Εθνικό Κέντρο Μεταμοσχεύσεων το έχουν συλλάβει ως μια επιχείρηση που θα μαζεύει πελατεία από τα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή. Αυτό αναφέρεται στο σχέδιο για το Δ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης. Θα είναι, δηλαδή, ένα πανάκριβο νοσοκομείο που θα στοχεύει στην αγορά της μπουρζουαζίας και των μεσαίων στρωμάτων των χωρών της ευρύτερης περιοχής, με τις οποίες έχει παραδοσιακά καλές σχέσεις το ελληνικό κράτος.

Λίγες μέρες πριν, προσπαθώντας να διασκεδάσει τα όσα συζητιούνται, ο Ν. Κακλαμάνης δήλωνε στη Θεσσαλονίκη, ότι όσες υποδομές Υγείας γίνουν με συμπράξεις θα ανήκουν στο ΕΣΥ και σ' αυτές θα έχουν «ισότιμη και ελεύθερη πρόσβαση όλοι οι Ελληνες πολίτες με πλήρη κάλυψη από τους ασφαλιστικούς τους φορείς».

Για το πρώτο (οργανική ένταξη των νέων μονάδων στο ΕΣΥ) διατηρούμε ζωηρότατες επιφυλάξεις, εκτός αν στο μεταξύ το ΕΣΥ τροποποιηθεί έτσι που να «χωράει» τις απαιτήσεις των καπιταλιστών, που είναι σαφείς σε ένα πράγμα: θέλουν το μάνατζμεντ για ένα διάστημα 15-30 χρόνων και ταυτόχρονα την παροχή των μη ιατρικών υπηρεσιών (καθαριότητα, συντήρηση, εστίαση κ.λπ.). Και είναι λογικό από τη μεριά τους, αφού θέλουν να διασφαλίσουν τα κέρδη τους. Αλλωστε, έτσι δεν έχει γίνει στο αεροδρόμιο της Αθήνας, τη γέφυρα Ρίου-Αντίρριου, την Αττική Οδό; Επομένως, θα γίνει εκείνη η νομοθετική ρύθμιση που θα επιτρέπει στις συγκεκριμένες μονάδες τυπικά να ανήκουν στο ΕΣΥ, ουσιαστικά όμως να λειτουργούν όπως τα ιδιωτικά θεραπευτήρια. Για παράδειγμα, όπως το Ωνάσειο ή το Ερρίκος Ντυνάν.

Στο δεύτερο, ο Κακλαμάνης λέει αλήθεια, αλλά το παίζει «πονηρούλης». Πράγματι, όλοι οι Ελληνες θα έχουν ισότιμη και ελεύθερη πρόσβαση στα νέα νοσοκομεία. Το «με πλήρη κάλυψη από τους ασφαλιστικούς τους φορείς» σηκώνει πολύ νερό. Ιδιο θα είναι το νοσήλιο σ' ένα υπερσύγχρονο καινούργιο νοσοκομείο με κυριλέ δωμάτια και ίδια στο αχούρι που λέγεται «Λαϊκό»; Μη λέμε... κουλά τώρα. Δεν είναι ο Κακλαμάνης που έχει ανακοινώσει ότι η κυβέρνηση ετοιμάζεται να κλείσει συμφωνία με ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες για να τους νοικιάσει τις σουΐτες που φτιάχτηκαν στα δημόσια νοσοκομεία για τους ολυμπιακούς αγώνες; Το ίδιο θα γίνει και με τα νέα νοσοκομεία που θα φτιαχτούν με συμπράξεις δημοσίου-ιδιωτών. Θα έχουν το δικό τους διαφοροποιημένο νοσήλιο (πώς αλλιώς θα εξασφαλιστεί η κερδοφορία;) και από εκεί και πέρα είναι δουλειά του πελάτη-ασθενή πώς θα πληρώσει. Θα τον καλύψει πλήρως το ασφαλιστικό του ταμείο, θα έχει συμπληρωματική ιδιωτική ασφάλιση, θα βάλει και από την τσέπη του;

Εκείνο που πρέπει να σημειωθεί είναι πως αυτές οι αλλαγές θα επιταχύνουν και τις σχεδιαζόμενες αλλαγές στους κλάδους υγείας των ασφαλιστικών ταμείων. Εφόσον στο ίδιο το ΕΣΥ θα υπάρχουν διαφοροποιήσεις στα νοσήλια (ακόμα και για τις ίδιες ιατρικές πράξεις, χώρια οι διανυκτερεύσεις), αναγκαστικά και οι κλάδοι υγείας θα οδηγηθούν σε διαφορετικά επίπεδα καλύψεων, όπως γινόταν πριν μερικές δεκαετίες. Ετσι, οι ασφαλισμένοι θα σπρώχνονται σε συμπληρωματική ιδιωτική ασφάλιση, φαινόμενο που ήδη γνωρίζει μεγάλη άνθιση.

Θα κλείσουμε με μερικές απλές σκέψεις, που αποκαλύπτουν την ουσία αυτής της υπόθεσης.

Μπορούμε να καταλάβουμε πώς σκέφτεται ένας ιδιώτης επιχειρηματίας, ένας καπιταλιστικός όμιλος που μπαίνει σε μια τέτοια σύμπραξη. Σκοπός του είναι να βγάζει το μέγιστο κέρδος. Εφόσον του το εξασφαλίζει η επένδυση, θα μπει σ' αυτή. Και μάλιστα θα μπει με προνομιακούς όρους, γιατί θα έχει «συνέταιρο» κοτζάμ κράτος, το οποίο θα βάζει λεφτά, επιχορηγήσεις, προνομιακή μεταχείριση, υπερπήδηση των κάθε είδους γραφειοκρατικών εμποδίων. Είναι μια δουλειά με σίγουρη πελατεία, αφού ο κόσμος ολοένα και περισσότερο χρειάζεται τις υπηρεσίες υγείας.

Το κράτος, όμως, πώς ακριβώς σκέπτεται και αναζητά συνεταίρους; Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν ισχύει το γνωστό φιλελεύθερο δόγμα «το κράτος δεν πρέπει να κάνει τον επιχειρηματία», γιατί έχουμε να κάνουμε με έναν κατ' εξοχήν κοινωνικό τομέα. Το μόνο που θα μπορούσε να μας αντιτείνει κάποιος είναι πως το κράτος δεν έχει λεφτά για δημόσιες επενδύσεις και γι' αυτό αναζητά συνεταίρους. Βέβαια, οι συνεταίροι κατά κανόνα βάζουν πολύ λιγότερα (έως καθόλου) λεφτά σε σχέση μ' αυτά που εμφανίζονται ότι βάζουν, αλλά ας κάνουμε πως δεν το γνωρίζουμε αυτό. Γιατί το κράτος δεν καταφεύγει στο δανεισμό, όπως άλλωστε καταφεύγουν και οι συνεταίροι (και μάλιστα με την εγγύηση του κράτους); Δεν το επιτρέπει -λέει- το Σύμφωνο Σταθερότητας. Το οποίο επιτρέπει να εγγυάται το κράτος δάνεια ιδιωτικών επιχειρήσεων που κατασκευάζουν δημόσια έργα!

Τα πράγματα είναι εξαιρετικά απλά. Ολες οι υπερεθνικές και εθνικές ρυθμίσεις έχουν σαν στόχο να μειώσουν την κρατική χρηματοδότηση σε τομείς άμεσου κοινωνικού ενδιαφέροντος, όπως η Υγεία, η Παιδεία, η Κοινωνική Ασφάλιση, τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς κ.ά. και να βάλουν αυτούς τους τομείς στη σφαίρα της αγοράς (απόλυτα, γιατί σχετικά ήταν πάντοτε). Το μεταπολεμικό ευρωπαϊκό «κράτος πρόνοιας» στηρίχτηκε στην κοινωνική συναίνεση που παρήγαγε η λειτουργία αυτών των μηχανισμών, που ήταν η σοσιαλδημοκρατική (αστική) απάντηση στο αίτημα για σοσιαλισμό και κοινωνικοποίηση που διαπερνούσε τότε τις ευρωπαϊκές κοινωνίες και τροφοδοτούσε τα κύματα της ταξικής πάλης. Η κρίση του καπιταλισμού είναι τέτοια που απαιτεί να κατεδαφιστεί αυτό το «κράτος πρόνοιας», να περάσουν όλες οι λειτουργίες του στη σφαίρα της αγοράς, για να βρουν διέξοδο τα κεφάλαια που «λιμνάζουν» (κρίση υπερσυσσώρευσης).

■ **Απ' αφορμή την κρατική καμπάνια για τον αφοπλισμό στην Κρήτη**

Γιατί να αφοπλιστούν;

Ενας αείμνηστος σύντροφος, ο Ρούσος Μπολουδάκης, μας διηγιόταν πώς είχε πάρει μέρος στη μάχη της Κρήτης, 17χρονο παιδί τότε. Οι άντρες του χωριού μαζεύτηκαν, πήραν τα όπλα τους, κανόνισαν τις θέσεις που θα πιάσουν και κατέβηκαν από τα ριζά των Λευκών Ορέων προς τα πεδινά. Οσοι έφηβοι μπορούσαν να κρατήσουν όπλο πήγαν μαζί τους. Δεν έμεινε κανείς πίσω για να προσέχει τις οικογένειες. Οταν έφτασαν στο μέρος που θα πολεμούσαν, ο μεγαλύτερος αδερφός του του φόρεσε τα φυσεκλίκια, του έδωσε το όπλο, του έδειξε το μέρος που θα στεκόταν, τον φίλησε και πήγε να πιάσει το δικό του πόστο. Ηταν η πρώτη μάχη που πήρε μέρος. Ελάχιστα χρόνια αργότερα, ο έφηβος που πήρε το βάπτισμα του πυρός στη μάχη της Κρήτης, έγινε ο καπετάνιος της πρώτης ανταρτοομάδας του ΕΛΑΣ στο νομό Χανίων. Μαζί του και τα μεγαλύτερα αδέρφια του και ο σύζυγος της αδερφής τους. Πιάστηκαν όλοι σε ενέδρα. Τρία αδέρφια και ο γαμπρός τους. Βασανίστηκαν άγρια στις φυλακές της Αγιάς. Στάλθηκαν στο κολαστήριο του Ματχάουζεν. Από εκεί ζωντανός γύρισε μόνο ο μικρότερος, ο Ρούσος. Πριν προλάβει να γιατρέψει τις πληγές του κορμιού και της ψυχής, το καθήκον τον κάλεσε και πάλι στα όπλα. Αντάρτης του ΔΣΕ αυτή τη φορά. Κι ύστερα, εσωτερικός πρόσφυγας, εργάτης στην Αθήνα.

Αυτός ο άντρας, που μεγάλωσε μ' ένα όπλο στο πλευρό του, που πολέμησε σε τρεις πολέμους και έχαιρε μεγάλης εκτίμησης από τους συγχωριανούς του, ένας άρχοντας τον ριζίτικων χωριών, γελούσε συγκαταβατικά κάθε φορά που κατέβαινε στην Κρήτη και οι συχωριανοί του του ζητούσαν να πάρει ένα όπλο και να «παίξει καμιά μπαλωθιά». Πήγαινε σε γάμους και γύριζε θυμωμένος. Θυμωμένος από το θέαμα της άσκοπης επίδειξης νεοπλουτισμού, με το ρίξιμο χιλιάδων σφαιρών στον αέρα. Ο κίνδυνος ατυχήματος τον ενοχλούσε λιγότερο. Είχε πλήρη συνείδηση, ότι ο κίνδυνος ατυχήματος προέκυπτε απ' αυτόν ακριβώς τον εκφυλισμό. Οταν γίνεται διαγωνισμός «ποιος θα ρίξει περισσότερες», ελλοχεύει ο κίνδυνος του ατυχήματος. Μια υπόθεση τιμής και λεβεντιάς έχει εκφυλιστεί σε υπόθεση επίδειξης νεοπλουτισμού. Αυτή ήταν η γνώμη του αείμνηστου Ρούσου Μπολουδάκη, γι' αυτό και ο ίδιος δεν έπιασε ποτέ πιστόλι να ρίξει «μπαλωθιές» σε γιορτή. Στη μνήμη του κρατούσε ζωντανή τη «δική του» παράδοση, την παράδοση της οπλοφορίας των (ορεσίβιων κυρίως) Κρητικών. Μια παράδοση που τους έδωσε τη δυνατότητα να είναι ο πρώτος στρατός «ατάκτων» στην κατεχόμενη Ευρώπη, που όρθωσε σκληρή και αιματηρή αντίσταση στους ναζιφασίστες εισβολείς.

Θυμηθήκαμε με συγκίνηση τις διηγήσεις του συντρόφου μας, καθώς πληροφορηθήκαμε τα νέα από μια φιέστα που οργάνωσε στα Ανώγεια ο Βουλγαράκης, με την υποστήριξη αρκετών «φιρμών» του πολιτικού μας «λάιφ στάιλ», για να κηρύξουν καμπάνια κατά της οπλοφορίας και της οπλοχρησίας στην Κρήτη. Μια φιέστα που δεν έχει καμιά σχέση, ούτε ταυτίζεται με τις απόψεις και τις προθέσεις εκείνων των Κρητικών που, χωρίς να είναι αντίθετοι στην παραδοσιακή οπλοκατοχή, θεωρούν πως κάτι πρέπει να γίνει για τον εκφυλισμό μιας λεβέντικης παράδοσης και τους κινδύνους που αυτός ο εκφυλισμός δημιουργεί.

Ποια είναι η πρόθεση του Βουλγαράκη και όσων τον στηρίζουν σ' αυτή την καμπάνια; Η ίδια με όσων στο παρελθόν προσπάθησαν να κάνουν το ίδιο (και απέτυχαν οικτρά). Θέλει να χτυπήσει το ίδιο το έθιμο της οπλοκατοχής, που στην Κρήτη έχει πάρει τη μορφή εθιμικού δικαίου. Οχι για να εξαλειφθούν τα ατυχήματα από την κακή χρήση όπλων (που δεν είναι δα και τόσα πολλά), αλλά για να μην υπάρχει ούτε ένας θύλακας με πολίτες που με περηφάνια έχουν στην ιδιοκτησία τους πολεμικά όπλα.

Ποιοι είναι αυτοί που ζητούν τον αφοπλισμό; Ανθρωποι που δεν έχουν καμιά σχέση με τις λαϊκές παραδόσεις, ακόμα και όταν κατάγονται από το νησί. Ανθρωποι που θέλουν να επιβληθεί παντού ο νόμος της αστικής εξουσίας, ακόμα και όταν η συγκεκριμένη οπλοκατοχή δεν αμφισβητεί αυτή την εξουσία. Απλά για να μην υπάρχει αυτό το παράδειγμα πολιτικής ανυπακοής.

Φυσικά, και ο Βουλγαράκης με την παρέα του θα αποτύχουν. Γιατί έχουν την αφέλεια να πιστεύουν ότι μπορούν, χωρίς να έχουν καμιά ιδιαίτερη σχέση μ' αυτή την παράδοση και με την τοπική κοινωνία, να την εξαλείψουν με εντολές από τα πάνω (εντολές είναι, ακόμα και τώρα που εμφανίζονται με τη μορφή των πολιτιστικών εκκλήσεων). Μ' αυτή την καμπάνια, όμως, εμποδίζουν (εκ των πραγμάτων) κάθε ουσιαστική κριτική στον εκφυλισμό της παράδοσης. Γιατί, βέβαια, όποιος έχει τέτοιες κριτικές απόψεις αποφεύγει να τις εκφράσει, φοβούμενος μήπως τον ταυτίσουν με τον Βουλγαράκη και τους συν αυτώ. Η αντιμετώπιση του φαινόμενου είναι υπόθεση των ίδιων των Κρητικών και κανενός άλλου. Η τοπική κοινωνία πρέπει να προβληματιστεί για τον εκφυλισμό της παράδοσης σε επίδειξη νεοπλουτισμού και να φροντίσει να της δώσει νέα πνοή, επαναφέροντάς την στις ρίζες της (χωρίς αυτό να έχει τίποτα το φολκλορικό, αντίθετα φολκλόρ είναι η επίδειξη που γίνεται στις κοινωνικές εκδηλώσεις). Η τοπική κοινωνία και μόνον αυτή.

■ Σχολείο Ευρωπαϊκής Παιδείας

Παιδιά κατώτερων και ανώτερων θεών

Σύμφωνα με νομοσχέδιο, που ψηφίστηκε στη βουλή (15-7-2005), από το σχολικό έτος 2005-2006 ιδρύεται στο Ηράκλειο Κρήτης Σχολείο Ευρωπαϊκής Παιδείας (προσχολική αγωγή, πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια εκπαίδευση), για τα παιδιά των υπαλλήλων του Ευρωπαϊκού Οργανισμού για την Ασφάλεια Δικτύων και Πληροφοριών.

Ο καθένας από μας οφείλει να είναι ψυλλιασμένος, αν μη τι άλλο πεπεισμένος για το ρόλο αυτού του Ευρωπαϊκού Οργανισμού για την Ασφάλεια Δικτύων και Πληροφοριών, που ιδρύθηκε με απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβούλιου το Δεκέμβρη του 2003, την εποχή της «αντιτρομοκρατικής» εκστρατείας, όπου έχουν καταστρατηγηθεί άγρια όλες οι ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπου οι τρομονόμοι, ο «μεγάλος αδελφός», οι κάμερες, τα συστήματα παρακολούθησης, κατακράτησης και διαχείρισης ακόμη και προσωπικών επιστολών, μηνυμάτων κ.λπ. βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Δεν είναι επίσης τυχαίο ότι ορίστηκε ο οργανισμός αυτός να έχει έδρα το Ηράκλειο της Κρήτης, όπου κατοικοεδρεύουν οι αμερικάνικες βάσεις και τα νατοϊκά συστήματα παρακολούθησης με πρόσωπο προς όλη την καθημαγμένη και αναβράζουσα Ανατολή.

Για τα παιδιά, λοιπόν, των υπαλλήλων αυτού του βρόμικου οργανισμού, η ΕΕ φρόντισε να υπάρξει σχολείο και η δουλοπρεπής Ελλαδίτσα έτρεξε πρόθυμα να το κάμει έργο.

Κι ενώ τα περίφημα προγράμματα σχολικής στέγης, ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά κέντρα, αλλά και ειδικά στο Ηράκλειο Κρήτης, δεινοπαθούν πότε με αναστολές και πότε με χρονοβόρες διαδικασίες, για το Σχολείο Ευρωπαϊκής Παιδείας υπήρξε από την αρχή γενναία και καθορισμένη πρόβλεψη.

Για τη λειτουργία του δίνεται αμέσως 1.300.000 ευρώ, εκτός της πρόβλεψης για την κτιριακή εγκατάσταση του σχολείου, όπου προβλέπονται 5.000.000 ευρώ από τον Οργανισμό Σχολικών Κτιρίων. Επίσης θα δοθούν 60.000 ευρώ για δαπάνες λειτουργίας και τέλη τηλεπικοινωνιών, όταν την ίδια στιγμή πολλά δημόσια σχολεία δεν μπορούν να πληρώσουν ακόμη και το τηλέφωνο, τη ΔΕΗ ή το πετρέλαιο.

Στο Σχολείο Ευρωπαϊκής Παιδείας λειτουργούν, κατά την πρώτη εφαρμογή, δύο γλωσσικά τμήματα, ένα αγγλόφωνο και ένα ελληνόφωνο, αλλά υπάρχει πρόβλεψη να υπάρξουν και άλλα αναλόγως των αναγκών. Επίσης σε κάθε γλωσσικό τμήμα διδάσκεται πρόσθετα και η μητρική γλώσσα (μπορεί να παρέχεται με το σύστημα της τηλεδιδασκαλίας από συγκεκριμένο σχολείο, που ανήκει στο σύστημα των Ευρωπαϊκών Σχολείων), όταν στην Ελλάδα χιλιάδες παιδιά μεταναστών στερούνται του δικαιώματος να διδαχθούν τη γλώσσα των γονιών τους, ενώ ακόμη και αυτά τα ελάχιστα τμήματα υποδοχής, για την προσαρμογή των παιδιών αυτών στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, συστηματικά τα τελευταία χρόνια τελούν υπό διωγμόν.

Αλλά είπαμε...η εκπαίδευση είναι ταξική και εδώ πρόκειται για το enfan gate (κυριολεκτικά) των υπηρετών του συστήματος.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, στο Σχολείο Ευρωπαϊκής Παιδείας, εγγράφονται όχι μόνο τα τέκνα των υπαλλήλων του παραπάνω οργανισμού, αλλά και τα τέκνα των υπαλλήλων άλλων υπηρεσιών της ΕΕ. Μπορούν ακόμη να εγγράφονται κατά προτεραιότητα τα τέκνα υπαλλήλων των Διεθνών Οργανισμών και των διπλωματικών αποστολών που εδρεύουν στο Ηράκλειο της Κρήτης, καθώς και τέκνα των οποίων ο ένας τουλάχιστον από τους γονείς του είναι πολίτης χώρας-μέλους της ΕΕ.

Η διάταξη αυτή μπήκε σκόπιμα έτσι ώστε να συμπεριλάβει και τα παιδιά υπαλλήλων των νατοϊκών οργανισμών.

Μέσα από το νομοσχέδιο αυτό γίνεται προσπάθεια επίσης, να χτιστεί το σχολείο που οραματίζεται η ΕΕ, στα πλαίσια των ριζικότατων αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που επιχειρούνται σε όλη την εκπαίδευση, με βάση ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, ανταποδοτικό χαρακτήρα, με ωρομίσθιους εκπαιδευτικούς και εκπαιδευτικούς μερικής απασχόλησης. Η επιλογή των μαθητών, σε περίπτωση που ο αριθμός των αιτήσεων εγγραφής υπερβαίνει τις κενές υπολειπόμενες θέσεις, γίνεται με βάση κριτήρια που καθορίζονται με υπουργική απόφαση και όχι με κλήρωση, στοιχείο που μας εισάγει στην νοοτροπία και πρακτική των πάλαι ποτέ «πρότυπων σχολείων».

Επιδιώκεται δε να φτιαχτεί ένα σχολείο παραγωγής «γενιτσάρων» της ΕΕ, αφού η σύμβαση προβλέπει ότι «τα προγράμματα σπουδών προβάλλουν ιδιαίτερα την ευρωπαϊκή διάσταση» (όχι τη γνώση ή την Παιδεία). Αλλωστε το υπόβαθρο θα το έχουν ήδη αυτά τα παιδιά ως τέκνα των συγκεκριμένων υπαλλήλων.

Κατά τη συζήτηση του νομοσχέδιου στη βουλή, δεν υπήρξε ουσιαστική διαφοροποίηση μεταξύ ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, με το ΠΑΣΟΚ να διαφοροποιείται κυρίως στα θέματα διοίκησης του σχολείου, που έτσι όπως καθορίζονται από το νομοσχέδιο, ευνοούν κυρίως τα «γαλάζια παιδιά», αλλά να ξιφουλκεί και κατά της πρόσληψης ωρομισθίων, προκαλώντας την οργή και την ειρωνεία, αφού πρώτο αυτό εισήγαγε αναφανδόν αυτόν τον επαίσχυντο θεσμό. Ο δε Συνασπισμός, όπως πάντα: ήξεις, αφήξεις και με τον χωροφύλαξ και με τον αστυφύλαξ.

Γιούλα Γκεσούλη

Στα πρότυπα της Μπολόνιας το Διεθνές Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Την ίδρυση Διεθνούς Πανεπιστήμιου στη Θεσσαλονίκη επανέφερε με συνέντευξή του στη «Χώρα της Κυριακής», στις 17 του Ιούλη, ο υφυπουργός Παιδείας Σ. Ταλιαδούρος.

Ο Ταλιαδούρος παρουσιάζει το θέμα σαν να αποτελεί αυτό μια εξαιρετική πρωτοβουλία του Καραμανλή, ο οποίος πριν ένα περίπου χρόνο είχε κάνει τη σχετική εξαγγελία στην έκθεση της Θεσσαλονίκης.

Ομως και εδώ ατύχησε, γιατί τον πρόλαβαν οι Πασόκοι, οι οποίοι είχαν εκδηλώσει ιδιαίτερο ενδιαφέρον και είχαν πραγματοποιήσει και συγκεκριμένο έργο, σχετικά με την ίδρυση του Διεθνούς Πανεπιστήμιου, στο οποίο όμως δεν υπήρξε συνέχεια. Ετσι έρχεται τώρα η ΝΔ να συνεχίσει μια δραστηριότητα, προφανώς χρωματισμένη με τις δικές της πινελιές, αφού και οι δύο -ΠΑΣΟΚ και ΝΔ- κόπτονται ιδιαιτέρως γι' αυτό το θέμα.

Και έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί το Διεθνές Πανεπιστήμιο είναι κατά κάποιο τρόπο το πρότυπο, η εικόνα που επιθυμούν να αποκτήσουν από δω και στο εξής όλα τα ελληνικά Πανεπιστήμια.

Τώρα που οι εξελίξεις στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης τρέχουν με γοργούς ρυθμούς, που μιλάνε πλέον όλοι ανοιχτά για την αναγκαιότητα προσαρμογής στις κατευθύνσεις της Μπολόνιας, που η αξιολόγηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ έγινε νόμος του κράτους, που και οι δυο αρχηγοί των δυο μεγάλων κομμάτων ομονοούν και δηλώνουν ανοιχτά την πρόθεσή τους να στηρίξουν την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, το Διεθνές Πανεπιστήμιο είναι πια ώριμο φρούτο. Θ' αποτελέσει το πρότυπο εν Ελλάδι, μέσα στο πλαίσιο των προδιαγραφών που θέτει για τα πανεπιστήμια η δημιουργία του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης, το παράδειγμα για τη λειτουργία του Πανεπιστήμιου με επιχειρηματικά κριτήρια, για την προσέλκυση φοιτητών-πελατών.

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση ευελπιστούν ότι το Διεθνές Πανεπιστήμιο θα σπάσει τα «ταμπού» της ανώτατης εκπαίδευσης (δημόσιος χαρακτήρας, δωρεάν φοίτηση, Πανεπιστήμιο με την έννοια της ανθρωπιστικής Παιδείας) και θα λειτουργήσει σαν ατμομηχανή στο τοπίο που θέλουν να δημιουργήσουν και στην Ελλάδα στην ανώτατη εκπαίδευση.

Καθόλου τυχαία, ο Ταλιαδούρος, συνδέει την ίδρυση του Διεθνούς Πανεπιστήμιου, με την προσπάθεια της Ελλάδας να συμβαδίσει με τις χώρες- μέλη της ΕΕ, «προκειμένου να βελτιωθεί η υφιστάμενη κατάσταση», και με «την αξιολόγηση που επιβάλλεται».

Παράλληλα, μέσω του Διεθνούς Πανεπιστήμιου, ο ψωραλέος ελληνικός καπιταλισμός, που εζήλωσε τη δόξα των Πανεπιστημίων των ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρώπης (κυρίως της Αγγλίας), που επέβαλαν και τις αναδιαρθρώσεις στην ανώτατη εκπαίδευση, επιζητά να παίξει ρόλο εκπαιδευτικής μητρόπολης στις χώρες των Βαλκανίων και ίσως και κάποιων χωρών του λεγόμενου τρίτου κόσμου, με τις οποίες έχει παραδοσιακές παρτίδες διαφόρων μπίζνες.

Προσπαθεί να ροκανίσει κι αυτός λιγάκι από την πίτα των αγορών τους, να παίξει με αξιώσεις το ρόλο του βαλκάνιου χωροφύλακα, κι αυτά δεν διασφαλίζονται μόνο με οικονομικά και στρατιωτικά μέσα (κυρίως μέσω της προσκόλλησης στον αμερικάνο αφέντη), αλλά και μέσω της Παιδείας εκμαυλίζοντας συνειδήσεις και προσελκύοντας «μυαλά».

Το Διεθνές, λοιπόν, Πανεπιστήμιο θ' αποτελεί γεγονός, σύμφωνα με τον Ταλιαδούρο, μέχρι το τέλος της τετραετίας και γι' αυτό το υπουργείο Παιδείας επεξεργάζεται σχέδιο νόμου που θα αφορά τη λειτουργία του και που σύντομα θα έρθει προς ψήφιση στη βουλή.

Στο Πανεπιστήμιο αυτό θα γίνεται η διδασκαλία των μαθημάτων και σε ξένη γλώσσα και θα καλύπτει γνωστικά αντικείμενα ευρέως φάσματος.

Ως προς την προέλευση των φοιτητών του, επισημαίνουμε ότι διακρίναμε μια διαφοροποίηση σε σχέση με αυτά που προβλέπονταν στο σχέδιο του ΠΑΣΟΚ. Τότε αναφέρονταν μόνο η δυνατότητα προσέλκυσης αλλοδαπών φοιτητών από χώρες της νοτιοανατολικής Ευρώπης, «όπου η χώρα μας θέλει να ασκήσει έναν θετικό, ευεργετικό ρόλο», ενώ σήμερα ο Ταλιαδούρος αφήνει να εννοηθεί ότι μπορεί να υπάρξουν και φοιτητές από την Ελλάδα.

Σαφώς, τώρα ψάχνουν τη νομική φόρμουλα που θα γίνει αυτό, αφού από τη μια μεριά το σύνταγμα απαγορεύει τη λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων και καθορίζει το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της ανώτατης εκπαίδευσης, ενώ δεν μπορούμε να έχουμε φοιτητές, στην ηλικία των 18 ετών, που να εισάγονται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση με καθεστώς διαφορετικό από αυτό των πανελλαδικών (εκτός αν πάμε στη φόρμουλα του Ανοικτού Πανεπιστήμιου, που απευθύνεται σε μια ορισμένη ηλικία -μετά τα 25 έτη- και προβλέπει την καταβολή διδάκτρων).

Λύσεις η αστική τάξη βρίσκει, αφού πλέον είναι αποφασισμένη να κινηθεί σ' αυτή την κατεύθυνση και αφού δεν υπάρχει ισχυρό κίνημα εργατικής και νεολαιίστικης αντίστασης, που θα της ανατρέψει τα σχέδια.

Ο υφυπουργός Παιδείας δήλωσε επίσης ότι δεν μπορεί αυτή τη στιγμή να προσδιορίσει τα ακριβή νούμερα του κόστους του Διεθνούς Πανεπιστήμιου, όμως εδώ πρέπει να θυμηθούμε ότι η μελέτη βιωσιμότητας του Διεθνούς Πανεπιστήμιου, που είχε γίνει από τα Πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης και Μακεδονίας, μετά από ανάθεση από το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, προέβλεπε την καταβολή διδάκτρων από τους φοιτητές ύψους 4000 ευρώ, σε περίπτωση ύπαρξης κρατικής συμμετοχής ή 5200 ευρώ σε περίπτωση ανυπαρξίας κρατικής συμμετοχής. Προβλέπονταν επίσης ότι οι φοιτητές θα ήταν 1300 άτομα ετησίως και σε περίπτωση πλήρους λειτουργίας 5000-6000 άτομα.

Για την ιστορία αναφέρουμε ότι πρώτος ο εκσυγχρονιστής Σημίτης εξήγγειλε την ίδρυση του Διεθνούς Πανεπιστήμιου στη Διεθνή Εκθεση Θεσσαλονίκης, το Σεπτέμβριο του 2001. Στη συνέχεια, όπως προαναφέραμε, το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης ανέθεσε την εκπόνηση μελέτης στα Πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης και Μακεδονίας. Στις αρχές του καλοκαιριού του 2002 η μελέτη αυτή παραδόθηκε, όμως τα πράγματα κόλλησαν, γιατί υπήρξε διάσταση μεταξύ των Πανεπιστημίων, που εκπόνησαν τη μελέτη, και του υπουργείου Παιδείας, σχετικά με τον τόπο και τρόπο εγκατάστασης του Διεθνούς Πανεπιστήμιου. Το υπουργείο πρότεινε την αποκεντρωμένη λειτουργία του Διεθνούς Πανεπιστήμιου στις υπάρχουσες υποδομές των τεσσάρων Πανεπιστημίων της Βόρειας Ελλάδας (Ιωαννίνων, Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλονίκης), ενώ η πρόταση των Πανεπιστημίων, που πραγματοποίησαν τη μελέτη λειτουργίας, ήταν να λειτουργήσει το Διεθνές Πανεπιστήμιο με έδρα τη Θεσσαλονίκη και σε ξεχωριστό κτιριακό συγκρότημα.

Υστερα από ενάμισι περίπου χρόνο, ο τότε υπουργός Παιδείας Ευθυμίου, ανακοίνωσε στη βουλή (10-4-2003) ότι το Διεθνές Πανεπιστήμιο θα έχει έδρα τη Θεσσαλονίκη, ότι στην προσπάθεια αυτή μετέχουν εισηγητικά τα Πανεπιστήμια Ιωαννίνων, Μακε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 15

■ <<Ζερμινάλ>>

«8 ώρες δουλειά - 8 ώρες ξεκούραση - 8 ώρες ύπνος». Αυτό ήταν το αίτημα που φλόγιζε τις καρδιές και συντόνιζε τα βήματα των εργατών στα τέλη του 19ου αιώνα. Με κορύφωση των αγώνων τη ματωμένη Πρωτομαγιά του Σικάγου, που έμεινε έκτοτε διεθνές σύμβολο της εργατικής τάξης. Μέρα ιερή όχι μόνο και όχι τόσο για τους νεκρούς της όσο για το αίτημα.

Στις αρχές του 21ου αιώνα έχουμε γυρίσει πίσω στην εποχή που τόσο γλαφυρά περιέγραψε στο «Ζερμινάλ» ο Εμίλ Ζολά, στην εποχή του εργασιακού μεσαίωνα. Οχι μόνο ανεπισήμως, αλλά και επισήμως (σε επίπεδο νομικών κειμένων και όχι απλώς διακηρύξεων).

Οδηγία 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου

...Ως περίοδος ανάπαυσης νοείται κάθε περίοδος που δεν είναι χρόνος εργασίας

...Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα ώστε κάθε εργαζόμενος να διαθέτει, ανά εικοσιτετράωρο, περίοδο ανάπαυσης ελάχιστης διάρκειας ένδεκα συναπτών ωρών.

(Για τους ναυτικούς η περίοδος ανάπαυσης περιορίζεται στις 10 ώρες ημερησίως).

Τον 19ο αιώνα, οι εργάτες ξεχώριζαν το χρόνο που είναι απαραίτητος για ύπνο (βιολογική ανάγκη) με το χρόνο που είναι απαραίτητος για ξεκούραση (κοινωνική ανάγκη). Σήμερα, έχουμε φτάσει στο σημείο ο εργαζόμενος να θεωρείται υποζύγιο: δουλειά - φαγητό - ύπνος. Γιατί, βέβαια, τίποτα περισσότερο δεν μπορεί να γίνει σε 11 ώρες. Ενα μπάνιο, φαγητό, ύπνος, για να ξεκουραστεί ο οργανισμός ύστερα από 13 ώρες δουλειά και τουλάχιστον 1 ώρα μετακίνησης από και προς το χώρο εργασίας.

Η συνένωση του βιολογικά αναγκαίου χρόνου ξεκούρασης με το χρόνο που είναι απαραίτητος για κοινωνική δραστηριότητα δείχνει πόσο πίσω έχουμε πάει. Το 8ωρο έχει καταργηθεί στην πράξη. Ο μισθός ενός 8ωρου δεν αρκεί για να συντηρηθεί η εργατική οικογένεια. Ούτε δύο 8ώρων (όταν εργάζονται και οι δυο σύζυγοι). Αναζητούνται συμπληρώματα σε υπερωρίες και δεύτερη δουλειά. Το κεφάλαιο δεν οικειοποιείται πια με αλλοτριωτικές μεθόδους τον ελεύθερο χρόνο του εργάτη. Το κεφάλαιο μετατρέπει αυτόν τον πρώην ελεύθερο χρόνο σε χρόνο εργασίας, παρατείνοντας - άμεσα ή έμμεσα- την εργάσιμη μέρα και αποκομίζοντας απόλυτη υπεραξία. Ο εργάτης αντιμετωπίζεται όχι ως κοινωνικό ον αλλά ως βιολογική πρώτη ύλη.

ΥΓ: Στην Ελλάδα, προς το παρόν, ο υποχρεωτικός χρόνος ημερήσιας ανάπαυσης είναι 12 ώρες. Κάποια στιγμή, βέβαια, θα... εκσυγχρονιστούμε και εδώ. Θα πάμε στις 11.

■ Στο τελικό στάδιο η Κοινοτική Οδηγία

Δουλειά μέχρι 65 ώρες την εβδομάδα

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, ότι κυβέρνηση και ΣΕΒ δεν συγκρούστηκαν στο ζήτημα της διευθέτησης του χρόνου εργασίας, που δεν θεσμοθετείται με τον τρόπο που θέλει ο ΣΕΒ, γιατί γνωρίζουν καλά ότι βρίσκεται στο τελευταίο στάδιο επεξεργασίας Κοινοτική Οδηγία, η οποία θα ρυθμίσει αυτά τα ζητήματα, θέτοντας στις κυβερνήσεις χρονικό όριο για την ενσωμάτωσή της στο εθνικό δίκαιο. Από τη στιγμή που πήραν το φτήνεμα των υπερωριών, που ήταν το πιο φλέγον γι' αυτούς αίτημα, μπορούν να κάνουν υπομονή κάνα χρόνο ακόμη. Από τη στιγμή που θα εκδοθεί η νέα κοινοτική οδηγία (σύμφωνα με ρεπορτάζ που κάναμε, αυτό αναμένεται να γίνει την άνοιξη του 2006), θα αρχίσουν οι πιέσεις προς την κυβέρνηση για ενσωμάτωσή της.

Ολο το διάστημα που συζητιέται το νομοσχέδιο Παναγιωτόπουλου, πριν ακόμα αυτό πάει στη Βουλή, σε κομβικό ζήτημα έχει αναδειχτεί όχι αυτή καθαυτή η διευθέτηση του χρόνου εργασίας και η μετατροπή του εργάτη σε λάστιχο, αλλά ο τρόπος εφαρμογής της. Το διευθυντικό δικαίωμα, όπως κωδικοποιήθηκε. Ο ΣΕΒ έχει δείξει μια ιδιαίτερη επιθετικότητα σ' αυτό το ζήτημα. Ο Κυριακόπουλος συμπεριφέρεται σαν χουλιγκάνος, σπρώχνοντας στα άκρα τις παραδοσιακά καλές σχέσεις του ΣΕΒ με τη ΓΣΕΕ, για τις οποίες είχαν κοπιάσει οι προκάτοχοί του. Το σημειώνουμε αυτό, γιατί το πνεύμα της Κοινοτικής Οδηγίας δεν είναι τέτοιο. Οι Κομισάριοι, λειτουργώντας πολιτικά και παίρνοντας υπόψη τις απόψεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΣΕΣ (Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων), μιλούν για την ανάγκη να συνάπτονται συλλογικές συμφωνίες γι' αυτά τα ζητήματα. Η οδηγία αναφέρει ότι οι διάφορες εξαιρέσεις (αυτές είναι που καθιερώνουν τη μεγαλύτερη ευελιξία και τα εξαντλητικά ωράρια) μπορούν να θεσπίζονται «υπό την προϋπόθεση ότι λαμβάνει χώρα διαβούλευση, εφόσον είναι δυνατόν, με τους εκπροσώπους των ενδιαφερομένων εργοδοτών και εργαζομένων και ότι καταβάλλονται προσπάθειες για την ενθάρρυνση όλων των σχετικών μορφών κοινωνικού διαλόγου». Αυτό, βέβαια, είναι ευχολόγιο, αφού στην πράξη τα κράτη μέλη αφήνονται ελεύθερα να ρυθμίσουν τις λεπτομέρειες, έχει όμως τη σημασία του, αν το συγκρίνουμε με τις απαιτήσεις του ΣΕΒ. Προφανώς, οι έλληνες καπιταλιστές αντιμετωπίζουν τη χώρα σαν μπανανία και γι' αυτό δεν πολυγουστάρουν τις μοντέρνες «κοινωνικοεταιρικές» απόψεις.

Ας δούμε, όμως, αναλυτικά τι περιλαμβάνει αυτή η Οδηγία. Καταρχάς, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν είναι οδηγία καινοφανής. Υπάρχει προηγούμενο ιστορικό, σημαντικότατο μάλιστα. Η νέα Οδηγία έρχεται να τροποποιήσει την προηγούμενη (Οδηγία 88 του 2003), η οποία με τη σειρά της αποτελούσε κωδικοποίηση δύο παλαιότερων οδηγιών (104 του 1993 και 34 του 2000). Στο ελληνικό δίκαιο έχουν ενσωματωθεί τα περισσότερα άρθρα των παλαιότερων οδηγιών με δύο προεδρικά διατάγματα (88 του 1999 και 76 του 2005). Δεν ενσωματώθηκαν στο εθνικό δίκαιο μερικές κρίσιμες διατάξεις. Κυρίως οι διατάξεις που αφορούν την περίοδο αναφοράς στην οποία πρέπει να κλείσει ο κύκλος της λεγόμενης διευθέτησης (στην περίοδο αυτή ο μέσος εβδομαδιαίος χρόνος εργασίας μπορεί να φτάνει τις 48 ώρες). Η περίοδος αναφοράς ξεκινά από τους 4 μήνες και κατ' εξαίρεση μπορεί να φτάσει τους 12 μήνες! Ακόμη, τη διάταξη για την αύξηση του μέσου εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας από τις 48 και μέχρι τις 65 ώρες (13 ώρες εργασία την ημέρα και 11 ώρες περίοδο ανάπαυσης). Μάλιστα, στο ΠΔ 88/1999 ο ημερήσιος χρόνος ανάπαυσης ορίζεται στις 12 ώρες (μία ώρα παραπάνω από το ελάχιστο των 11 ωρών που προβλέπει η Κοινοτική Οδηγία).

Η νέα οδηγία που ετοιμάζεται έχει μερικές διαφορές από την προηγούμενη, στις οποίες θ' αναφερθούμε παρακάτω. Το βασικό ζήτημα, η διευθέτηση του χρόνου εργασίας σε τρόπο ώστε να επιτρέπεται δουλειά ακόμα και για 65 ώρες τη βδομάδα, έχει ήδη εισαχθεί με την οδηγία 88 του 2003. Συγκεκριμένα, ορίζονται ως ημερήσια περίοδο ανάπαυσης οι 11 ώρες, πράγμα που σημαίνει ότι το ωράριο μπορεί να επιμηκυνθεί και μέχρι τις 13 ώρες εργασίας την ημέρα. Τίθενται ως όριο οι 48 ώρες τη βδομάδα, αυτό όμως κατά μέσο όρο. Επομένως, μπορεί να γίνει διευθέτηση και οι ώρες να φτάσουν μέχρι τις 65. Περίοδος αναφοράς γι' αυτή τη διευθέτηση είναι οι τέσσερις μήνες, χωρίς να απαγορεύεται επανάληψη του τετράμηνου. Μπορεί, δηλαδή τα τετράμηνα να είναι επαναλαμβανόμενα, οπότε η διευθέτηση γίνεται στο διηνεκές. Και βέβαια, υπάρχει η εξαίρεση του γνωστού opt-out, σύμφωνα με την οποία μπορεί να παραβιαστεί ακόμα και το όριο του μέσου όρου των 48 ωρών εβδομαδιαίως, «αν ο εργαζόμενος συναινεί για την παροχή της εργασίας αυτής». Ουσιαστικά, δηλαδή, παραπέμπει σε ατομικές συμφωνίες, μέθοδος που εφαρμόστηκε ιδιαίτερα στην Αγγλία. Ξέρουμε πολύ καλά πόσοι εκβιασμοί κρύβονται πίσω απ' αυτές τις ατομικές συμφωνίες με τις οποίες ο εργάτης δέχεται να μετατραπεί σε υποζύγιο, δουλεύοντας ακόμα και 13 ώρες τη μέρα.

Για όλες αυτές τις κρίσιμες ρυθμίσεις ορίστηκε ότι πριν τις 23 Νοέμβρη του 2003 το Συμβούλιο, ύστερα από πρόταση της Επιτροπής, «επανεξετάζει τις διατάξεις της παρούσας παραγράφου και αποφασίζει για τη συνέχεια που θα πρέπει να δώσει». Αυτό και έγινε. Αμέσως μετά την έγκριση αυτής της Οδηγίας, ξεκίνησαν οι διαδικασίες παρακολούθησης και αναθεώρησής της. Πράγμα καθόλου συνηθισμένο στην πρακτική των κοινοτικών οργάνων. Οταν, όμως, πρόκειται για ζητήματα που έχουν άμεση σχέση με την αύξηση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, για τα οποία φλέγονται οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις, τα κοινοτικά όργανα δείχνουν και ευαισθησία και βιασύνη.

Από το Σεπτέμβρη του 2004 κιόλας η Επιτροπή είχε έτοιμη την πρότασή της για την αναθεώρηση της Οδηγίας 88 του 2003. Ας δούμε τα βασικά σημεία αυτής της νέας οδηγίας.

Καταρχάς, υπάρχει μια σοβαρή προσθήκη που αφορά το χρόνο εφημερίας. Εισάγονται για πρώτη φορά δυο νέες έννοιες: χρόνος εφημερίας και ανενεργή περίοδος του χρόνου εφημερίας. Ορίζεται σαφώς, ότι οι ανενεργές περίοδοι του χρόνου εφημερίας δεν αποτελούν εργάσιμο χρόνο, εκτός αν προβλέπεται το αντίθετο από το εθνικό δίκαιο. Με άλλα λόγια, η επιχείρηση μπορεί να κρατάει έναν εργαζόμενο σε εφημερία, όμως θα τον πληρώνει μόνο για το χρόνο που θα δουλεύει! Για παράδειγμα, ένας γιατρός μπορεί να μείνει μια ολόκληρη νύχτα στο νοσοκομείο, αλλά θα πληρωθεί μόνο για το χρόνο κατά τον οποίο ασχολήθηκε με τους ασθενείς. Το ίδιο και ένας τεχνίτης ασφάλειας ή βλαβών σε μια επιχείρηση!

Το τετράμηνο ως περίοδος αναφοράς για τη διευθέτηση μένει τυπικά μόνο, μολονότι και πριν επιτρεπόταν η επανάληψή του. Φαίνεται, όμως, πως οι καπιταλιστές δεν θέλουν να «ανοίγει» και να «κλείνει» μια περίοδος διευθέτησης σ' ένα τετράμηνο, γιατί ενδεχομένως αυτό τους δημιουργεί προβλήματα εφαρμογής. Ετσι, στην οδηγία προστίθενται τα εξής, μετά την αναφορά στο τετράμηνο: *«Ωστόσο, τα κράτη μέλη, με τη νομοθετική ή την κανονιστική οδό και για αντικειμενικούς ή τεχνικούς λόγους ή για λόγους που σχετίζονται με την οργάνωση της εργασίας, μπορούν να επεκτείνουν αυτήν την περίοδο αναφοράς στους δώδεκα μήνες, υπό τον όρο της τήρησης των γενικών αρχών σχετικά με την προστασία της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων, καθώς και υπό τον όρο της διεξαγωγής διαβουλεύσεων με τους ενδιαφερόμενους κοινωνικούς εταίρους και της καταβολής προσπαθειών για την ενθάρρυνση όλων των σχετικών μορφών κοινωνικού διαλόγου, συμπεριλαμβανομένων των διαπραγματεύσεων, εάν τα μέρη το επιθυμούν».* Η διατύπωση αυτή είναι ξεκάθαρη: φροντίστε να κάνετε διάλογο, φροντίστε να ενθαρρύνετε συμφωνίες εργοδοτών-συνδικάτων, αν όμως δεν βγει άκρη, νομοθετήστε σύμφωνα με αυτό που θεωρείτε σωστό. Δεν χρειάζεται να πούμε βέβαια ποιο είναι αυτό που θεωρούν σωστό οι κυβερνήσεις.

Τέλος, σημαντική τροποποίηση είναι αυτή που ρητά ορίζει πλέον τη δυνατότητα να μην εφαρμόζεται και αυτή ακόμα η υποχρέωση του μέσου εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας των 48 ωρών. Το σχετικό άρθρο τροποποιείται ως εξής:

«Ενα κράτος μέλος δύναται να μην εφαρμόζει το άρθρο 6 (σ.σ. ο χρόνος εργασίας να μην υπερβαίνει, ανά επταήμερο, τις 48 ώρες, κατά μέσο όρο, συμπεριλαμβανομένων των υπερωριών), τηρώντας πάντα τις γενικές αρχές προστασίας της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων. Η χρήση της δυνατότητας αυτής πρέπει ωστόσο να ορίζεται ρητά σε συλλογική σύμβαση ή σε συμφωνία που συνάπτεται μεταξύ των κοινωνικών εταίρων σε εθνικό ή περιφερειακό επίπεδο ή, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία ή/και πρακτική, μέσω συλλογικών συμβάσεων που συνάπτουν οι κοινωνικοί εταίροι στο κατάλληλο επίπεδο.

Η χρήση της δυνατότητας αυτής μπορεί επίσης να γίνει μέσω συμφωνίας μεταξύ του εργοδότη και του εργαζόμενου, όταν δεν ισχύει καμία συλλογική σύμβαση και στη σχετική επιχείρηση ή οργανισμό δεν υπάρχουν εξουσιοδοτημένοι εκπρόσωποι του προσωπικού για τη σύναψη συλλογικής σύμβασης ή συμφωνίας μεταξύ των κοινωνικών εταίρων στον τομέα αυτό, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία ή/και πρακτική».

Οπως βλέπουμε, στο σημείο αυτό η Κομισιόν είναι εξαιρετικά προσεκτική και παίρνει υπόψη της τις προτάσεις της ΣΕΣ. Δεν επιτρέπει, δηλαδή, την επέκταση του συνολικού χρόνου εργασίας πέρα από τις 48 ώρες τη βδομάδα, κατά μέσο όρο, χωρίς συλλογική σύμβαση. Οι προϋποθέσεις που μπαίνουν για να επιτραπούν ατομικές συμφωνίες είναι τέτοιες που την καθιστούν ανεφάρμοστη στην πράξη. Οπως ξέρουμε από την πείρα μας στην Ελλάδα, δεν υπάρχει εργασιακός χώρος που να μην καλύπτεται από συλλογική σύμβαση. Ακόμα και εκεί που δεν εφαρμόζονται κλαδικές συλλογικές συμβάσεις, ισχύει η εθνική γενική συλλογική σύμβαση εργασίας. Για τί πράγμα μιλάμε, όμως; Μιλάμε για ξεπέρασμα κι αυτής ακόμα της διευθέτησης. Μιλάμε για **μόνιμο 13ωρο την ημέρα, 65ωρό την εβδομάδα**. Με βάση τις ρυθμίσεις

για τη διευθέτηση, αν εργαζόμενοι εργάζονταν για ένα 6μηνο 65 ώρες τη βδομάδα, το επόμενο εξάμηνο θα έπρεπε να εργάζονται 31 ώρες τη βδομάδα, ώστε ο μέσος όρος να είναι 48 ώρες. Με την εξαίρεση που μπαίνει το 65ωρο μπορεί να γίνει μόνιμο, σ' αυτή την περίπτωση, όμως, θα πρέπει να γίνει με συλλογική σύμβαση. Ε, δεν μπορούν να τα θέλουν και όλα δικά τους οι καπιταλιστές. Στα πιο εξτρεμιστικά από τα αιτήματά τους πρέπει να έχουν και κάποιον έλεγχο, για να διατηρείται και η κοινωνική ειρήνη.

Εχει, όμως, σημασία να τονιστεί πως ,μέχρι το όριο του μέσου όρου των 48 ωρών εβδομαδιαίως, οι κυβερνήσεις είναι ελεύθερες να νομοθετήσουν όπως κρίνουν, επιτρέποντας τη διευθέτηση ακόμα και με το διευθυντικό δικαίωμα. Με βάση το 40ωρο και τη μηνιαία ετήσια άδεια, μιλάμε για 384 ώρες το χρόνο. Αυτές, ας φροντίσουν με τις κυβερνήσεις τους να τις «πάρουν» με διευθυντικό δικαίωμα. Αν θέλουν περισσότερες, ας τα βρουν με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Η νέα Οδηγία προβλέπει τα εξής για την ενσωμάτωσή της στα εθνικά δίκαια: *«Τα κράτη μέλη εκδίδουν τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία το αργότερο στις [--], ή εξασφαλίζουν ότι οι κοινωνικοί εταίροι θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες διατάξεις μέσω συμφωνίας, τα δε κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν κάθε αναγκαίο μέτρο που να τους επιτρέπει ανά πάσα στιγμή να είναι σε θέση να διασφαλίζουν τα αποτελέσματα που επιβάλλει η παρούσα οδηγία. Τα κράτη μέλη πληροφορούν αμέσως την Επιτροπή σχετικά»*.Η ημερομηνία παραμένει κενή, επειδή δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα η διαδικασία στα κοινοτικά όργανα (από το Ευρωκοινοβούλιο, πάντως, έχει περάσει). Η Επιτροπή είναι αποφασισμένη να ακολουθήσει σφιχτές διαδικασίες, όπως φαίνεται και από την υποχρέωση των κρατών μελών να την πληροφορούν αμέσως για κάθε σχετική νομοθετική πρωτοβουλία τους.

Μόλις, λοιπόν, τελειώσει η κοινοτική διαδικασία (την ερχόμενη άνοιξη, όπως είπαμε), θα ανοίξει εκ νέου ο διάλογος για τη διευθέτηση. Δεν χρειάζεται να πούμε πως η πίεση θα είναι να γίνει ακόμα χειρότερο το νομοθέτημα του Παναγιωτόπουλου ή μάλλον να συμπληρωθεί. Να συμπληρωθεί στο πνεύμα της Κοινοτικής Οδηγίας. Οταν ο πήχυς είναι στις 48 ώρες κατά μέσο όρο την εβδομάδα, που στο πλαίσιο της διευθέτησης μπορούν να φτάσουν και τις 65 και όταν η περίοδος αναφοράς είναι το έτος και όχι το τετράμηνο, καταλαβαίνετε ότι η κυβέρνηση θα φροντίσει να πάει λίγο κάτω από τον πήχυ και αρκετά πάνω από το νομοθέτημα του Παναγιωτόπουλου.

■ **Η ΓΣΕΕ προτείνει...**

Ανεξάρτητη ταξική οργάνωση και δράση

Μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, η κυβέρνηση της ΝΔ πέρασε μια σειρά από σκληρά αντεργατικά μέτρα. Οι αντιδράσεις που συνάντησε ήταν από ήπιες ως πολύ χαλαρές. Το κόστος των επιλογών φαίνεται να είναι αντιστρόφως ανάλογο με την έκταση και την βαρβαρότητα των μέτρων. Αυτό, βέβαια, θα το κρίνουν οι κάλπες, αφού εκεί η συντριπτική πλειοψηφία των λαϊκών μαζών -τουλάχιστον μέχρι τώρα- εξαντλεί τις κοινωνικές της επιλογές. Εμείς, όμως, δεν μπορούμε να περιμένουμε εκείνο ή το άλλο εκλογικό παζάρι. Πρέπει να ρίξουμε μια διερευνητική ματιά στα συμπεράσματα που βγαίνουν από αυτή την περίοδο και να πράξουμε αναλόγως.

Δυο βασικά συμπεράσματα μπορεί να βγάλει κανένας. Ενα είναι ότι ο κόσμος, ο εργαζόμενος κόσμος, ακούει, παρακολουθεί τις εξελίξεις, προβληματίζεται με το τι θα φέρουν στη ζωή του, αλλά ταυτόχρονα δεν δείχνει διαθέσιμος να μπει μπροστά, να παλέψει. Την εικόνα αυτή τη βιώσαμε πολύ παραστατικά στις εξορμήσεις για το μοίρασμα της προκήρυξης της Κόντρας για το ασφαλιστικό. Το δεύτερο είναι η ολοφάνερη πλέον αδυναμία των γραφειοκρατών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ να συσπειρώσουν στοιχειωδώς τον κόσμο, να τον κινητοποιήσουν, παρ' όλη την έκταση και την ένταση της επίθεσης.

Οι γραφειοκράτες και οι μαϊντανοί τους αυτή την ολοφάνερη, τη διά γυμνού οφθαλμού διακρινόμενη αδυναμία τους προσπαθούν να τη χρησιμοποιήσουν σαν άλλοθι της τακτικής τους, σαν δικαιολογία για τις επιλογές τους. Αυτό πρέπει να κάνουν, αυτό κάνουν. Οι γραφειοκράτες για να υπερασπιστούν τις θέσεις τους, τις καρέκλες τους, τα οφίτσιά τους και οι μαϊντανοί για να υπερασπιστούν τις πολιτικές τους επιλογές, τις δικές του εμμονές: για ένα κίνημα παιδική χαρά, σχολικό περίπατο, λαϊκή εμποροπανήγυρη.

Το ζήτημα, όμως, είναι ότι το άλλοθι των γραφειοκρατών («δεν τραβάει ο κόσμος») είναι στην πραγματικότητα βαριά κατηγορία για τους ίδιους τους γραφειοκράτες. Γιατί ο κόσμος δεν έφτασε μόνος του εδώ που έφτασε. Ενα σημαντικό μερίδιο ευθύνης για τη σημερινή κατάσταση του κόσμου το έχει η ίδια η γραφειοκρατία. Η πολιτική που ακολούθησε όλα αυτά τα χρόνια οδήγησε σε αυτή την κατάσταση.

Στους εργαζόμενους εκείνο που μετράει είναι ότι η γραφειοκρατία κατά κανόνα ξεπουλάει, παρά διαχειρίζεται με αγωνιστικό τρόπο τις συγκρούσεις με τις κυβερνήσεις και τα αφεντικά. Τα παραδείγματα που έχουν είναι πάρα πολλά και δεν τα ξεχνούν εύκολα. Κάθε άλλο. Αλλά αυτό είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει ένα ολόκληρο οπλοστάσιο πολιτικών, ιδεολογικών και πρακτικών θέσεων, που προώθησε στις εργαζόμενες μάζες και τις οδήγησε στην αδράνεια και το συμβιβασμό.

Ιδεολογικοπολιτικά τοποθετείται στη γραμμή της ταξικής συνεργασίας. Διεκδικεί μια αστική αναπτυξιακή πολιτική, όπου οι εργάτες σε συνεργασία με τα αφεντικά θα παράγουν και θα απολαμβάνουν μια ευτυχισμένη εκμεταλλευτική ζωή. Τις αντιθέσεις που θα προκύπτουν θα τις λύνουν τα αρμόδια θεσμικά όργανα, που το καθένα θα έχει το δικό του διακριτό ρόλο. Με αναβαθμισμένο πάντα το ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Ακόμα και για το διευθυντικό δικαίωμα αυτό ζητούσαν. Τόσο ξεφτιλισμένοι. Γι' αυτό η γραφειοκρατία συμμετέχει καμαρωτή - καμαρωτή σε όλα τα όργανα ταξικής συνεργασίας. Εκεί δίνει τον καλύτερο εαυτό της, με το αζημίωτο μάλιστα. Το αστικό κράτος όχι μόνο δεν είναι αντίπαλος, αλλά είναι ένας μηχανισμός απαραίτητος για τη σωστή τήρηση του συνδικαλιστικού παιχνιδιού και για την αναγκαία χρηματοδότηση των «σύγχρονων» συνδικαλιστικών δραστηριοτήτων. Οι κοινωνικές τάξεις πρέπει να είναι συνεργάσιμες και το αστικό κράτος, που είναι ουδέτερο, πρέπει να φροντίζει για την ομαλή τους συνεργασία. Αυτή είναι η γραμμή τους εδώ και πολλά χρόνια. Γιατί αναρωτιόμαστε, λοιπόν, για τη σημερινή κατάσταση;

Βεβαίως, αυτό το σύστημα αξιών, αστικών αξιών, καθορίζει ένα συγκεκριμένο τρόπο λειτουργίας και οργάνωσης. Καθορίζει την αστική ιεραρχία, που οι πάνω, οι φωτισμένοι, αποφασίζουν και οι κάτω εκτελούν. Καθορίζει την κοινοβουλευτικοποίηση του κινήματος, την ανάθεση των υποθέσεων των μαζών στους ειδικούς συνδικαλιστές. Οταν αυτοί δεν επαρκούν, υπάρχουν οι δικηγόροι, υπάρχουν οι δημοσιογράφοι, τα φιλολαϊκά πρωινάδικα, υπάρχουν οι πολιτικοί.

Πριν από μερικά χρόνια, όταν η γραφειοκρατία έδειξε πια ολοκάθαρα το αστικοποιημένο της προσωπείο, με αφορμή μια σειρά από ξεπουλήματα αγώνων ή μια σειρά από εξόφθαλμες αδυναμίες αντιμετώπισης προβλημάτων, άνοιξε μια σοβαρή συζήτηση, για το πώς πρέπει να παρεμβαίνουμε στο κίνημα, για τη δημιουργία κινήματος, όλοι εμείς που επικαλούμαστε την ταξική γραμμή. Ενώ ο προβληματισμός ήταν θετικός και απλώθηκε σε αρκετό κόσμο, η κατάληξη ήταν αρνητική. Η μεγάλη πλειοψηφία των ταξικών συνδικαλιστών ξαναγύρισε στην πεπατημένη. Στη γραμμή δράσης -σαν κυρίαρχο στοιχείο εννοούμε πάντα- μέσα από την ιεραρχική δομή της γραφειοκρατίας, στην προσπάθεια να την σπρώχνει σε αγωνιστικό δρόμο.

Οι λόγοι είναι αρκετοί. Ο κυριότερος λόγος είναι ο συνδυασμός της δυσκολίας που έχει ένα τέτοιο εγχείρημα με την ιδεολογικοπολιτική επίθεση που δέχτηκε από ένα μεγάλο τμήμα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Που μπορεί να είναι οργανικά εξωκοινοβουλευτική, μπορεί να επαναλαμβάνει σε κάθε στροφή ότι κάνει ταξικό συνδικαλισμό, αλλά διαπνέεται από ρεφορμιστική πολιτική, από νομιμόφρονη στάση απέναντι στο καθεστώς και τους θεσμούς του. Ενας εξίσου σοβαρός λόγος είναι ότι μια τέτοια πρωτόγνωρη αλλά απολύτως αναγκαία -με βάση τις εξελίξεις στο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό και στις εργαζόμενες μάζες- δράση απαιτεί όχι μόνο ανατροπή πάγιων συμπεριφορών και πρακτικών, αλλά και μια ευρύτερη πολιτική αναζήτησης και στήριξης. Χωρίς αυτή, ο ταξικός συνδικαλισμός μετατρέπεται σε συνδικαλισμό και τίποτε άλλο. Τελευταίο χαρακτηριστικό παράδειγμα οι οικοδόμοι. Οι εκλογές, οι ξεφτιλισμένες εβδομαδιαίες εκλογές, δίπλα και σε συνεργασία με τον ΟΑΕΔ, μετατράπηκαν σε εφαλτήριο για να γίνει η «Πρωτοβουλία» ένα συνηθισμένο εκλογικό σχήμα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Αυτό δείχνει με τον πιο παραστατικό τρόπο την έκταση του προβλήματος. Από τη μια η γραφειοκρατία όλα αυτά τα χρόνια, βήμα το βήμα, πρόβλημα το πρόβλημα, απεργία την απεργία, έκοβε τους δεσμούς της με τις μάζες, από την άλλη το μεγαλύτερο τμήμα του ταξικού συνδικαλισμού, στο όνομα των μαζών, όλο και εισχωρούσε βαθύτερα στο σώμα του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού. Χιλιάδες χαμένες ώρες στα θεσμικά όργανα της γραφειοκρατίας. Μόνο τμήμα τους να πήγαινε στους χώρους δουλειάς τα πράγματα θα ήταν καλύτερα.

Το θέμα, βεβαίως, δεν είναι πού πήγε το μεγαλύτερο μέρος του ταξικού συνδικαλισμού της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Το θέμα ήταν και εξακολουθεί να παραμένει με δραματικό τρόπο, μετά και τις τελευταίες εξελίξεις, μετά την εξόφθαλμη αδυναμία του κρατικού συνδικαλισμού να χειριστεί στοιχειωδώς θέματα με τεράστια σημασία, η ανεξάρτητη ταξική παρέμβαση και δράση. Υπάρχει πιο σίγουρο συμπέρασμα από αυτό;

Παντελής Νικολαΐδης

■ **ΙΚΑ**

Γεφύρι της Αρτας ο οικονομικός απολογισμός

Εχουμε αναφερθεί πολλές φορές στην τακτική του ΙΚΑ να κατασκευάζει κάλπικους προϋπολογισμούς, προκειμένου να εξυπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες των κυβερνήσεων. Τα τελευταία χρόνια, μετά την ψήφιση του νόμου Ρέππα-Χριστοδουλάκη, οι διορισμένες διοικήσεις του ΙΚΑ βάλθηκαν να αποδείξουν ότι πλέον το ΙΚΑ δεν έχει κανένα πρόβλημα και μάλιστα συσσωρεύει κάθε χρόνο πλεονάσματα, που θα το βοηθήσουν να αντιμετωπίσει τις μελλοντικές του ανάγκες.

Κάθε χρόνο, λοιπόν, έπιαναν τον προϋπολογισμό του ΙΚΑ και άρχιζαν να φουσκώνουν τα προσδοκώμενα έσοδα (φουσκώνοντας από τη μια τις αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα και από την άλλη τον αριθμό των ημερομισθίων που θα γίνονταν συνολικά). Ετσι, παρατηρούνταν το φαινόμενο οι αυξήσεις στους προϋπολογισμούς του ΙΚΑ να είναι υπερδιπλάσιες από τις πραγματικές αυξήσεις που έπαιρναν οι εργαζόμενοι, τα δε αναμενόμενα ημερομίσθια ασφάλισης να αυξάνονται με εξωφρενικούς ρυθμούς, σε μια περίοδο που θερίζει η ανεργία.

Για τις ανάγκες κάποιας έρευνας που κάναμε, απευθυνθήκαμε στο ΙΚΑ και ζητήσαμε τον απολογισμό του 2000. Μας είπαν ότι δεν έχει δημοσιοποιηθεί ακόμα! Ενώ σύμφωνα με το νόμο ο απολογισμός πρέπει να δημοσιοποιείται 6 μήνες μετά το κλείσιμο της χρήσης, έχουν περάσει 5 χρόνια και ακόμα «ψήνουν» τον απολογισμό του 2000. Ετσι, για όλες τις... αγρίως μαϊμουδισμένες χρονιές (2003, 2004) δεν έχουμε απολογισμούς για να μπορούμε να συγκρίνουμε και να κρίνουμε. Ισως να τους δούμε όταν η κυβέρνηση θα είναι έτοιμη για τη νέα αντιασφαλιστική επίθεση. Τότε, τα ελλείμματα θα της είναι χρήσιμα.

■ **Βίος και πολιτεία ενός οικοδομικού συνεταιρισμού με «υψηλές» διασυνδέσεις**

Ετσι καταπάτησαν τα δάση (5)

Στις φωτογραφίες που δημοσιεύουμε φιγουράρουν οι βίλες των συζύγων δύο μεγαλοδικαστών, της Αγάπης Συροπούλου, συζύγου του συνταξιούχου αρεοπαγίτη Ν. Συρόπουλου, και του Κωνσταντίνου–Ναπολέοντος Τρουμπούκη, συζύγου της προέδρου Πρωτοδικών Ουρανίας Παπαδάκη. Μιλάμε για βίλες των συζύγων, γιατί οι οικοδομικές άδειες 638/1996 και 696/1989 είχαν εκδοθεί στο όνομά τους. Οι αναγνώστες της «Κ», που παρακολουθούν την έρευνά μας με τίτλο «Ετσι καταπάτησαν τα δάση», γνωρίζουν ότι δεν είναι οι μόνοι μεγαλοδικαστές που έφτιαξαν βίλες σε καταπατημένες, από τον οικοδομικό συνεταιρισμό «Νέα Αιολίς», δασικές εκτάσεις. Η Αγάπη Συροπούλου πήρε το οικόπεδο, ως κληρούχος του συνεταιρισμού, με τη συμβουλική τιμή των 3500 δρχ. (!), διαπράττοντας το αδίκημα της φοροδιαφυγής. Ο Κωνσταντίνος-Ναπολέων Τρουμπούκης το αγόρασε από μέλος του συνεταιρισμού. Δεν γνωρίζουμε τι ποσό κατέβαλε για την αγορά. Ο κύριος αυτός, μαζί με άλλους συνεταίρους, μεταξύ των οποίων και μεγαλοδικαστές, το 1995 είχε υπογράψει «Αίτηση Θεραπείας» προς το ΥΠΕΧΩΔΕ και εμφανίζεται ως μέλος του συνεταιρισμού! Η οικογένεια Συροπούλου διαθέτει κι άλλη βίλα, σε οικόπεδο που αγόρασε ο Ν. Συρόπουλος από μέλος του οικοδομικού συνεταιρισμού «Νέα Αιολίς» το 1975. Νομίζουμε ότι πρέπει να γίνει έρευνα πού βρήκαν τα λεφτά τα δύο ζεύγη για να χτίσουν τις βίλες τους.

Στις 13 Σεπτέμβρη του 2004, οι περιβαλλοντικές οργανώσεις «Νέες Δρυάδες» και «Περιβαλλοντικός Σύλλογος Διονύσου» καλούσαν το ΠΓΚ (Πολεοδομικό Γραφείο Καπανδριτίου) να εφαρμόσει την απόφαση 2177/2004 του ΣτΕ, σε συνδυασμό με τις αποφάσεις 2476/2003 του ΣτΕ και 597/2004 του ΔΕΑ (Διοικητικό Εφετείο Αθηνών). Με τις αποφάσεις 2476/2003 και 597/2004, που τις είχαν προκαλέσει οι δύο περιβαλλοντικές οργανώσεις, είχαν βγει παράνομες δύο οικοδομικές άδειες που είχαν εκδοθεί από το ΠΓΚ.Το ΠΓΚ είχε εκδώσει όχι μόνο αυτές αλλά και πολλές άλλες άδειες, μολονότι γνώριζε ότι τα οικόπεδα είναι σε καταπατημένες δασικές εκτάσεις. Το ΣΕΕΔΔ (Σώμα Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης) διενήργησε έλεγχο στο ΠΓΚ και έβγαλε το 2002 ένα πόρισμα–καταπέλτη σε βάρος του. Παρολαυτά, τόσο η προηγούμενη όσο και η τωρινή πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ δεν έκαναν καμιά ουσιαστική παρέμβαση για να αλλάξουν την κατάσταση στο ΠΓΚ.

Στην απόφαση 2177/2004 του ΣτΕ διαβάζουμε: *«Επειδή κατά γενική αρχή του διοικητικού δικαίου, η οποία έχει εφαρμογή εφ' όσον ο νόμος δεν ορίζει το αντίθετο, η Διοίκηση δεν έχει κατ' αρχήν υποχρέωση να ανακαλεί τις παράνομες πράξεις της, για τις οποίες έχει παρέλθει η κατά νόμο προθεσμία προσβολής ή που έχουν προσβληθεί ανεπιτυχώς. Στις περιπτώσεις όμως κατά τις οποίες με αμετάκλητη δικαστική απόφαση (σ.σ. τέτοια είναι, για παράδειγμα, η απόφαση 2476/2003 του ΣτΕ), ακυρώνεται ατομική διοικητική πράξη (σ.σ. η οικοδομική άδεια 404/1994 του ΠΓΚ) για τον λόγο ότι στηρίχτηκε σε διάταξη αντίθετη προς υπέρτερης τυπικής ισχύος κανόνα δικαίου (σ.σ. τέτοια διάταξη είναι το άρθρο 24 του Συντάγματος, που απαγορεύει την αλλαγή χρήσης δάσους ή δασικής έκτασης σε οικιστική χρήση), ή σε κανονιστική πράξη της Διοικήσεως που δεν έχει νόμιμο εξουσιοδοτικό έρεισμα, η αρχή αυτή κάμπτεται για τις λοιπές ομοίου περιεχομένου ατομικές διοικητικές πράξεις οι οποίες έχουν εκδοθεί με βάση την ίδια διάταξη, εφ' όσον για την ανάκλησή της υποβληθεί στην Διοίκηση σε εύλογο χρόνο μετά την δημοσίευση της ακυρωτικής αποφάσεως του δικαστηρίου, από πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον...».*

«Ταπεινές οικίες» δικαστών στο καταπατημένο δάσος του Διόνυσου. Πάνω οικία Συροπούλου, κάτω οικία Τρουμπούκη.

Το ΠΓΚ είχε εκδώσει σωρεία παράνομων οικοδομικών αδειών, ενώ τα οικόπεδα ήταν καταπατημένες δασικές εκτάσεις και η προϊστάμενος του ΠΓΚ γνώριζε τον δασικό χαρακτήρα των οικοπέδων. Η εν λόγω κυρία όφειλε, μετά την υποβολή του αιτήματος από τις δύο περιβαλλοντικές οργανώσεις, για εφαρμογή της απόφασης 2177/2004 του ΣτΕ σε συνδυασμό με τις αποφάσεις 2476/2003 και 597/2004, να ακυρώσει όλες τις οικοδομικές άδειες και να προχωρήσει σε διαδικασίες κατεδάφισης.

Δυστυχώς, όμως, η προϊσταμένη ενήργησε διαφορετικά, φυσικά παράνομα, γιατί απλούστατα και η ίδια είχε συνεργήσει στην παράνομη δραστηριότητα του ΠΓΚ. Συγκεκριμένα, έκανε τις δύο παρακάτω ενέργειες:

Πρώτο, στις 20 Σεπτέμβρη του 2004 έστειλε, τόσο στην Αγάπη Συροπούλου και τον Κωνσταντίνο Τρουμπούκη όσο και σ' όλους όσους είχε εκδώσει παράνομες οικοδομικές άδειες (οι περισσότεροι των οποίων είχαν κατασκευάσει ήδη τις βίλες τους), έγγραφο με το οποίο τους παρακαλούσε «όπως εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών, προσκομιστεί στην υπηρεσία, βεβαίωση του Δασαρχείου περί του δασικού ή μη χαρακτήρα του οικοπέδου σας, στο οποίο έχει επιτραπεί ανέγερση οικοδομής». Με έρευνα που κάναμε διαπιστώσαμε ότι οι κύριοι αυτοί δεν έχουν κάν υποβάλλει αίτηση στο Δασαρχείο Πεντέλης. Εχουν λόγους να το κάνουν αυτό, γιατί λόγω των διασυνδέσεών τους γνώριζαν ποια θα είναι η εξέλιξη της υπόθεσης. Γνώριζαν, δηλαδή, ότι δεν θα αντιμετωπίσουν προβλήματα από το ΠΓΚ και το ΥΠΕΧΩΔΕ. Δεύτερο, υπέβαλε στις αρμόδιες υπηρεσίες του ΥΠΕΧΩΔΕ ερώτημα για το κατά πόσο είναι υποχρεωμένη να ανακαλέσει όλες τις παράνομες οικοδομικές άδειες, εφαρμόζοντας την απόφαση 2177/2004 του ΣτΕ.

Το Α' Τμήμα του ΝΣΚ (Νομικό Συμβούλιο του Κράτους) γνωμοδότησε, στις 19 Γενάρη του 2005, ομόφωνα, ότι «το αρμόδιο Πολεοδομικό Γραφείο δεν υποχρεούται να δεχθεί αίτημα τρίτων και να επανεξετάσει την νομιμότητα των οικοδομικών αδειών που έχει χορηγήσει... χωρίς έγκριση δασαρχείου οι οποίες έχουν υλοποιηθεί ή βρίσκονται στο στάδιο υλοποίησης μετά την έκδοση των 2177/2004 και 2478/2003 αποφάσεων του ΣτΕ και πρέπει να επιτρέψει την συνέχιση της εκτέλεσης οικοδομικών εργασιών στις περιπτώσεις που αυτές συνεχίζονται λόγω της εκκρεμότητας αυτής». Αυτή την καθ' υπαγόρευση και προκλητική γνωμοδότηση του Α' Τμήματος του ΝΣΚ έκανε δεκτή στις 19 Απρίλη του 2005 ο εντιμότατος κύριος ΥΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς, παραβλέποντας προκλητικά, ότι υπάρχει συναρμοδιότητα με τον υπουργό Γεωργίας Ε. Μπασιάκο. Οφειλε, δηλαδή, ο Γ. Σουφλιάς να επικοινωνήσει με τον Ε. Μπασιάκο και να τον ρωτήσει αν συμφωνεί ή όχι μ' αυτή τη γνωμοδότηση και από κοινού να την κάνουν δεκτή ή να την απορρίψουν. Γιατί αυτή η πρεμούρα από το κ. Σουφλιά;

Ευτυχώς, όμως, υπάρχουν και έντιμοι υπάλληλοι, που σέβονται το ψωμί που τρώνε και δεν καλώνουν να θέσουν στον Ε. Μπασιάκο ζητήματα. Να δηλώσουν ότι διαφωνούν με τη γνωμοδότηση του Α' Τμήματος του ΝΣΚ, ότι υπάρχει συναρμοδιότητα των υπουργών Γεωργίας και ΠΕΧΩΔΕ και γι' αυτό δεν μπορεί από μόνος του ο Γ. Σουφλιάς να επικυρώνει γνωμοδοτήσεις που άπτονται και θεμάτων προστασίας του δάσους και των δασικών εκτάσεων. Σε ενημερωτικό σημείωμα που στάλθηκε στον Ε. Μπασιάκο στις 29 Ιούνη διαβάζουμε:

« Κύριε Υπουργέ

Η υπ' αρ. 34/2005 γνωμοδότηση του Α' Τμήματος του ΝΣΚ, η οποία έγινε αποδεκτή από τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ, όχι όμως και από εσάς (όπως θα έπρεπε ως συναρμόδιοι υπουργοί), θεώρησε ότι το αρμόδιο Πολεοδομικό Γραφείο δεν υποχρεούται να δεχθεί το αίτημα τρίτων και να επανεξετάσει την νομιμότητα των οικοδομικών αδειών που έχει χορηγήσει [...] Το περιεχόμενο της ανωτέρω γνωμοδότησης μας βρίσκει αντίθετους για τους λόγους [...] και έχουμε την άποψη ότι το ζήτημα θα πρέπει να παραπεμφθεί στην Ολομέλεια του ΝΣΚ για να γνωμοδοτήσει. Η προκύπτουσα δε γνωμοδότηση να γίνει αποδεκτή και από εσάς. Παρακαλούμε να διατάξετε για τον περαιτέρω χειρισμό της υποθέσεως».

Η μόνη επιφύλαξή μας στην ξεκάθαρη τοποθέτηση του συντάξαντα αυτό το ενημερωτικό σημείωμα είναι κατά πόσο είναι σωστή η θέση για παραπομπή της υπόθεσης στην Ολομέλεια του ΝΣΚ, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να βγει μια παρόμοια απόφαση και από την Ολομέλεια, μετά από σχετική «επεξεργασία» της πλειοψηφίας των Νομικών Συμβούλων, που ως γνωστόν είναι δημόσιοι υπάλληλοι και η ανέλιξή τους εξαρτάται από τις βουλήσεις των υπουργών. Εχουμε, άλλωστε, πολλά παραδείγματα που βγήκαν αποφάσεις καθ' υπουργική εντολή. Κατά τη γνώμη μας, δεν χρειαζόταν γνωμοδότηση από το ΝΣΚ, προκειμένου να γίνουν δεκτές οι αποφάσεις 2177/2004 και 2476/2003 του ΣτΕ. Εδώ και τώρα, ο Ε. Μπασιάκος οφείλει να εφαρμόσει κατά γράμμα όλα αυτά που του υποδεικνύουν οι υπηρεσιακοί παράγοντες. Διαφορετικά, θα καταγραφεί κι αυτός μεταξύ των αβανταδόρων των καταπατητών δασικών εκτάσεων (μεγαλοδικαστών και λοιπών).

Στο πρώτο άρθρο αυτής της έρευνας είχαμε καταδείξει, ότι οι ιθύνοντες του οικοδομικού συνεταιρισμού «Νέα Αιολίς»,εκμεταλλεύτηκαν από τη μια την απόφαση του υπουργού Γεωργίας, το 1954, για δημιουργία δασοκοινότητας σε δασική έκταση 2713 στρεμμάτων στην κοινότητα Διονύσου, και από την άλλη τις διασυνδέσεις που δημιούργησαν στα μέσα της δεκαετίας του 1970 με μεγαλοδικαστές και υπηρεσιακούς παράγοντες του ΥΠΕΧΩΔΕ και του υπουργείου Γεωργίας, και έτσι επεξέτειναν την ιδιοκτησία του συνεταιρισμού, καταπατώντας δασικές εκτάσεις που είχαν καεί και είχαν κηρυχτεί αναδασωτέες. Σύμφωνα με εκτιμήσεις ανθρώπων που γνωρίζουν το βίο και την πολιτεία της «Νέας Αιολίδας», αυτή έχει στην ιδιοκτησία της πάνω από 5.000 στρέμματα!!

Το 1996, ο τότε υπουργός Γεωργίας Σ. Τζουμάκας είχε αναγκαστεί να βγάλει υπουργική απόφαση με την οποία ανέθετε στον τότε Επιθεωρητή Δασών Ι. Σωτηρίου να καταμετρηθεί η έκταση που κατείχε ο οικοδομικός συνεταιρισμός «Νέα Αιολίς». Αυτή η υπουργική απόφαση δεν υλοποιήθηκε, όπως ήταν αναμενόμενο, γιατί ο Σ. Τζουμάκας δεν είχε τη διάθεση ν' ανοίξει αυτό το μέτωπο, αλλά αναγκάστηκε να τη βγάλει, για να δείξει ότι παράγει έργο στον τομέα της προστασίας του δάσους. Στην έκθεσή τους, που είχαν παραδώσει στις 23/7/2002 σ' όλα τα συναρμόδια υπουργεία, οι ελεγκτές του ΣΕΕΔΔ καλούσαν τον τότε υπουργό Γεωργίας Γ. Δρυ να υλοποιήσει την απόφαση Τζουμάκα του 1996 ώστε να καταμετρηθεί η έκταση που κατείχε η «Νέα Αιολίς»..

Στις 9 Γενάρη του 2003, ο Γ. Δρυς κάλεσε τον γενικό γραμματέα Περιφέρειας Αττικής να προχωρήσει στη συγκρότηση επιτροπής για να καταμετρήσει την έκταση που κατέχει ο οικοδομικός συνεταιρισμός. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο αιτιολογικό μέρος αυτής της υπουργικής απόφασης γίνεται ευθεία αναφορά στην έκθεση του ΣΕΕΔΔ και τονίζεται η μεγάλη σημασία αυτής της εργασίας, προκειμένου το δημόσιο να προστατεύσει την περιουσία του. Ο γενικός γραμματέας της Περιφέρειας Αττικής έβγαλε τελικά την απόφασή του στις 17 Μάη του 2004. Μέχρι σήμερα, Πέμπτη 28 Ιούλη του 2005, που γράφεται αυτό το σχόλιο, η επιτροπή αυτή, που είναι τριμελής, δεν εδέησε να κάνει έστω την πρώτη συνάντησή της! Ενα μέλος της επιτροπής, η κ. Ελένη Σέρβου, δασολόγος που υπηρετεί στο δασαρχείο Πεντέλης, υπέβαλε την παραίτησή της, τον Οκτώβρη του 2004, στον προϊστάμενο της Διεύθυνσης Δασών της περιφέρειας Αττικής κ. Πεταμίδη. Με τον κύριο αυτό επικοινωνούμε από το Νοέμβρη του 2004, «υπενθυμίζοντάς» του ότι έχει το καθήκον να προχωρήσει τη δουλειά της καταμέτρησης. Κάθε φορά εισπράττουμε και μια διαφορετική δικαιολογία για το βάλτωμα αυτής της δουλειάς. Η τελευταία δικαιολογία που εισπράξαμε, πριν λίγες μέρες, είναι ότι περιμένει να ολοκληρωθούν οι μετακινήσεις των υπαλλήλων. Επί δύο μέρες προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε με τον γενικό γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής, αλλά δεν κατέστη δυνατό (γιατί μας έχει μείνει η αίσθηση ότι κρύβεστε, κύριε γενικέ;). Εμείς δεν πρόκειται να σταματήσουμε να τους πιέζουμε και θα τους αναγκάσουμε να κάνουν την καταμέτρηση, όσο και αν δεν το θέλουν (και δεν το θέλουν, γιατί γνωρίζουν ότι «θα πέσουν κεφάλια», μεγαλοδικαστών και όχι μόνο...).

Γεράσιμος Λιόντος

Ελεγχοι, κοροϊδία και προπαγάνδα

«Η διαδικασία δειγματοληψίας την οποία παρακολούθησε η ομάδα της αποστολής δεν ήταν σύμφωνη με τις απαιτήσεις της ισχύουσας νομοθεσίας. Η συχνότητα της δειγματοληψίας που επιτάσσουν οι σχετικές αποφάσεις της Επιτροπής δεν επιτυγχάνεται πάντοτε. Η προετοιμασία του δείγματος στο εργαστήριο που επισκέφτηκε η αποστολή έγινε σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νομοθεσίας.

Οι επίσημοι έλεγχοι στην εγχώρια αγορά δεν είναι επαρκείς. Οι επιθεωρήσεις που πραγματοποιούνται δεν αντιμετωπίζουν ικανοποιητικά τον κίνδυνο μόλυνσης από μυκοτοξίνες. Συχνά, οι καθυστερήσεις ανάληψης δράσης είχαν ως αποτέλεσμα να καταναλωθούν παρτίδες προϊόντων πριν εντοπιστούν τα προβλήματα».

«Μια επιτροπή η οποία απαρτίζεται από τρία άτομα (έναν κτηνίατρο, ένα γεωπόνο και έναν εκπρόσωπο του υπουργείου Εμπορίου) διενεργεί τον έλεγχο των ζωοτροφών στο σημείο εισαγωγής. Δεν παρασχέθηκε καμία πληροφορία σχετικά με καρπούς που εισάγονται για τέτοια χρήση ή σχετικά με ελέγχους για μόλυνση από αφλατοξίνες σε τέτοια εμπορεύματα».

«Η παρτίδα αποτελούνταν από 740 εικοσιπεντάκιλες πλαστικές σακούλες με κινέζικες αραχίδες (σ.σ. αράπικο φυστίκι). Το βάρος και ο αριθμός των στοιχειωδών δειγμάτων δεν ελέγχθηκαν επαρκώς. Το εμπορευματοκιβώτιο δεν είχε εκφορτωθεί εντελώς και πολλές σακούλες στο κάτω μέρος του δεν ήταν προσπελάσιμες και γι' αυτό δεν περιλήφθηκαν στη διαδικασία δειγματοληψίας. Θεωρείται ότι δεν είναι δυνατό να προκύψει ένα πλήρως αντιπροσωπευτικό δείγμα, εάν δεν εκφορτωθεί εντελώς το εμπορευματοκιβώτιο. Τα εργαλεία δειγματοληψίας (κοντά μεταλλικά δόρατα δειγματοληψίας στην Αλεξανδρούπολη και τον Πειραιά) ήταν ανεπαρκή ώστε να εξασφαλίζεται η λήψη δειγμάτων από διάφορα σημεία του σάκου.

Τα δείγματα αναμείχθηκαν σε έναν μεγάλο μαύρο πλαστικό σάκο, συσκευάστηκαν σε τρεις δεκάκιλες σακούλες (οι σακούλες παρέχονται από τον εισαγωγέα), σφραγίστηκαν και στη συνέχεια στάλθηκαν στο εργαστήριο του ΓΧΚ στον Πειραιά. Οι διαφανείς σακούλες που παρουσιάστηκαν στην ομάδα στην Αλεξανδρούπολη ήταν ακατάλληλες για να περιέχουν δείγματα για ανάλυση αφλατοξινών αφού δεν εμποδίζουν την αποικοδόμηση των αφλατοξινών υπό την επίδραση του υπεριώδους φωτός».

«Η ομάδα της αποστολής επισκέφτηκε τις εγκαταστάσεις ενός εισαγωγέα και μεταποιητή ξηρών καρπών.

Δεν υπήρχαν στις εγκαταστάσεις πρακτικά από επίσημους ελέγχους πριν από το 2002, παρόλο που η εταιρία λειτουργεί από το 1980 στις σημερινές εγκαταστάσεις. Τα έγγραφα που υπέβαλε ο επιθεωρητής του ΕΦΕΤ δήλωναν ότι είχαν γίνει ετήσιες επισκέψεις στις εγκαταστάσεις το 2002 και το 2003. Και οι δύο επισκέψεις περιλάμβαναν δειγματοληψία πιστάτσιο που είχαν ήδη εισαχθεί. ***Δύο από τα τρία*** *δείγματα που είχαν ληφθεί από την επιχείρηση είχαν κριθεί μη κανονικά. Και στις δυο περιπτώσεις, το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη δειγματοληψία έως τη γνωστοποίηση στην επιχείρηση της διαπιστωθείσας μη συμμόρφωσης είχε ως αποτέλεσμα* ***να πωληθούν και να καταναλωθούν μολυσμένα προϊόντα****».*

«Οι πληροφορίες που παρασχέθηκαν φανέρωναν ότι, σε επίπεδο εγχώριας αγοράς, όσον αφορά τις μη κανονικές παρτίδες, πολλές φορές οι ενέργειες στις οποίες προβαίνουν οι αρμόδιες αρχές ***δεν εμποδίζουν την κυκλοφορία και την κατανάλωση μολυσμένων παρτίδων****».*

«Στην επιχείρηση που επισκέφτηκε η ομάδα της αποστολής, ο επιχειρηματίας δεν είχε εντοπίσει στο βαθμό που χρειάζεται τα κρίσιμα στάδια όσον αφορά τη μόλυνση από αφλατοξίνες και δεν εφάρμοζε επαρκείς διαδικασίες ασφάλειας με βάση τις αρχές της HACCP».

«Δεν διενεργούνται έλεγχοι στους Κήπους στα νωπά προϊόντα φυτικής προέλευσης που προέρχονται από την Τουρκία όσον αφορά τα κατάλοιπα φυτοφαρμάκων. Στο σημείο αυτό δεν διενεργείται καμία δειγματοληψία για την ανάλυση καταλοίπων φυτοφαρμάκων. Τα δείγματα λαμβάνονται στο τελικό σημείο προορισμού στην Ελλάδα ή ελευθερώνονται για διαμετακόμιση προς άλλους προορισμούς».

Τα παραπάνω είναι μερικά αποσπάσματα από την τελική έκθεση αποστολής της Γενικής Διεύθυνσης Υγείας και Προστασίας των Καταναλωτών της Κομισιόν, η οποία επισκέφτηκε την Ελλάδα μεταξύ 20 και 23 Γενάρη 2004, με σκοπό να αξιολογήσει τα μέτρα ελέγχου στις εισαγωγές προϊόντων φυτικής προέλευσης (και ειδικά του ελέγχου από μυκοτοξίνες) και να εξακριβώσει το βαθμό συμμόρφωσης με τις αποφάσεις της Κομισιόν σχετικά με την επιβολή ειδικών όρων στην εισαγωγή ορισμένων προϊόντων όσον αφορά τις αφλατοξίνες. Σας θυμίζει κάτι η λέξη αφλατοξίνες; Είναι η μόλυνση που εντοπίστηκε σε παρτίδα φυστικιών Αιγίνης, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας αναζητείται... στα στομάχια των μερακλήδων.

Οταν στα εισαγόμενα προϊόντα υπάρχει το μπάχαλο που εντοπίζουν οι επιθεωρητές της Κομισιόν (οι οποίοι δεν ζητούν δα και τίποτα επαναστατικά πράγματα, αλλά τουλάχιστον να γίνονται οι ελάχιστοι στοιχειώδεις έλεγχοι που απαιτεί η σχετική κοινοτική νομοθεσία), μπορούμε να καταλάβουμε τί γίνεται στα εγχώρια προϊόντα (εδώ λειτουργεί και το... εθνικό συμφέρον). Σύμφωνα με πληροφορίες μας, υπάρχει νέα έκθεση, από αποστολή που ήρθε φέτος στην Ελλάδα, η οποία διαπιστώνει ακριβώς το ίδιο χάλι. Δηλαδή, σ' ένα χρόνο δεν άλλαξε τίποτα. Το μόνο που άλλαξε είναι το επίπεδο της κοροϊδίας και η συχνότητα της προπαγάνδας. Η νέα κυβέρνηση ρίχνει συνεχώς ανακοινώσεις του ΕΦΕΤ για μολυσμένα προϊόντα, για να μας πείσει ότι ελέγχει την αγορά σαν κέρβερος. Το μόνο που προσπαθεί να ελέγξει, όμως, είναι η συνείδησή μας. Να μας παραμυθιάσει, να μας εφησυχάσει και να καταναλώνουμε μακαρίως ό,τι μας σερβίρουν.

Πολύ λάδι στο τηγάνι...

Ενα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Γεωργίας είναι η οργάνωση συσκέψεων με υπηρεσιακούς παράγοντες και εκπροσώπους των λεγόμενων φορέων για διάφορα αγροτικά προϊόντα με στόχο να δημιουργούν στους αγρότες την αίσθηση του μεγάλου ενδιαφέροντός της για τις τύχες των αγροτικών προϊόντων στην καπιταλιστική αγορά. Αυτή η πρακτική τον πρώτο καιρό απέδιδε, μιας και οι αγρότες δεν είχαν γνωρίσει καλά την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας. Τώρα πια οι αγρότες την πήραν χαμπάρι, γιατί βιώνουν στο πετσί τους τις συνέπειες της κατρακύλας των τιμών, λόγω της αθρόας εισαγωγής αγροτικών προϊόντων από τρίτες χώρες, και όχι μόνο δεν δίνουν σημασία στις ανακοινώσεις της, αλλά και εξοργίζονται απ' άυτές.

Παρά τη δυσμενή αυτή εξέλιξη, η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας συνεχίζει την πρακτική των συχνών συσκέψεων και των συνεχών ανακοινώσεων με τις οποίες βλογάει τα γένια της. Την Τετάρτη 27 Ιούλη έγινε άλλη μια σύσκεψη με τους εκπροσώπους των φορέων που ασχολούνται με τα σταφύλια. Μετά τη σύσκεψη, επαναλήφθηκαν από την πολιτική ηγεσία οι στερεότυπες εκφράσεις, ότι έγινε μια εποικοδομητική συζήτηση, ότι κατατέθηκαν προτάσεις για την αποτελεσματική αντιμετώπιση των προβλημάτων που υφίστανται και ότι εκφράστηκε απ' όλους τους φορείς η ικανοποίησή τους για τα κυβερνητικά μέτρα που εφαρμόστηκαν το τελευταίο διάστημα! Η καλλιέργεια κλίματος ευφορίας από την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας δεν μπορεί να κρύψει την σκληρή πραγματικότητα της μαζικής εισαγωγής προϊόντων χωρίς δασμούς και των εξευτελιστικών τιμών και των επιτραπέζιων και των οινοποιήσιμων σταφυλιών.

Γιαούρτι χωρίς... γιαούρτι!

Πρόσφατα, άνθρωπος που γνωρίζει καλά τα τεκταινόμενα γύρω από το γάλα και τα γαλακτοκομικά προϊόντα μας πληροφόρησε, ότι οι γαλακτοβιομηχανίες, μετά την πήξη του γιαουρτιού, κάνουν και δεύτερη παστερίωση, καταστρέφοντας έτσι τους δύο βάκιλους, τον στρεπτόκοκο θερμόφιλους και τον γαλακτοβάκιλους βουλγάρικους. Ετσι, αυτό που λανσάρεται σαν γιαούρτι από τις γαλακτοβιομηχανίες δεν είναι γιαούρτι και το σπουδαιότερο δεν έχει καμιά θρεπτική αξία.

Στον Κώδικα Τροφίμων δεν γίνεται ρητή αναφορά σε απαγόρευση της δεύτερης παστερίωσης (ούτε αναφέρεται ότι επιτρέπεται). Ομως, από τους ορισμούς που δίνονται στα επιστημονικά βιβλία για το γιαούρτι είναι σαφές ότι απαγορεύεται η δεύτερη παστερίωση. Σύμφωνα με τους ορισμούς για το γιαούρτι πρέπει να υπάρχουν σ' αυτό ζωντανοί οι δυο βάκιλοι που προαναφέραμε.

Επικοινωνήσαμε με υπηρεσιακό παράγοντα της Διεύθυνσης Κτηνιατρικής Δημόσιας Υγείας και του θέσαμε το ζήτημα. Του αναφέραμε, ότι οι βιομηχανίες κάνουν δεύτερη παστερίωση στο γιαούρτι, με αποτέλεσμα αυτό που παράγεται να μην είναι γιαούρτι. Του εξηγήσαμε τους λόγους για τους οποίους απαγορεύεται η δεύτερη παστερίωση. Χρειάστηκε πολλή ώρα για να καταλάβει τι εννοούμε. Τον ρωτήσαμε ακόμη, κατά πόσο η υπηρεσία του ενημέρωσε τον ΕΦΕΤ για την παράνομη δράση των γαλακτοβιομηχανιών που κάνουν δεύτερη παστερίωση. Από τα λεγόμενά του και από τη δυσκολία να καταλάβει αυτά που του λέγαμε αντιληφθήκαμε, ότι ποτέ δεν έγινε η παραμικρή νύξη στον ΕΦΕΤ, γιατί απλούστατα δεν του πέρασε από το μυαλό, ότι μπορεί να γίνεται και δεύτερη παστερίωση και αυτό που παράγεται να μην είναι γιαούρτι.

Την περασμένη Τετάρτη και Πέμπτη προσπαθήσαμε να επικοινωνήσουμε με τον αντιπρόεδρο του ΕΦΕΤ, μέσω της γραμματέως του, την οποία ενημερώσαμε τι τον θέλουμε. Ο αντιπρόεδρος προτίμησε να κρυφτεί προφασιζόμενος φόρτο δουλειάς, για να αποφύγει να απαντήσει στα δύσκολα που του θέσαμε.

Ποιος Θανάσης; «Αϊντε κει ψηλά στην άκαρπη Μελούνα»

Βρε τον Θανασάκη!

Μετά τη συνέντευξη που έδωσε στο Μαρί Κλαιρ στο παρελθόν (ένεκα ο νέος δίσκος, τότε), να 'τος τώρα και στην «Βαβυλωνία».

Πόσο μου αρέσουν αυτά! Οι επιτυχημένοι, οι ακομπλεξάριστοι, οι παντός καιρού, αυτοί που τα έχουν καλά με όλους και κυρίως με τον εαυτό τους. Και που είναι σε θέση να αιτιολογήσουν άκρως πειστικά το κάθε τι. Δηλαδή, είναι να σου φεύγει το καφάσι...

Με ενόχλησε που πριν λίγα χρόνια, σε συντρόφισσα που τον πλησίασε για να στηρίξει εκδήλωση της Κόντρας και ενώ δεν παρέλειψε να δηλώσει αντιεξουσιαστής, αρνήθηκε την παρουσία του και την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια, ωσάν Τυρναβίτικη σαύρα. Με ενόχλησε που σε δική μου ερώτηση μετά από συναυλία του (μη γνωρίζοντας την τότε ιδιότητά μου, την οποία απεδύθην γιατί μύριζε άσχημα), μου συμπεριφέρθηκε ως βασιλεύς στον χαμερπή, ποταπό σταβλίτη του. Με ενόχλησαν κι άλλες λεπτομέρειες που έχουν να κάνουν με την καλλιτεχνική πορεία του, αλλά δεν είναι του παρόντος.

Δεν του την είχα φυλαγμένη. Τον χώρο του τον γνωρίζω καλά κι ακόμα καλύτερα τον γνωρίζει εκείνος...Ομως, διαβάζοντας τη συνέντευξη στην «Βαβυλωνία», θεώρησα πως δεν έπρεπε να μείνει ασχολίαστη. Γιατί όσο κι αν κάποια πράγματα τα συζητάμε και είναι γνωστά μεταξύ μας, καλό είναι να βγαίνουν προς τα έξω και να φτάνουν σε κάθε αφτί που πρέπει. Γιατί τελικά, άλλα πιστεύουμε εμείς κι αυτοί δεν ξέρουν τίποτα, αφού γαμώτο δεν τους τα λέμε.

Λοιπόν, μ' ένα πάμπτωχο, απλοϊκό λεξιλόγιο, ο συνεντευξιαζόμενος Θανάσης έφασκε κι αντέφασκε, αυτοαναιρούνταν την κάθε στιγμή κι έχασκε μικρός κι ολόγυμνος μπροστά στην ταπεινή νοημοσύνη μου. Κρατώντας αποστάσεις από όλα τα μαχητικά κοινωνικά ρεύματα και πεδία, έδινε την εντύπωση ενός καημενούλη μικροαστούλη που μιλούσε για πράγματα που... κάπου άκουσε γι' αυτά, στα διαλείμματα των ενασχολήσεών του (κορυφαία η απορία του «γιατί δεν με κάλεσε η Χρυσή Αυγή»;). Επιμένοντας ότι δεν υπάρχει στρατευμένη τέχνη κι ανακαλύπτοντας τις μελλοντικές προσωπικές παραγωγές που θα κάνει, αντιστεκόμενος στην ισοπέδωση των δισκογραφικών εταιριών. Κάτι που οι συνάδελφοί του ξεκίνησαν εδώ και χρόνια, χωρίς ιδιαίτερες τυμπανοκρουσίες (πάντα σίγουρα βήματα σε προκεχαραγμένους δρόμους). Θεωρεί ότι η σχέση του με την μουσική βιομηχανία περιορίζεται «στο λιγότερο δυνατό βαθμό» όπως λέει (πανεπιστημιακός ίσως τρόπος έκφρασης, τον οποίο αγνοώ). Στερεότυπες εκφράσεις και κλισεδάκια, δικαιολογίες που μετέρχονται όλοι όσοι βασανίζονται από ενοχές, έχοντας το βρώμικο κύκλωμα από τη μια και την εξαίσια εγκεφαλική εικόνα τους από την άλλη, προσπαθώντας να ισορροπήσουν πάνω σε δύο αντίρροπες βάρκες, εμπαίζοντας συχνά εαυτόν και αλλήλους έτσι καθώς πορεύονται προς ένα λαμπρό όλα ή τίποτα. Τουλάχιστον αυτός παραδέχτηκε ότι δεν έχει κοινωνική συμμετοχή και περιμένει από τους άλλους να βγάλουν τα φίδια από τις τρύπες. Κάτι είναι κι αυτό...Κάποτε είχα συγχαρεί κάποιους συγγενείς μου που μετά το αντάρτικο (ανταρτοπαίδια οι ίδιοι), έσπευσαν να κλειδωθούν στη συστημική ασφάλεια για αντίστοιχους λόγους και ακολουθώντας αντίστοιχες πρακτικές. Σίγουρα, δοκιμασμένα, προαιώνια πράγματα.

Δεν έχω τίποτα κατά του Θανάση προσωπικά. Ισα ίσα που ως καλλιτεχνικό αποτέλεσμα, αποδέχομαι και προβάλλω (μέσα από τις τωρινές ενασχολήσεις μου) κάθε τι που παράγει. Ομως κάποια πράγματα δεν παύουν να με προβληματίζουν ή και να μ' εξοργίζουν. Μια προσεκτική ανάγνωση της συνέντευξής του, ίσως δημιουργήσει ανάλογες σκέψεις σε πολλούς. Γιατί είναι πια καιρός να εκλείψουν οι Ιανοί ή έστω οι πλανημένοι. Είναι καιρός να σταθούμε ενώπιον εαυτών και αλλήλων με ειλικρίνεια, να ξαναποκτήσουμε ταυτότητα, να επανακαθοριστούμε, να κρίνουμε και να κριθούμε μέσα στον ορυμαγδό όσων ήρθαν κι όσων –αλίμονο- έρχονται.

Θοδωρής Μπακάλης

Ιμπεριαλιστικός κυνισμός

Η είδηση είναι από ενημερωτικό σημείωμα της μόνιμης ελληνικής αντιπροσωπείας στις διαπραγματεύσεις για τον ΠΟΕ. Απαντώντας σε προτάσεις των αφρικανικών χωρών, οι Αμερικάνοι αρνήθηκαν την κατάργηση των δασμών και «πρότειναν ως καλύτερη λύση για αυτές την στροφή σε γενετικά τροποποιημένους σπόρους για την αύξηση των αποδόσεων».

Σ' αυτά τα παζάρια ο ιμπεριαλισμός δείχνει όλη την κυνικότητά του. Εκεί δεν έχει μασημένα λόγια, αλλά χοντρό εκβιασμό. Θέλετε μείωση των δασμών για το βαμβάκι; Αποκλείεται. Βάλτε μεταλλαγμένα, που τα ελέγχουμε απόλυτα εμείς, αυξήστε την απόδοση και μετά κάνουμε οποιαδήποτε συζήτηση για δασμούς.

■ Ο τολμητίας...

«Κατά τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ η βρετανική κοινή γνώμη "δέχθηκε με ψυχραιμία το χτύπημα". Εξάλλου, "οι αρχές το περίμεναν". Τυχαία άραγε; Η ψυχραιμία που θαύμασε (!) ο Τζουλιάνι και έγινε κόσμημα, αντικείμενο υπερηφάνειας, μάλλον συγγενεύει περισσότερο με το συναίσθημα ενοχής ενός λαού που, ξαναψηφίζοντας τον πολέμαρχο Μπλερ, ενέκρινε το μαζικό έγκλημα κατά του αραβικού κόσμου. Υπνοβάτες μέρα μεσημέρι. Το γάλα των Βρετανών έγινε πικρό κάτω από τη σκέπη του αρχιτρομοκράτη ηγέτη τους. Γιατί υπάρχει εδώ μια πολιτική παραφροσύνη. Τους δόθηκε η ευκαιρία να αποδοκιμάσουν, να καταψηφίσουν. Θα έπρεπε να τους λυπηθούν; Μήπως αυτοί λυπήθηκαν εκείνους;

...Οι Αραβες, οι ισλαμιστές, έχουν πλήρη συνείδηση ότι διεξάγουν **το δικό τους** πόλεμο. Με αίσθηση δικαιοσύνης μάλιστα. Και ακριβώς λόγω ιστορικής συνείδησης, αδιαφορούν για τις παλινωδίες και τα παράπονα του κομπάρσου. Το αν θα λαμβάνονται όλο και σκληρότερα μέτρα αστυνόμευσης, παρακολούθησης, καταστολής των ευρωπαϊκών "προοδευτικών κινημάτων" τούς είναι όχι μόνο αδιάφορο, αλλά ίσως και χρήσιμο. Μόνο έτσι μπορεί ίσως να αφυπνιστούν μια μέρα αυτά τα εν βαθεία υπνώσει κινήματα (όπως επί Βιετνάμ τα πανεπιστήμια των ΗΠΑ). Ακριβώς λόγω καταστολής».

Βίκτωρ Αναγνωστόπουλος
(Ελευθεροτυπία, 21.7.05)

■ ...και ο φελός

«Αυτές οι επιθέσεις όμως δεν αποτελούν απλώς ένα κτύπημα του ισλαμικού φονταμενταλισμού κατά της Αμερικής και κατά του δυτικού κόσμου, είναι μια επίθεση κατά ενός κόσμου του οποίου η ουβερτούρα είναι η ιταλική Αναγέννηση και ενδεχομένως να αποτελέσει τα τελευταία του ακόρντα, εάν δεν κινητοποιηθούν όλοι όσοι ακόμα πιστεύουν σ' έναν δίκαιο, πολιτισμένο, ανεξίθρησκο και αυτόνομο κόσμο.

Η τρομοκρατική αυτή πράξη δεν χωράει συμψηφισμούς, με τα όσα πραγματικά ή φαντασιακά λάθη της Δύσης, γιατί είναι μια πράξη που δεν στοχεύει την ίδια τη Δύση, αλλά την αρχή πάνω στην οποία είναι συγκροτημένος ο νεωτερικός κόσμος. Αυτή είναι η αρχή της ελεύθερης ατομικότητας, της απαλλαγμένης από την προσωπική εξάρτηση, η αρχή του ανθρωποκεντρισμού, του διαφωτισμού, του ορθού λόγου...»

Γιώργος Σιακαντάρης
(Ελευθεροτυπία, 23.7.05)

■ Γκιλαντ Ατζμον

Το τέλος της αθωότητας

Ο συγγραφέας είναι γνωστός στους αναγνώστες της «Κ» καθώς πριν λίγο καιρό είχαμε δημοσιεύσει συνέντευξη που μας έδωσε κατά τη διάρκεια των παραστάσεών του στην Αθήνα. Είναι ο μουσικός της τζαζ και μυθιστοριογράφος Γκιλαντ Ατζμον, Ισραηλινός στην καταγωγή, που πλέον δηλώνει «εβραιόφωνος Παλαιστίνιος», καθώς έχει καταγγείλει τον Σιωνισμό σε όλες του τις εκφάνσεις και έχει αυτοεξοριστεί από το Ισραήλ, ζώντας μόνιμα στην Αγγλία.

Το άρθρο που αναδημοσιεύουμε είναι παλιό. Γράφτηκε μετά την 11η του Σεπτέμβρη και πριν τον πόλεμο και την κατοχή του Ιράκ. Οι επισημάνσεις του, όμως, διατηρούν όλη την επικαιρότητά τους και ιδιαίτερα για τους Αγγλους έχει και προφητικό χαρακτήρα, καθώς προβλέπει το πολεμικό χτύπημα στη χώρα τους. Εχει ενδιαφέρον η οπτική του Ατζμον. Δεν είναι η δική μας οπτική. Είναι η οπτική ενός καλλιτέχνη, που έχει πολιτικές απόψεις και δεν τις κρύβει, που ζει στην Ευρώπη και με τη γνώση που έχει ως μεσανατολίτης προσπαθεί να μιλήσει στους Ευρωπαίους στη δική τους γλώσσα, αξιοποιώντας τα δικά τους ιδεολογικά κλισέ. Οι απόψεις του έχουν ιδιαίτερη σημασία και για τον πρόσθετο λόγο ότι ο Ατζμον είναι ένας άνθρωπος που υπηρέτησε στον σιωνιστικό στρατό, βρέθηκε αντιμέτωπος με το φάσμα μιας επίθεσης αυτοκτονίας, αλλά κατάφερε να σκεφτεί χωρίς τις σιωνιστικές παρωπίδες και να αποτινάξει όλη την εθνικιστική-ιμπεριαλιστική βρομιά από πάνω του.

Στο φως της τραγωδίας και των καταστροφικών εικόνων από τη Νέα Υόρκη, στη σκιά των ντροπιαστικά ηλίθιων ανακοινώσεων από τους κυριότερους ηγέτες του δυτικού «ελεύθερου κόσμου», καθώς και υπό το κάλεσμα ενός δυτικού τζιχάντ ενάντια σε έναν απρόσωπο εχθρό, νιώθω υποχρεωμένος να αποκαλύψω το ψέμα πάνω στο οποίο στηρίζεται ο τρέχων φιλελεύθερος, πολεμικός ενθουσιασμός.

Εχοντας γεννηθεί στο Ισραήλ, αρχές της δεκαετίας του εξήντα, με μεγάλωσαν να πιστεύω ότι ζούσα στη «μόνη δημοκρατία στη Μέση Ανατολή». Ενώ ήμουν στρατιώτης συνειδητοποίησα ότι μεγάλωσα μέσα σ' ένα λαό που αρνιόταν τα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα σε εκατομμύρια Παλαιστίνιους. Αμέσως μόλις μπόρεσα να εξηγήσω την πραγματικότητα γύρω μου, έπρεπε ν' αναγνωρίσω το τρομερό γεγονός, ότι αυτή η καταπιεστική πολιτική του Ισραήλ υποστηρίζεται από την Αμερική και τον «ελεύθερο κόσμο». Εχοντας καταφέρει να σταματήσω να θεωρώ τον εαυτό μου ένα αθώο θύμα και απομακρυσμένος από κάθε σιωνιστικό «πιστεύω», έγινα πολύ καχύποπτος απέναντι στη χειραγώγηση της δεξιάς και την εθνικιστική προπαγάνδα.

Τις τελευταίες μέρες, μας ζητήθηκε από κάθε Αμερικάνο αξιωματούχο να συμμετάσχουμε στον αγώνα για να διατηρήσουμε τον «ελεύθερο κόσμο» μας. Επειδή πάντα ενδιαφερόμουν να βοηθήσω τον «αγώνα τον καλό» για δικαιοσύνη, έπρεπε πρώτα να αναρωτηθώ: Πού βρίσκεται αυτός ο ελεύθερος κόσμος που υποτίθεται ότι πρέπει να προστατεύσω; Μήπως βρίσκεται στην Λωρίδα της Γάζας, μια πυκνοκατοικημένη περιοχή από Παλαιστίνιους πρόσφυγες, η οποία έχει μετατραπεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης με την ενεργό υποστήριξη της αμερικάνικης κυβέρνησης; Μήπως πρέπει ν' αναζητήσουμε τον «ελεύθερο κόσμο» στους δρόμους της Βαγδάτης, όπου εκατομμύρια πολίτες στερούνται ιατρικής περίθαλψης και φαγητού, εξαιτίας ενός πράγματος που φαίνεται όλο και περισσότερο σαν μια προσωπική διαμάχη ανάμεσα σ' έναν τύπο με μουστάκι και σ' έναν άλλον που δεν άρχισε να ξυρίζεται ακόμη;

Υπάρχει καθόλου χώρος στον «ελεύθερο κόσμο» για τα εκατοντάδες εκατομμύρια Μουσουλμάνων Αράβων που παρακολουθούν την αμερικάνικη κυβέρνηση να υποστηρίζει το συνεχιζόμενο εξευτελισμό των αδελφών τους στην Ιερή Γη; Μήπως ο «ελεύθερος κόσμος» που καλούμαι να προστατέψω συμπεριλαμβάνει όλα αυτά τα σκοτεινά και διεφθαρμένα αραβικά καθεστώτα που υποστηρίζονται από την αμερικάνικη κυβέρνηση μόνο και μόνο επειδή τυχαίνει να έχουν τεράστιες πηγές πετρελαίου;

Εάν υπάρχει ένα τέτοιο κάλεσμα για να προστατέψω αυτό το είδος του «ελεύθερου κόσμου», νομίζω ότι θα πρέπει να πολεμήσουν χωρίς εμένα. Δεν πρόκειται να είμαι εκεί ανάμεσα στους στρατιώτες της πρώτης γραμμής. Σε μια προσπάθεια, μάλιστα, να κάνω αυτό τον κόσμο καλύτερο, θα προσπαθήσω να εκθέσω αυτήν την ψεύτικη και χειραγωγική απαίτηση της «σταυροφορίας για τον ελεύθερο κόσμο». Θέλω να πιστεύω ότι η συχνή χρήση των λέξεων «ελεύθερος» και «κόσμος» μαζί δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα φραστικό λάθος. Στο κάτω κάτω, οι αμερικάνοι ηγέτες πρέπει να ξέρουν καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο, ότι ο κόσμος δεν είναι ελεύθερος, εξαιτίας κυρίως της δικής τους διαχωριστικής πολιτικής απέναντι σε οτιδήποτε αποτυγχάνει να ταιριάξει με τα δυτικά συμφέροντα.

Μετά την τρομακτική κατάρρευση των δίδυμων πύργων, ο αμερικανός Πρόεδρος μας προέτρεψε να προστατεύσουμε τη δυτική μας δημοκρατία. Είναι φανερή η ανάγκη να εξετάσουμε αυτό το κάλεσμα, ένα κάλεσμα που μπορεί κάλλιστα να οδηγήσει σ' ένα παγκόσμιο πόλεμο. Τί υποτίθεται ότι είναι η δημοκρατία; Αρχικά, η δημοκρατία δημιουργήθηκε για να εκφράζει τη θέληση του λαού. Η δημοκρατία είναι η διακήρυξη του αληθινού πνεύματος του λαού. Εαν η δημοκρατία εκφράζει τη θέληση και το πνεύμα του λαού, τότε μέσα σε μια δημοκρατική κοινωνία οι άνθρωποι πρέπει να διακατέχονται από ένα αίσθημα ευθύνης για την κυβέρνησή τους. Αντίθετα με τα δικτατορικά καθεστώτα, στα οποία η κυρίαρχη δύναμη αναλαμβάνει την ευθύνη για ολόκληρη την πολιτική του κράτους, στις δημοκρατίες η ευθύνη μοιράζεται κατά κάποιον τρόπο ανάμεσα στην εκλεγμένη κυβέρνηση και στο εκλογικό σώμα. Οι πολίτες μοιράζονται μια άμεση ευθύνη για την εκλεγμένη τους κυβέρνηση. Οταν ο αμερικάνικος λαός ψηφίζει για πρόεδρό του έναν διανοητικά ανώριμο πολιτικό, πρέπει ν' αναλάβει άμεσα την ευθύνη ενός παγκόσμιου πολέμου, που μπορεί να προκληθεί από αυτό τον νηπιακό χαρακτήρα του. Παρομοίως, ο ισραηλινός λαός μπορεί και πρέπει να κατηγορηθεί για όλα τα συνεχιζόμενα εγκλήματα που διέπραξε η κυβέρνησή του. Οι Ισραηλινοί ψήφιζαν κάθε φορά υπέρ της συνεχιζόμενης καταπίεσης και εξευτελισμού του Παλαιστινιακού λαού. Είναι πασιφανές ότι ο Ισραηλινός λαός έχει μια άμεση ευθύνη για τη δυστυχία των Παλαιστινίων γειτόνων του. Είναι συμμέτοχος σε όλα τα εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα, που συμβαδίζουν με την κατοχή.

Σ' ένα δικτατορικό καθεστώς η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική. Ισραηλινοί και Αμερικάνοι έχουν τη δυνατότητα να αλλάξουν τη μοίρα τους, όμως ο γερμανικός λαός υπό τον Χίτλερ (για παράδειγμα), δεν είχε κανένα πολιτικό μέσο να αντισταθεί στην εγκληματική συμμορία που μετέτρεψε το κράτος τους σε μια βιομηχανία εγκλήματος. Σε αντίθεση με τις δικτατορίες, όπου οι πολίτες στερούνται το νόμιμο δικαίωμά τους ν' αντισταθούν στη διοικούσα δύναμη, στις δημοκρατίες η αντίσταση του λαού είναι αναγκαία. Σε μια δημοκρατική κοινωνία, κάθε πολίτης είναι υποχρεωμένος να προστατεύσει ολόκληρη των κοινωνία από το να διαπράξει εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Το να είσαι πολίτης μέσα σ' ένα δημοκρατικό περιβάλλον είναι ένα βαρύ ηθικό φορτίο. Με άλλα λόγια, αποτελεί ηθική δέσμευση. Αν τα μέλη μιας δημοκρατικής κοινωνίας δεν αναλάβουν ενεργό ρόλο ενάντια στις λανθασμένες πολιτικές αποφάσεις της κυβέρνησής τους, θα χάσουν την αθωότητά τους. Κάθε άτομο μέσα σε μια δημοκρατική κοινωνία είναι υπεύθυνο για ολόκληρη την κοινωνία. Δυστυχώς, σ' αυτές τις δημοκρατικές κοινωνίες οι οποίες διατηρούν στρατιωτικές, ιμπεριαλιστικές και καπιταλιστικές σχέσεις παντού, οι πολίτες καθίστανται άμεσα υπεύθυνοι για όλους όσους ζουν σ' αυτές τις ξένες χώρες.

Συνεπώς, οι Ισραηλινοί που λανθασμένα θεωρούν τον εαυτό τους δημοκρατικό λαό, θα πρέπει να είναι υπεύθυνοι για τον τρόπο ζωής των Παλαιστινίων. Για παράδειγμα, οι Ισραηλινοί χρειάζονται μια καλή δικαιολογία για να δικαιολογήσουν την άρνηση των Παλαιστινιακών ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή τουλάχιστον θα έπρεπε να εξηγήσουν τον αποκλεισμό των Παλαιστινίων από το δημοκρατικό παιχνίδι. Οι Αμερικάνοι θα έπρεπε να δικαιολογήσουν την υποστήριξή τους. Εφόσον δεν υπάρχει κανένα σημάδι απολογητικής συμπεριφοράς ούτε στο ισραηλινό ούτε στο αμερικάνικο μέτωπο, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η ισραηλινή και αμερικάνικη κοινωνία δε μπορεί να θεωρούνται αθώες. Οταν γίνεται μια τρομοκρατική ενέργεια ενάντια στον Ισραηλινό και τον Αμερικάνικο λαό τα θύματα δεν μπορούν να παρουσιάζονται αθώα. Το πολύ πολύ μπορούν να κρύβονται κάτω από τη σκιά της αφέλειας.

Οδηγούμαστε σε μια καινούρια φάση πολιτικής ζωής, στην οποία οι «ελεύθεροι άνθρωποι», οι πολίτες του ελεύθερου κόσμου χάνουν την αθωότητά τους. Οι άνθρωποι δεν είναι αθώοι εκτός κι αν αποφασίσουν να παλαίψουν γι' αυτό, εκτός κι αν αρχίσουν να αντιτίθενται στην λαθεμένη πολιτική των κυβερνήσεών τους.

Ζώντας σε μια εποχή αυξανόμενου τρόμου και αντιμετωπίζοντας τα μοναδικά φαινόμενα επιθέσεων αυτοκτονίας, τα θύματα που δέχτηκαν επίθεση θα έπρεπε να αναρωτιούνται πολλά πράγματα. Θυμάμαι τον εαυτό μου κάτω από το φόβο μιας επίθεσης αυτοκτονίας ενώ ήμουν Ισραηλινός στρατιώτης τις πρώτες μέρες του πολέμου στο Λίβανο. Θυμάμαι ότι αναρωτιόμουν συνεχώς τί οδηγεί τους ανθρώπους να θυσιάζουν τους εαυτούς τους σε μια διεθνή σύγκρουση. Στη δική μας λεγόμενη δυτική κοινωνία, οι στρατιώτες πρέπει να πολεμούν πότε πότε, αλλά πάντα εύχονται να επιστρέψουνε σπίτι σώοι και αβλαβείς. Σύμφωνα με τη δυτική μας αντίληψη, οι νέοι πολεμούν για να εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον για την κοινωνία τους. Γενικά, μπορεί να ειπωθεί ότι οι δυτικοί πολεμούν γιατί θέλουν να βελτιώσουν τον τρόπο ζωής τους σ' αυτόν τον κόσμο. Οι δυτικοί πολεμούν γιατί θέλουν να ζήσουν. Θέλουν περισσότερα από τη ζωή απ' όσα αυτή μπορεί να τους δώσει. Παρολαυτά, είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς τι οδήγησε εκατοντάδες Αμερικάνους στρατιώτες να πηδήξουν στα γαλάζια, κρύα νερά της Νορμανδίας και να τα μετατρέψουν σε κόκκινα. Η θέλησή τους για ζωή δεν εξηγεί γιατί οι Αμερικάνοι βιάστηκαν να πεθάνουν στο Βιετνάμ ή αργότερα στο Αφγανιστάν, αλλά πρέπει να πιστέψουμε ότι έχει να κάνει με την αποδοχή του καλέσματος να σώσουμε την «ανοικτή κοινωνία» από τους «εχθρούς» της. Μια ασαφή υπόσχεση που εγγυάται καλύτερη ζωή, αλλά πάντα καταλήγει να είναι αυτοκαταστροφική.

Οσο μπορούμε να συμπάσχουμε με το φτωχό στρατιώτη που κολυμπάει ή παρελαύνει προς το θάνατο, τόσο δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τον βομβιστή αυτοκτονίας. Επιφανειακά, είναι πολύ δύσκολο να καταλάβουμε πώς η κατάρρευση των δίδυμων πύργων και η τρομακτική δολοφονία εκατοντάδων πολιτών μπορεί να βελτιώσει τις συνθήκες ζωής οποιουδήποτε οπουδήποτε. Πώς μπορεί ο θάνατος εκατοντάδων ανθρώπων να κάνει τον κόσμο μας καλύτερο; Εφόσον δεν μπορούμε να έχουμε καμιά πραγματικά λογική απάντηση που να συμβαδίζει με τη δυτική μεθοδολογική μας προσέγγιση, μένουμε με κάποια πολύ ουσιώδη ερωτήματα: Πώς συμβαίνει κάποιος να είναι πρόθυμος να θυσιάσει τον εαυτό του μόνο και μόνο για να σκοτώσει; Τί έκανα τόσο λάθος ώστε κάποιος να μετατρέπεται σε μαζικό δολοφόνο; Πώς μπορώ να καταφέρω να μετατρέψω έναν απόμακρο πολιτισμό σε στυγνούς και απάνθρωπους εγκληματίες; Μήπως κάναμε κάτι λάθος; Μήπως εξακολουθούμε να κάνουμε κάτι λάθος; Εμποδίζουμε τις κυβερνήσεις μας από το να υποστηρίζουν τη συνεχιζόμενη Ισραηλινή καταπίεση του Παλαιστινιακού λαού; Προσπαθήσαμε να σταματήσουμε τις κυβερνήσεις μας από το να θέσουν εμπάργκο στον Ιρακινό πλη-

θυσμό; Ζητήσαμε από την κυβέρνησή μας να απαγορεύσει στο Ισραήλ να κατασκευάζει πυρηνικά και όπλα μαζικής καταστροφής; Γιατί απαγορεύουμε στα αραβικά κράτη να έχουν όπλα μαζικής καταστροφής τη στιγμή που διαθέτουμε αρκετά στα σιλό μας;

Επειδή η απάντηση σε όλες αυτές τις ερωτήσεις πιθανότατα ν' αποκαλύψει ένα μεγάλο ποσοστό άγνοιας για τους ανθρώπους που ζουν σε άθλιες συνθήκες, επιτρέπω στον εαυτό μου να ισχυρίζεται ότι δεν ενδιαφερόμαστε για κανέναν άλλο πραγματικά, εκτός από τους εαυτούς μας. Κατά συνέπεια, δεν μπορούμε πια να αντιμετωπίζουμε τους εαυτούς μας σαν «αθώα θύματα». Και κυρίως όταν δεχόμαστε επίθεση να είμαστε απλώς θύματα. Εφόσον δεν ενδιαφερόμαστε για οποιονδήποτε άλλο εκτός από τον εαυτό μας, έχουμε καταφέρει να φυλακιστούμε σε μια δυτική, ατομοκεντρική και ψεύτικη αίσθηση «ελευθερίας». «Ελευθερία» που πολύ σύντομα θα στραφεί εναντίον μας.

Εξαιτίας του βασικού χαρακτήρα της επίθεσης αυτοκτονίας, ο τρομοκράτης, εφόσον επιτύχει, είναι πάντα ο πρώτος που πεθαίνει. Είναι ο πρώτος που τιμωρείται και είναι χαρούμενος γι' αυτό. Τιμωρώντας τον εαυτό του ο μαχητής αυτοκτονίας καταφέρνει να διαλύσει την κοινή δυτική μας αίσθηση για τη δικαιοσύνη. Δεν μπορεί να δικαστεί. Δεν μπορεί να έρθει αντιμέτωπος με την λανθασμένη ενέργειά του. Εφόσον είναι ο πρώτος που πεθαίνει ανάμεσα στα θύματα, πιθανότατα είναι ο πρώτος που συναντάει το Θεό. Μέσα στις δικές του φιλοσοφικές και πολιτιστικές προϋποθέσεις ο μάρτυρας έχει εγγυημένη μια πολυτελή θέση στον ουρανό. Ενώ στη γη ο «ελεύθερος κόσμος» του εξασφάλισε δυστυχία και ταπείνωση, αντιμετωπίζοντας το Θεό είναι ανάμεσα στους μεγαλύτερους μάρτυρες. Ο τρομοκράτης, κατά τη γνώμη του, δεν ασχολείται με την ανθρώπινή μας αίσθηση της ηθικής και της δικαιοσύνης. Προτιμά το ουράνιο, ανώτατο δικαστήριο της δικαιοσύνης. Οπως όλοι γνωρίζουμε, ο Θεός μπορεί να καταστρέψει ολόκληρο τον κόσμο για να τον εξαγνίσει από τις αμαρτίες του. Ακολουθώντας αυτό το πιστεύω της ουράνιας ανώτερης δικαιοσύνης, οι τρομοκράτες των επιθέσεων αυτοκτονίας διεξάγουν έναν Βιβλικό πόλεμο εναντίον μας. Αγωνίζονται σε έναν θρησκευτικό πόλεμο στο όνομα του Αλλάχ. Επιτίθενται στον πυρήνα της νέας μας θρησκείας, της θρησκείας του χρήματος και του πλούτου. Εαν δεχτούμε ότι το χρήμα και το λάιφ στάϊλ έχουν γίνει ο πνευματικός καθοδηγητής του νέου ανθρώπου, χτυπώντας το κέντρο του παγκόσμιου εμπορίου, ο τρομοκράτης έχει καταφέρει να καταστρέψει τον ναό του «ελεύθερου κόσμου», «τη Μέκκα του πλούτου».

Αν και κανένας δεν έχει καταφέρει ακόμα να νικήσει στη μάχη ενάντια στην τρομοκρατία, φαίνεται ότι οι Αμερικάνοι προσπαθούν να μας οδηγήσουν όλους σε μια ανούσια σταυροφορία ενάντια στην πιο ακραία μορφή τρομοκρατίας, αυτή των επιθέσεων αυτοκτονίας. Εκτός του γεγονότος ότι η σύγκρουση με την τρομοκρατία των επιθέσεων αυτοκτονίας μπορεί να οδηγήσει σε μια τεράστια καταστροφή, εθελοτυφλούμε μπροστά στο γεγονός ότι κατηγορηματικά η τρομοκρατία των επιθέσεων αυτοκτονίας είναι ανίκητη. Ο δυτικός άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να νικήσει αυτό τον εχθρό. Στον πολιτισμό μας η «ζωή» θεωρείται ως η υψηλότατη ανθρώπινη αξία. Στον πολιτισμό μας η θανατική ποινή θεωρείται ως η μεγαλύτερη δυνατή τιμωρία. Είναι γεγονός ότι ο πολιτισμός που θεωρεί τη ζωή ως την πιο ιερή αξία δεν μπορεί ποτέ να νικήσει σε έναν πόλεμο με τον πολιτισμό που θεωρεί το θάνατο ως το ανώτερο πνευματικό αγαθό. Οταν πρόκεται για έναν πόλεμο με όλα αυτά τα εκατομμύρια των Μουσουλμάνων που ζουν σε εξαιρετικές συνθήκες φτώχειας, δεν μπορούμε να τους πάρουμε τίποτ' άλλο παρά τη ζωή τους. Εφόσον φαίνεται σαν να είναι τελείως αδιάφοροι στο να θυσιαστούν, η Δύση κάτω απ' αυτές τις συνθήκες δεν μπορεί να νικήσει. Δε μπορούμε ποτέ να νικήσουμε στη μάχη ενάντια στον πραγματικά Αλλο. Τον Αλλο που εκ των συνθηκών είναι διαφορετικός από μας. Οταν δεν μπορείς να κερδίσεις μια μάχη, καλύτερα να σταματήσεις τον πόλεμο και ν' αρχίσεις ν' ακούς τον εχθρό σου. Εαν πραγματικά επιμένουμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας ελεύθερους εκπροσώπους σ' έναν «ελεύθερο κόσμο», πρέπει να μάθουμε λεπτομερειακά την οργή όλων αυτών των απομακρυσμένων Ισλαμικών πολιτισμών. Πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε τις λανθασμένες ενέργειές μας, πρέπει να κοιταχθούμε στον καθρέφτη.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι η νίκη στον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία μας οδηγεί σε μια λογική σύγκρουση. Νικώντας στον πόλεμο χάνουμε την ελευθερία συνολικά. Ο τρομοκράτης αυτοκτονίας αντλεί την αποφασιστικότητα να πεθάνει από μια πνευματική δύναμη. Ενώ είναι φανερό, ότι το πνευματικό κάλεσμα να παραδώσεις την ψυχή σου στο θεό μπορεί να οδηγήσει μερικούς ανθρώπους να τελέσουν φριχτά εγκλήματα, αυτό το ίδιο πνευματικό μάθημα είναι απόλυτα νόμιμο μέσα στα σύνορα του δυτικού μας πολιτισμού. Το κάλεσμα για μια θυσία αντανακλάται σ' όλες τις θρησκείες σ' έναν ορισμένο βαθμό. Σ' αυτή την περίπτωση, για να προστατευτούμε από τον τρόμο των επιθέσεων αυτοκτονίας ο μόνος τρόπος ν' αντισταθούμε είναι να καθαρίσουμε το τοπίο από ορισμένους πνευματικούς ηγέτες. Δυστυχώς, πράττοντάς το αυτό παύουμε να είμαστε ένας «ελεύθερος κόσμος». Με τον περιορισμό της ελευθερίας του λόγου στερούμαστε την πιο βασική αρχή της ελευθερίας. Γίνεται κατανοητό τώρα, ότι ο πόλεμος για να διατηρήσουμε τον «ελεύθερο κόσμο» μας θα είναι το τέλος της ελευθερίας μας. Θα μετατραπούμε σε ένα καταπιεστικό καθεστώς. Σ' αυτήν την περίπτωση, θα προτιμούσα, ξανά, να σταματήσω τον πόλεμο ολοκληρωτικά.

Ο μόνος τρόπος για να ελευθερωθούμε σ' αυτόν τον κόσμο είναι ν' αρχίσουμε ν' ακούμε, γνωρίζοντας ότι πιθανότατα δεν θα καταλάβουμε. Ν' αποδεχτούμε τις διαφορές, να καλωσορίσουμε την ύπαρξη διαφορετικών ιδεών. Πρέπει να μάθουμε να θεωρούμε την τρομοκρατική ενέργεια σαν μια πράξη απελπισίας, σαν μια κραυγή βοήθειας. Αν είμαστε τόσο δυνατοί όσο νομίζουμε ότι είμαστε, θα προχωρήσουμε και θα βοηθήσουμε αυτόν τον κόσμο να γίνει λίγο καλύτερος. Πρέπει να ανοιχτούμε στον αραβικό κόσμο και να κατανοήσουμε τα μουσουλμανικά ιδεώδη. Πρέπει να μάθουμε να δεχόμαστε την έλλειψη διαλόγου σαν μια νόμιμη μορφή συνύπαρξης. Πρέπει να κατευθυνθούμε προς έναν καλύτερο τρόπο διευθέτησης του παγκόσμιου πλούτου. Πρέπει να θυμόμαστε ότι αυτός ο πόλεμος δεν είναι δικός μας, εκτός κι αν πραγματικά επιμένουμε να τον κάνουμε δικό μας. Αυτός ο πόλεμος ανήκει αποκλειστικά στους Αμερικάνους και στους Σιωνιστές συμμάχους τους. Πρέπει να θυμόμαστε ότι η Ευρώπη μπορεί να έχει ένα διαφορετικό ρόλο. Οι Ευρωπαίοι μπορούν να βοηθήσουν αποκαλύπτοντας στον αμερικάνικο λαό την τρομακτική αλήθεια της λανθασμένης τους διεθνούς πολιτικής όσον αφορά τη Μέση Ανατολή και τον Ισλαμικό Κόσμο.

Εαν αυτό το μήνυμα περάσει, ίσως να σώσουμε τον πλανήτη από μια μοναδική πολιτική ανικανότητα της νέας αμερικάνικης κυβέρνησης. Εαν αυτό το μήνυμα δεν περάσει, πρόκειται να αντιμετωπίσουμε έναν πολύ διαφορετικό κόσμο σε σύντομο χρονικό διάστημα. Εαν δεν ακούσουμε, έαν απλά αποφασίσουμε να ασκήσουμε τη δύναμή μας πάνω σε πεινασμένους πολίτες, πιθανότατα να μετατρέψουμε το κεντρικό Λονδίνο σε ένα σωρό αποκαΐδια. Στη μνήμη των θυμάτων που βρίσκονται θαμμένα κάτω από τα απομεινάρια του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου πρέπει να προσπαθήσουμε να βρούμε μια ειρηνική προσέγγιση που θα οδηγήσει τον κόσμο μας στην επόμενη φάση της πολυ-πολιτισμικότητας, στη γη της συμπόνοιας και της συγχώρεσης.

Μια σύγκρουση που δεν μπορεί να κερδηθεί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

φαση να θυσιάσουν τη ζωή τους.

Οι 36 Σαουδάραβες που ανατινάχτηκαν στο Ιράκ, το έκαναν για παρόμοιους λόγους, σύμφωνα με την ίδια έρευνα, που ανατέθηκε από τη σαουδαραβική κυβέρνηση και πραγματοποιήθηκε από τον εκπαιδευμένο στις ΗΠΑ σαουδάραβα ερευνητή, Ναουάφ Ομπάιντ, στον οποίο δόθηκε άδεια να μιλήσει με αξιωματικούς της σαουδαραβικής Υπηρεσίας Πληροφοριών. Μια άλλη ισραηλινή μελέτη σε 154 ξένους μαχητές στο Ιράκ, που πραγματοποιήθηκε από το Global Research in International Affairs Centre στο Ισραήλ, κατέληξε επίσης στο συμπέρασμα ότι σχεδόν όλοι είχαν ριζοσπαστικοποιηθεί μόνο από το Ιράκ.

Πριν από το Ιράκ, αυτοί που έκαναν επιθέσεις αυτοκτονίας ήταν μια μικρή, κυνηγημένη ομάδα. Μετά την εισβολή έχουν γίνει μια ισχυρή δύναμη, η ιδεολογία και η τακτική των οποίων υιοθετούνται από μαχητικές ισλαμικές ομάδες σ' όλο τον κόσμο. Ο αριθμός τους μπορεί να μην είναι πολύ μεγάλος, αλλά είναι αρκετός για να προκαλούν μακελειό στο Ιράκ και όπου αλλού χτυπούν, είτε στο Λονδίνο είτε στο Σαρμ ελ Σέιχ. Οι βομβιστές έχουν παραλύσει τη Βαγδάτη. Από τότε που έγινε η εισβολή έχω περάσει το μισό χρόνο μου στο Ιράκ. Ποτέ δεν ήταν η χώρα τόσο επικίνδυνη όσο σήμερα. Μερικοί στόχοι χτυπιούνται ξανά και ξανά. Το κέντρο στρατολόγησης στο παλιό δημοτικό αεροδρόμιο al – Muthana στο μέσο της Βαγδάτης έχει χτυπηθεί τουλάχιστον οχτώ φορές.

Οι εκρήξεις των βομβών αυτοκτονίας κάνουν τα παράθυρα να τραντάζονται στα πλαίσιά τους στο δωμάτιό μου στο ξενοδοχείο al – Harma. Μερικές φορές, νομίζοντας ότι τα τζάμια θα θρυμματιστούν, καταφεύγω πίσω από ένα παχύ τοίχο. Το ξενοδοχείο είναι βαριά φρουρούμενο. Μια φορά ο άντρας που ερευνούσε για βόμβες κάτω από τα αυτοκίνητα που έμπαιναν στο συγκρότημα με ένα καθρέπτη στην άκρη ενός ξύλου κρατούσε ένα πιστόλι στο δεξί του χέρι. Αν ανακάλυπτε κάποιο βομβιστή αυτοκτονίας, έπρεπε να τον πυροβολήσει σε κλάσματα δευτερολέπτου στο κεφάλι, πριν εκραγεί η βόμβα.

Οι βομβιστές ή μάλλον τα αμυντικά έργα εναντίον τους έχουν αλλάξει την όψη της Βαγδάτης. Οι θέσεις του αμερικάνικου στρατού και της ιρακινής κυβέρνησης περιβάλλονται από προμαχώνες με τεράστια τσιμεντένια μπλόκα, που ελίσσονται μέσα στην πόλη. Κατασκευασμένοι σε διαφορετικά μεγέθη, καθένας έχει το όνομα μιας αμερικάνικης πολιτείας, όπως Αρκάνσας και Ουισκόνσιν, αυτά τα τσιμεντένια μεγαλιθικά έργα στραγγαλίζουν την πόλη κλείνοντας τόσο πολλούς δρόμους.

Παρά την κάλυψη των γεγονότων στο Ιράκ από τις εφημερίδες και την τηλεόραση, τα ξένα μέσα δεν μπορούν να μεταφέρουν τη φονική και αναρχική ποιότητα της καθημερινής ζωής. Την τελευταία φορά που οδηγούσα από το αεροδρόμιο προς τη δυτική Βαγδάτη στις αρχές Ιουλίου σταματήσαμε ξαφνικά από τον ήχο ομοβροντίας πυροβολισμών. Αποδείχτηκε ότι ήταν οι κομμάντος της αστυνομίας, μια παραστρατιωτική δύναμη 12.000 αντρών, που θεωρείται η αιχμή του δόρατος των κυβερνητικών δυνάμεων εναντίον των ανταρτών. Σ' αυτή την περίπτωση μετέφεραν στα φορτηγά τους φέρετρα, καλυμμένα με ιρακινές σημαίες, που περιείχαν τα πτώματα δύο αξιωματικών τους που είχαν δολοφονηθεί εκείνο το πρωί, και κινούνταν με ελιγμούς μέσα στην κίνηση πυροβολώντας πάνω από τα κεφάλια μας. Οι οδηγοί πατούσαν απότομα φρένο για να τους ανοίξουν δρόμο, αφού οι άνθρωποι που συλλαμβάνονται από τους κομμάντος, συχνά ανακαλύπτονται αργότερα σε χωματερές, αφού πρώτα βασανίζονται και εκτελούνται.

Η κυβέρνηση, τα μέλη της οποίας σπάνια βγαίνουν έξω από την Πράσινη Ζώνη, κάνει αλλόκοτες προσπάθειες να παρουσιάσει ότι υπάρχουν σημάδια επιστροφής στην ομαλότητα. Την τελευταία βδομάδα μια φιλοκυβερνητική εφημερίδα είχε ένα άρθρο για την ανοικοδόμηση της Βαγδάτης. Πάνω από το άρθρο υπήρχε η φωτογραφία ενός γερανού σε ένα εργοτάξιο. Επειδή όμως δεν υπάρχουν καθόλου γερανοί σε λειτουργία στη Βαγδάτη, η εφημερίδα αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει τη φωτογραφία ενός γερανού που σκουριάζει για περισσότερο από δύο χρόνια, εγκαταλειμμένος στο εργοτάξιο ενός τεράστιου τζαμιού που κατασκεύαζε ο Σαντάμ Χουσεΐν όταν ανατράπηκε.

Το σημερινό απόφθεγμα της αμερικάνικης και της βρετανικής κυβέρνησης είναι να «συνεχίσουμε την πορεία στο Ιράκ». Αυτό μπορεί να είναι χρήσιμη προπαγάνδα στη χώρα τους, όμως αξιωματούχοι της ιρακινής κυβέρνησης ανταπαντούν ότι το Λονδίνο και η Ουάσιγκτον δεν συνεχίζουν καμιά «πορεία» στο Ιράκ, μόνο μια πολιτική ατελείωτων ζιγκ – ζαγκ.

Για τους μελλοντικούς ιστορικούς το Ιράκ πιθανόν να αντικαταστήσει το Βιετνάμ ως παράδειγμα της αλήθειας της ρήσης του Ουέλινγκτον για τους μικρούς πολέμους που κλιμακώνονται σε μεγάλους. Το 2003 οι ΗΠΑ και η Βρετανία ισχυρίζονταν ότι ο Σαντάμ κυβερνούσε ένα ισχυρό κράτος ικανό να απειλήσει τους γείτονές του. Στην πραγματικότητα πίστευαν ότι αυτό είναι ψέματα και περίμεναν μια εύκολη λύση. Τώρα, στο 2005, ανακαλύπτουν με φρίκη ότι υπάρχουν άνθρωποι πραγματικά πιο επικίνδυνοι από το Σαντάμ, και αυτοί είναι εγκλωβισμένοι σε μια σύγκρουση που δεν μπορούν να κερδίσουν.

Με την εκτίμηση του έμπειρου βρετανού δημοσιογράφου του «Independent», ότι ο πόλεμος στο Ιράκ δεν μπορεί να κερδηθεί από την αμερικανοβρετανική συμμαχία, συμπίπτει και ένα από τα ευρήματα της τελευταίας δημοσκόπησης της αμερικάνικης εφημερίδας «USA TODAY». Σύμφωνα με τη δημοσκόπηση αυτή, περίπου το ένα τρίτο των Αμερικάνων, το 32%, εκτιμά ότι οι ΗΠΑ δεν μπορούν να κερδίσουν τον πόλεμο στο Ιράκ και ένα 21% υποστηρίζει ότι θα μπορούσαν να τον κερδίσουν, αλλά δεν νομίζει ότι θα μπορέσουν να το καταφέρουν, ενώ μόλις 43% προβλέπει νίκη. Ένα εξίσου σημαντικό εύρημα της δημοσκόπησης είναι ότι για πρώτη φορά η πλειοψηφία των Αμερικάνων, το 51%, υποστηρίζουν ότι ο Λευκός Οίκος παραπλάνησε σκόπιμα την κοινή γνώμη για τα όπλα μαζικής καταστροφής που υποτίθεται ότι διέθετε ο Σαντάμ Χουσεϊν.

Διεθνές Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9

δονίας, Θράκης και Θεσσαλονίκης και ότι οι κατευθύνσεις σπουδών του, τα τμήματα και ο τρόπος ανάπτυξής τους θα είναι θέμα εισήγησης της διοικούσας επιτροπής.

Εδώ αξίζει να σημειώσουμε, ως λυπηρό γεγονός, την προσπάθεια στήριξης από μερίδα των ίδιων των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, αυτής της υπονομευτικής για την πανεπιστημιακή εκπαίδευση της χώρας μας δραστηριότητας του ελληνικού καπιταλισμού.

Η στήριξη αυτή, που δόθηκε για την εξυπηρέτηση κοντόφθαλμων συμφερόντων αυτών των Πανεπιστημίων, που έβαλαν τα δικά τους κερδοσκοπικά οφέλη και τα οφέλη μιας πανεπιστημιακής κάστας τους, πάνω από το συμφέρον μιας ποιοτικής, ανώτατης, δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, έβαλε το δικό της λιθαράκι στην αποφασιστική προσπάθεια της άρχουσας τάξης να ξεθεμελιώσει τα πάντα στο Πανεπιστήμιο.

Και αυτό δεν αλλάζει με όλες τις εκ των υστέρων διαμαρτυρίες για τα τωρινά τεκταινόμενα.

Γιούλα Γκεσούλη

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Πάρε τη σακούλα της ελευθεροτρυπίδας, λαμάκα μου, και κάνε εκείνο που δεν κάνουν οι άλλοι, εκείνοι που πληρώνεις. Αυτοί πάνε διακοπές, τα φερέφωνά τους όμως είναι πάντα εδώ, να σου εμφυσήσουν τις τάχαμου μεγάλες αξίες.

* Τι θα γίνει με τον Σάββα ρε ραχίδια;

* Το να είσαι μαλάκας, δεν είναι πια κάτι τόσο βαρύ, ιδιαίτερα στην εποχή μας (τουναντίον μάλιστα, σου προσδίδει μόρια στη γενική κυνωνική κατάταξη). Το να υμνείς και να γλείφεις τον Πολυζωγόπουλο, όμως, και μάλιστα για στοιχεία που μάλλον δεν περιέχονται στη δομή του χαρακτήρα και στην πρακτική του, είναι ιδιαζόντως γελοίο. Αναφέρομαι σε γνωστή συμπλεγματική πένα της συμβασιλεύουσας, που τον καιρό της πολιτιστικής, αχολούνταν με ροκανίσματα, ομού μετά των λοιπών τρωκτικών της πόλης.

* Οσον αφορά το περιεχόμενο των ύμνων, ο Δημόκριτος έλεγε: «Εκείνος που σε επαινεί για κάτι που δεν έχεις, επιδιώκει να σου πάρει εκείνο που έχεις».

* Πιάσανε λέει τον ψηλό, ενώ ο κοντός διαφεύγει ακόμα. Χα χα. Αλήθεια, ο Παλαιοκώστας τι κάνει; Τα 'γραφα στα Αγραφα;

* Βρετανοί επιστήμονες δικαιολόγησαν τον μισθό τους, γνωρίζοντας στο πόπολο ότι όσοι τραγουδούν στο τιμόνι, είναι πιο συγκεντρωμένοι. Σοβαρά; Δώστε τους κάνα μύριο ακόμα να μας γνωρίσουν αν αυτοί που το ξύνουν με μανία, κινδυνεύουν ν' απωλέσουν μέρος των ονύχων τους. 'Η αν αυτοί που βουλώνουν το στόμα τους με ματωμένα και σκατωμένα χρήματα, είναι αθώοι, σοβαροί κι εντεταλμένοι εκπρόσωποι των ανθρώπων.

* Τριάντα οδηγούς τρικύκλων θα προσλάβει ο δήμος της συμβασιλεύουσας. Καλά, εσύ σκοτώθηκες νωρίς. Στους Εμμανουηλιδογκοτζαμάνηδες αναφέρομαι, που ήταν και «δικά μας παιδιά».

* Τελικά τι τρέχει με το Σινούκ και κολλάει το θέμα; Πήρατε μυρωδιά μια μπόχα που αναδύεται από Πόρτο Κουφό μεριά.

* Το 25ο διεθνές συνέδριο για τον πληθυσμό απεφάνθη: Σε 35 χρόνια θα είμαστε 9 δισ., οι εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα θα αυξηθούν κατά 27%, ο πλανήτης θα υπερθερμανθεί και θα ζήσουμε το τέλος του κόσμου όπως τον γνωρίζαμε μέχρι σήμερα («It's the end of the world as we know it», όπως τραγουδούσαν και οι REM πριν κάμποσα χρόνια). Τουλάχιστον έτσι υπάρχουν βάσιμες ελπίδες να ζήσουμε και τον ψόφο των υπεύθυνων, των καπιταληστών.

* Η αγορά της δεκαετίας (κατά το «η λαμακία του αιώνα»). Σαράντα F-16 και 333 (γουστάρω νούμερο, συμβολισμός μέσω τριαριών και το μισό του 666) άρματα μάχης. Μην τρομάζετε καλέ, ούτε ενάμισι δισ. ευρώ δεν είναι ο λογαριασμός. Κι όπως μου είπε κι ο μαγικός καθρέφτης που έχω στην θερινή καλύβα της μάγισσας του δάσους, «λεφτά έχεις, λαμάκα μου».

* Μιλώντας με τον κόσμο, διαπιστώνει κανείς το βαθύτατο έλλειμμα ενημέρωσης, καθώς και κατανόησης των τεκταινομένων. Η λοβοτομή που κάνουν τα κανάλια πληροφοριών είναι όντως επιστημονική. Κι άντε να εξηγήσεις τι τρέχει στο Ιράκ, γιατί όλα αυτά στο Κω-λονδίνω και το πώς προδιαγράφεται το παρόν και το μέλλον.

* Τι λαμπρά καλοκαίρια! Τι ευγενικά κάμπινγκς, βρίθοντα πολιτικών και οικολογικών ευαισθησιών. Αχ καλέ συμμετέχω, υπάρχω! Θαύμα, θα τα ξαναπούμε του χρόνου. Θα σου γράφω, σ' αγαπώ!

* Κατά τα άλλα, τα τριακοστά πρώτα γενέθλια της κόρης (τουτέστιν πλημμελώς γεγαμημένης και μη απωλεσάσης εισέτι ό,τι πολυτιμότερο έχει) δημιοκρατίας, μετατράπηκαν σε πασαρέλα και οι οχετοί (άλλως πως κανάλια), αναλώθηκαν στις ενδυματολογικές προτιμήσεις των παρευρισκομένων. Εδώ η τάδε βουλευτίνα με το στριγκάκι της, εκεί ο κύριος αντιπρόεδρος με τις ζαρτιέρες του, παρακεί ο κύριος Μουλαροτραγιάσκας ντε Σαντ με τα μαστίγια. Και απ' έξω η αλλαλάζουσα πλέμπα να χουζουρεύει αυτάρεσκα στην Προκρούστειο κλίνη.

* Τι έγινε μπούλη; Ξεμείνατε από «άντρες»;

* «Εάν είσαι αυτός που αλήθεια ζει και ζει εναντίον των περιττών πραγμάτων και ημερών, ο αριστερός Ιησούς, ω τότε θα με καταλάβεις» (Οδυσσέας Ελύτης – «Ο μικρός ναυτίλος»).

Κοκκινοσκουφίτσα

■ **Δίκες για Τέμπη και Σαμίνα**

Αλλα μεγέθη, άλλοι χειρισμοί

Για πρώτη φορά ελληνικό δικαστήριο καταδίκασε κατηγορούμενους για τροχαίο σε βαθμό κακουργήματος και μάλιστα έστειλε δυο απ' αυτούς στη φυλακή, μη χορηγώντας ανασταλτικό χαρακτήρα στην έφεσή τους. Το Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο Βόλου καταδίκασε τον οδηγό της νταλίκας που έσπειρε το θάνατο σε 21 μαθητές σε ποινή φυλάκισης 19 ετών, τους συνιδιοκτήτες σε ποινές 18 και 14 χρόνων, τον πρώην διευθυντή της εταιρίας 13 ετών, τον διευθυντή του εργοστάσιου 13 ετών και τον αποθηκάριο βάρδιας 4 ετών και 8 μηνών (οι δυο πρώτοι οδηγήθηκαν στη φυλακή). Επίσης, ομόφωνα το δικαστήριο αναγνώρισε ότι ποινικές ευθύνες έχουν ο πρόεδρος της εταιρίας «Ακρίτας ΑΕ» και η διευθύνουσα σύμβουλος (κόρη του) και αποφάσισε να σταλούν τα πρακτικά στους αρμόδιους εισαγγελείς, για να ασκήσουν διώξεις.

Βέβαια, το δικαστήριο δεν είχε κατηγορούμενους τους ηθικούς αυτουργούς αυτής της τραγωδίας, τους εκπροσώπους του ελληνικού κράτους, που διατηρούν το οδικό δίκτυο στη γνωστή πρωτόγονη κατάσταση και δεν ασκούν κανένα ουσιαστικό έλεγχο στους «χάρους» που κυκλοφορούν ασύδοτα. Ούτε μπορούσαμε να περιμένουμε από ένα τέτοιο δικαστήριο να κάνει την υπέρβαση και να προβεί τουλάχιστον σε μια ηχηρή καταγγελία γι' αυτές τις ευθύνες. Ηταν, όμως, μια γενναία απόφαση, που ενδεχομένως να καταστήσει κάποιους περισσότερο προσεκτικούς (σχετικά είναι αυτά τα πράγματα).

Αν σημειώνουμε το γεγονός δεν είναι για να εξάρουμε τη στάση του συγκεκριμένου δικαστήριου (δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ήταν απόφαση πρώτου βαθμού και στην Ελλάδα συνηθίζουμε να λέμε ότι «στο τέλος ξυρίζουν το γαμπρό»), αλλά για να τη χρησιμοποιήσουμε ως οδηγό για ένα σχόλιο για μια άλλη πολύκροτη δίκη που βρίσκεται σε εξέλιξη, αυτή για το τραγικό ναυάγιο του «Εξπρές Σαμίνα», στο οποίο χάθηκαν ογδόντα ζωές.

Στη δίκη για το ναυάγιο τα μεγέθη είναι εντελώς διαφορετικά. Η ίδια η δίκη χρειάστηκε χρόνια για να ξεκινήσει και το παραπεμπτικό βούλευμα άλλαξε τρεις φορές. Τελικά, οι εκπρόσωποι της πλοιοκτήτριας εταιρίας κατηγορήθηκαν μόνο σε βαθμό πλημμελήματος. Εμφανίστηκαν στη δίκη μόνο την πρώτη μέρα και έκτοτε εκπροσωπούνται από τους συνηγόρους τους. Φυσικά, δεν περιμέναμε από χοντρόπετσους καπιταλιστές μάνατζερ να έχουν την ευαισθησία να καθήσουν στη δίκη και να ακούσουν τις συγκλονιστικές περιγραφές των ναυαγών που κατάφεραν να γλιτώσουν. Ούτε τις εμπεριστατωμένες ερμηνείες για τα αίτια του ναυάγιου που έδωσαν αρκετοί απ' αυτούς, που έτυχε να είναι ναυτικοί με πείρα και γνώση. Αφησαν τους καλοπληρωμένους δικηγόρους τους να τους εκπροσωπήσουν επάξια. Οσο για τις τύψεις και την ηθική, ελάτε τώρα...

Το κρίσιμο ερώτημα είναι άλλο. Γιατί οι ιδιοκτήτες της φονικής νταλίκας των Τεμπών και οι εκπρόσωποι της εταιρίας φόρτωσης κάθησαν στο εδώλιο του κατηγορούμενου και μάλιστα καταδικάστηκαν σε μεγάλες ποινές, ενώ οι εφοπλιστές του «Σαμίνα» έχουν καθαρίσει πριν καν ξεκινήσει η δίκη; Η απάντηση είναι απλή: γιατί είναι διαφορετικά τα μεγέθη. Αλλο ιδιοκτήτης μιας νταλίκας, άλλο ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου ακτοπλοϊκού στόλου. Ο ιδιοκτήτης μιας νταλίκας μπορεί να δικαστεί και να καταδικαστεί, για να ησυχάσει η κοινή γνώμη και να ικανοποιηθεί το κοινό περί δικαίου αίσθημα, όμως οι εκπρόσωποι της μεγαλύτερης εφοπλιστικής οικογένειας δεν μπορεί να έχουν την ίδια μεταχείριση, έστω και αν προσβάλλεται βάναυσα το κοινό περί δικαίου αίσθημα. Εστω και αν οι ευθύνες τους είναι κάτι παραπάνω από φανερές.

Κατέθετε στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας στη δίκη ένας πρώην θαλαμηπόλος του «Σαμίνα», που τώρα έχει γίνει συνιδιοκτήτης «δελφινιού» που κάνει δρομολόγια στη Σάμο (!) και είχε κάνει φανερή την πρόθεσή του να στηρίξει την εταιρία και να φορτώσει τα βάρη στον πλοίαρχο και τον υποπλοίαρχο. Τον ρωτούσαν οι δικηγόροι των θυμάτων για τα στεγανά του πλοίου, που είχαν καταργηθεί για να μετατραπούν σε καμπίνες. Ξέρετε ποια ήταν η απάντησή του; Θαυμάστε τη: *«Σας φαίνεται παράξενο; Σε πολλά βαπόρια, ακόμα και σήμερα, κοιμούνται σε καμπίνες που είναι κάτω από το γκαράζ».*

Γι' αυτόν ήταν υπερασπιστικό επιχείρημα. Διότι, βεβαίως, οι μετασκευές που γίνονται στα βαπόρια που αγοράζουν μεταχειρισμένα και βασανισμένα οι εφοπλιστές και τα μετατρέπουν σε σκυλοπνίχτες, έχουν την έγκριση και τον Νηογνωμόνων και του ΥΕΝ, που τους δίνουν πιστοποιητικά αξιοπλοΐας. Η λογική που επικρατεί είναι απλή: Εντάξει, ρε παιδιά, το Αιγαίο δεν είναι Ατλαντικός ούτε Βόρεια Θάλασσα για να χρειαζόμαστε τόσα στεγανά, ώστε να κρατήσουν το βαπόρι στην επιφάνεια σε περίπτωση ναυάγιου. Ας κλείσουμε ένα τμήμα των στεγανών και ας το μετατρέψουμε σε καμπίνες, που έχουν ζήτηση. Πώς αλλιώς να βγει η εταιρία, αν δεν έχει μερικές καμπίνες παραπάνω το βαπόρι;

Ανοιχτά της Πάρου έγινε η «στραβή», το «Σαμίνα» χτύπησε στη βραχονησίδα και βούλιαξε «πιο γρήγορα απ' όσο βουλιάζει μια βάρκα», όπως σημείωσαν χαρακτηριστικά κάποιοι από τους ναυαγούς με ναυτική πείρα. Τα στεγανά είχαν γίνει καμπίνες και το βαπόρι δεν μπόρεσε να κρατηθεί τόσο όσο χρειαζόταν για να αποβιβαστεί με ασφάλεια ο κόσμος. Πήρε αμέσως κλίση και βυθίστηκε σε λιγότερο από μισή ώρα. Και βέβαια, τα λειψά και απαρχαιωμένα σωστικά μέσα, που δεν λειτούργησαν, επέτειναν το κακό και έκαναν να χαθούν τόσοι άνθρωποι.

Πώς, να στείλουν τους εφοπλιστές κατηγορούμενους για τις μετασκευές, όταν αυτές είναι εγκεκριμένες από τα αρμόδια κρατικά όργανα; Θα έπρεπε να στείλουν κατηγορούμενους και κρατικούς υπάλληλους και πολιτικά στελέχη. Αλλά πάνω απ' όλα θα έπρεπε να περάσουν από το μικροσκόπια όλα τα σαπάκια που αλωνίζουν το Αιγαίο, υπέργηρα, μετασκευασμένα, καταταλαιπωρημένα. Εχουν υπάρξει καταγγελίες τουλάχιστον για ένα βαπόρι, το «Δημητρούλα» του Αγούδημου, ότι έχει καμπίνες επιβατών κάτω από τα γκαράζ, δηλαδή σε χώρους που θα έπρεπε να είναι στεγανά. Ουδείς ενδιαφέρθηκε όχι να ελέγξει, αλλά να δώσει τουλάχιστον μια απάντηση. Να πει ότι ναι, επιτρέπεται σε κείνους τους χώρους να κατασκευάζονται καμπίνες.

Γι' αυτό σας λέμε, το πρόβλημα δεν είναι νομικό, είναι πολιτικό, είναι πρόβλημα «μεγεθών», πρόβλημα συσχετισμών. Φωνάζουν οι νησιώτες. Ζητούν φτηνή και ασφαλή συγκοινωνία. Ουδείς τους δίνει σημασία. Στο τέλος, απογοητεύονται και σταματούν, γιατί βλέπουν ότι τα κόμματα της αντιπολίτευσης (το ΚΚΕ συγκεκριμένα) ενδιαφέρεται μόνο για να χρησιμοποιήσει τη διαμαρτυρία και τις κινητοποιήσεις τους για τη συλλογή ψήφων στα νησιά, όπου δεν τα πάει και τόσο καλά όπως στο παρελθόν. Αν αυτές οι κινητοποιήσεις δεν αυτονομηθούν από τον εναγκαλισμό των καθεστωτικών κομμάτων και δεν γίνουν κινητοποιήσεις μαχητικές, αταλάντευτες, βίαιες για να «ακουστούν», τίποτα δεν πρόκειται να βγει. Στο τέλος θα καταντήσουν κινητοποιήσεις κομματικών λόχων.

■ **Τζούφιος ο τουρισμός**

Θυμόσαστε τα περσινά πανηγύρια, στη διάρκεια και μετά τη λήξη των ολυμπιακών αγώνων, για τον τουρισμό που θα γνωρίσει εκρηκτική άνθιση, επειδή η χώρα μας θα γίνει γνωστή στα πέρατα της Γης και θα επιλέγεται πλέον ως περίοπτος τουριστικός προορισμός; Λόγια ήταν και πέταξαν. Οπως πέταξαν και τα τεράστια κονδύλια της διαφημιστικής δαπάνης, χώρια η «μαύρη τρύπα» της Ολυμπιάδας, που θα χρειαστούν τρεις γενεές για να την κλείσουν.

Το Ινστιτούτο Τουριστικών Ερευνών, σε πρόσφατη έκθεσή του, σημειώνει πως «η διαφαινόμενη ανάκαμψη είναι σχετικώς ήπια» και πάντως «κατώτερη των προβλέψεων». Για το 2005 την υπολογίζει μεταξύ 5% και 7%, ποσοστό κατώτερο από την ανάκαμψη του τουρισμού σε παγκόσμιο επίπεδο, που μετά το περσινό εντυπωσιακό 10% κινείται φέτος με ρυθμό 8%.

Από τα στοιχεία που δίνονται στη δημοσιότητα μπορεί να διαπιστώσει κανείς ένταση των στρεβλώσεων και των περιοχικών ανισοτήτων στο πλαίσιο αυτής της «κατώτερης του αναμενόμενου» ανάκαμψης του ελληνικού τουρισμού. Εντυπωσιακή είναι η άνοδος στην Αθήνα με 12%, γεγονός που - όπως σημειώνει το ΙΤΕ, οφείλεται στη βελτίωση της ποιότητας των καταλυμάτων και την αναβάθμιση των υποδομών, ενώ παραδοσιακοί τουριστικοί προορισμοί, όπως η Ρόδος, η Κως, το Ηράκλειο σημειώνουν πτώση μεταξύ 4% και 8%.

Αμεση απελευθέρωση των Καλαϊτζίδη-Καρασαρίνη-Ασπιώτη

Παρά τη δυσμενή χρονική συγκυρία, περισσότερα από 250 άτομα μαζεύτηκαν την Πέμπτη 21 Ιούλη στα Προπύλαια, για να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στους Γιώργο Καλαϊτζίδη, Πέτρο Καρασαρίνη και Παναγιώτη Ασπιώτη, θύματα μιας ακόμη σκευωρίας, που προσπαθεί να παράξει «αντιτρομοκρατικό» έργο και από εκεί που δεν υπάρχει τίποτα το σχετικό.

Η εκδήλωση άρχισε από τις 7 η ώρα με τη λειτουργία μικροφωνικής εγκατάστασης στο χώρο, από την οποία διαβάζονταν ενημερωτικά κείμενα. Ταυτόχρονα, στους περαστικούς διανεμόταν το κείμενο των Κινήσεων Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, που είχε τυπωθεί σε προκήρυξη. Λίγο μετά τις 8 αποφασίστηκε να γίνει πορεία, μολονότι ο κόσμος δεν ήταν πολύς. Η πορεία ακολούθησε τη διαδρομή Πεσμαζόγλου-Σταδίου-Σύνταγμα- Πανεπιστημίου-Προπύλαια και ήταν ιδιαίτερα ζωντανή. Κυριάρχησε το σύνθημα «Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά».

Ηταν μια καλή «προθέρμανση» γι' αυτά που πρέπει να γίνουν το Σεπτέμβρη, όταν πρέπει να κορυφωθούν οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης, με αιτήματα την άμεση αποφυλάκιση των «3» και (τουλάχιστον) τη διαγραφή των κατηγοριών του τρομονόμου από το κατηγορητήριο. Σημειώνουμε ότι κατά προκλητικό τρόπο οι τρεις αγωνιστές διασκορπίστηκαν σε τρεις διαφορετικές φυλακές (Κορυδαλλός, Ναύπλιο, Αμφισσα), γεγονός που δυσχεραίνει πολύ την προετοιμασία της υπεράσπισής τους.

Κύμβαλο αλαλάζον

Την περασμένη Κυριακή, η εφημερίδα «Πρώτο Θέμα» του Ζούγκλα και του Μαυροτρύπα, μαζί με το «καυτό» DVD «Πιο θερμή κι απ' τον ήλιο», προς τέρψιν των ηδονοβλεπτικών διαθέσεων του αναγνωστικού κοινού, διέθετε και άρθρο του Αγγελέτου Εμμ. Κανά, με τίτλο «Αθώοι φυλακισμένοι - όμηροι» και διευκρινιστικό υπότιτλο «Η δίκη - παρωδία, ο συνεργαζόμενος με τον ΕΛΑ Τσιγαρίδας και η σιωπή των αριστερών δικηγόρων». Προφανώς, οι ιθύνοντες νόες της φυλλάδας έκριναν πως μετά την κάψα που θα προκαλούσε η παρακολούθηση του DVD, οι αναγνώστες θα μπορούσαν να δροσιστούν διαβάζοντας ολίγον Κανά.

Είναι τραγικό να αναγκάζεσαι να αντιμετωπίζεις έτσι έναν άνθρωπο που εδώ και 2,5 χρόνια εκτίει μια βαρύτατη ποινή σε καθεστώς απομόνωσης, θύμα των «αντιτρομοκρατικών» πολιτικών σκοπιμοτήτων, όμως ο βίος και η πολιτεία του Κανά, ιδιαίτερα τους τελευταίους 7 μήνες, δεν μας αφήνουν περιθώρια να το παραβλέψουμε κι αυτό. Αν και χρηστός πολίτης, που πάντα ψήφιζε κοινοβουλευτικά κόμματα, πατριώτης (δεν τον επέλεξε τυχαία ως φίλο και συνδαιτημόνα του ο «πολύς» Π. Καμμένος) και καλός χριστιανός, ο Κανάς προτιμά να ξεχάσει τη χριστιανική προτροπή για τα αλαλάζοντα κύμβαλα και να συμπεριφέρεται σαν τέτοιο. Φαίνεται πως «η φωνή του κυρίου» είναι πολύ «δυνατή» και δεν μπορεί να της αντισταθεί.

Επειδή, λοιπόν, διακρίνουμε μια «ελαφρά προσαρμογή» στη «φωνή του κυρίου», την οποία απλώς αναπαράγει ο Κανάς, θέλουμε να σημειώσουμε μερικά πράγματα. Οι στόχοι του Κανά έχουν πλέον αυξηθεί σε τρεις. Εκτός από τον Χρήστο Τσιγαρίδα και τις Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, έχουμε τώρα και τους «αριστερούς δικηγόρους», έτσι γενικά, χωρίς καμιά παραπέρα διευκρίνιση για το ποιοι συμπεριλαμβάνονται σ' αυτή την κατηγορία. Από τα συμφραζόμενα του τελευταίου πονήματος μπορούμε να συμπεράνουμε πως πρόκειται για όλους τους υπερασπιστές στη δίκη ΕΛΑ (πλην του Αλ. Κούγια, υπερασπιστή του Κανά, που ουδέποτε δήλωσε αριστερός, μολονότι στη δίκη έδειξε πολύ μεγαλύτερο σεβασμό για την Αριστερά και τους συναδέλφους του, απ' αυτόν που έδειξε ο πελάτης του).

Φυσικά, η κεντρική ιδέα και του νέου πονήματος είναι... υψηλού φιλοσοφικού επιπέδου. Παρακολουθείστε τους συλλογισμούς: Η αθωωτική απόφαση του δικαστήριου για τον Τσιγαρίδα, επιβεβαιώνει τις καταγγελίες του Κανά, ότι ο Τσιγαρίδας είναι... συνεργαζόμενος. Διότι το δικαστήριο δέχτηκε ότι «δεν αποδείχτηκε καμιά συνδρομή του, ούτε υλική ούτε ψυχική σε οποιονδήποτε άγνωστο δράστη». Προφανώς, το δικαστήριο έπρεπε να καταδικάσει τον Τσιγαρίδα με βάση τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης για να ικανοποιηθεί ο Κανάς. Το ότι δεν είχε κανένα στοιχείο σε βάρος του δεν έχει καμιά σημασία. Οπως επίσης δεν έχει καμιά σημασία πως το δικαστήριο διαχώρισε τον Τσιγαρίδα από τους συγκατηγορουμένους του, δεχόμενο ότι αυτός υπήρξε μέλος του ΕΛΑ, ενώ οι υπόλοιποι (εμμέσως πλην σαφώς) όχι.

Αφού, λοιπόν, ο Τσιγαρίδας είναι αυτό που υποστηρίζει ο Κανάς και όχι αυτό που όλος ο κόσμος βλέπει, οι Κινήσεις Αλληλεγγύης, που εξακολουθούν να τον υποστηρίζουν, «παίρνουν εντολές από αλλού».

Και οι «αριστεροί δικηγόροι» πού κολλάνε; Πώς ξεπήδησαν στη μέση, ενώ μέχρι τώρα δεν είχαν την τιμητική τους; Μόλις άκουσαν την απόφαση -γράφει ο Κανάς- «κρέμασαν κάτι μούτρα σαν να 'ταν σε κηδεία»! Φυσικά, το ακριβώς αντίθετο συνέβη, όμως γιατί πρέπει να βληθούν συλλήβδην δικηγόροι που έχουν δώσει μάχες σε δικαστικές αίθουσες, σε εισαγγελικά γραφεία και αστυνομικά τμήματα και οι οποίοι έχουν υπερασπιστεί, με προσωπικό κόστος και κόπο και χωρίς λεφτά, δεκάδες διωχθέντες των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων;

Για τον ίδιο λόγο που βάλλεται και το κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους. Ο Κανάς προσπαθεί να αποδυναμώσει την πρόσφατη αθωωτική απόφαση για τον ΕΛΑ. Ο Κανάς συκοφαντεί τον Χρ. Τσιγαρίδα, έναν αγωνιστή που υπεράσπισε τις πολιτικές του επιλογές και έχει τη δική του συμβολή στη (σχετική) ανατροπή του κλίματος τρομολαγνείας. Ο Κανάς συκοφαντεί το κίνημα αλληλεγγύης, αυτό το μικρό κίνημα που ξεπήδησε μέσα από τους χώρους του αντικαπιταλιστικού αγώνα και σήκωσε την τελευταία τριετία το βάρος της αντίστασης στην τρομοϋστερία και την κρατική τρομοκρατία. Ο Κανάς τα βάζει και με τους «αριστερούς δικηγόρους», λίγο μετά την έκδοση μιας πραγματικά ιστορικής αθωωτικής δικαστικής απόφασης και πέντε μήνες πριν την έναρξη του εφετείου για την υπόθεση 17Ν. Επειδή, λοιπόν, ο Κανάς είναι ενεργούμενο (σκέτο ενεργούμενο, με πλήρη αδυναμία να σκεφτεί και να ενεργήσει αυτόνομα), νομίζουμε ότι σ' αυτή τη δεύτερη μεγάλη δίκη σκοπεύουν οι βολές κατά εκείνων των δικηγόρων που έχουν μια συγκεκριμένη διαδρομή και στη δικηγορία και στο πολιτικό κίνημα. Πολύ φοβόμαστε ότι ζούμε τα πρώτα βήματα μιας νέας «βεζυρογλιάδας» με πρόσκοπο τον Κανά. Οταν αυτός «κουραστεί», η σκυτάλη θα περάσει σε άλλους.

Τα γράφουμε όλ' αυτά, γιατί πιστεύουμε πως δεν πρέπει να περάσουν στο ντούκου. Το κίνημα αλληλεγγύης οφείλει να πάρει τα μέτρα του, τσακίζοντας εν τη γενέσει τους όλες τις προσπάθειες συκοφάντησης και σπίλωσης αγωνιστών και χώρων αντίστασης. Αν δεν το κάνει έγκαιρα, θα αποπολιτικοποιήσει την ίδια την έννοια της αλληλεγγύης (μετατρέποντάς την σε οιονεί φιλανθρωπία) και θα αναγκαστεί να τρέχει πίσω από τα γεγονότα.

ΥΓ: Είναι η τρίτη φορά που ο Κανάς επικαλείται τον Γιάννη Σερίφη ως υποστηρικτή των απόψεών του. Η πρώτη ήταν στο δικαστήριο, η δεύτερη ήταν σε μια πρόσφατη εκδήλωση της Συσπείρωσης Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία στο Πολυτεχνείο (όπου διαβάστηκε «επιστολή Κανά», αίτημα που υποστήριξε ο Γ. Σερίφης, με αποτέλεσμα την κακήν-κακώς διάλυση της εκδήλωσης), η τρίτη είναι με το άρθρο στο «Πρώτο Θέμα». Πώς πρέπει, άραγε, να ερμηνεύσουμε τη σιωπή του Γ. Σερίφη;

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Μια φορά κι έναν καιρό, το διαζύγιο της συλλογικής μνήμης από την ιστορία (με την υστερία για σιωπηλό μάρτυρα) έκανε θάμα κι αντίθαμα μεγάλο. Μετέτρεψε τα χρόνια σε ογκόλιθους αδιαφορίας, απάθειας και –συχνά- βλακείας, που κατρακυλούσαν και πλάκωναν τον τόπο. Η Κοκκινοσκουφίτσα, όπως και πολλά άλλα καλόπαιδα, ασχολούνταν με εξυπνακισμούς, οριοθετώντας τα χέρσα λιβάδια του επαναστατικού της καθήκοντος, με ημερήσια, εβδομαδιαία ή μηνιαία λογοπλοκή επί χάρτου. Πιο κει, αμέριμνες ιδιωτεύουσες αγελάδες και τακτοποιημένα δημόσια γαϊδούρια έβοσκαν δίπλα σε ποταμούς αθλιότητας, μέσα στα σκιερά τοπία της τηφλεόρασης και το μονότονο ραδιοφονικό ντουπ-ντουπ, που θαρρείς κι ετοίμαζε αφρικανική ανθρωποθυσία, ονειρευόμενες τη μέρα που θα πιάσουν την καλή και θα μετατραπούν σε υπέροχα ανορεξικά μοντέλα, κολυμπώντα σε σπερμοφόρους (τουτέστιν μαλακία φέροντες) ποταμούς χλιδής.

Και τότε, τον καιρό που οι Μαρξ και Λένιν καταπλακώθηκαν από τους Μαρξ και Σπένσερ και που ο Σκρουτζ Μακ Ντακ κι ο Ντόναλντ συνενώθηκαν σε Μακ Ντόναλντς, τον καιρό που το κάρμα του Μίκι Μάους ενσαρκώθηκε στο κα(θα)ρμα του Μίκη Ανάξιον Εστί, ήρθε ένα άλλο θάμα: Ενα σάπιο, αηδιαστικό καλοκαίρι που βρωμοκοπούσε σκουπιδαριό! Εμετός έρεε παντού στο τοπίο, χολή που ξεχυνόταν από τηφλεόραση και φυλλάδες κι έτσι όπως ενωνόταν με τα σκατά (sorry, περιττώματα είναι πιο ευγενές να λέω) της λοιπής επίκαιρης ύλης, η ατιμόσφαιρα της άτιμης χώρας πήρε κάτι από Πτολεμαΐδα ή από δυτική Θεσσαλονίκη Κυριακή βράδυ (κάποιες φάλεσκου ξέρουν καλά τι εννοώ). Το σάπιο καλοκαίρι μοσχοβρωμούσε ευβόθρως και ευσκάτως, την ώρα που στα πριονισμένα κλαδιά πουστη ρίζουν τις ρίζες και τις πρίζες της γκλάμουρους και χάμουρους χώρας, εμφανίστηκαν αμέτρητοι πολύχρωμοι παπαγάλοι (και παπαάγγλοι της σκοτσέζικης αυλής επίσης, καθώς και οι απαραίτητοι παπαμερικάνοι από το ακανόνιστο –πλέον- πολύγωνο). Και μιλούσαν όλοι μ' ανθρώπινη λαλιά, όπως συμβαίνει σε κάθε παραμύθι. Και ξερνούσαν χολή και σπέρματα (να πάλι η μαλακία) της δικής τους αλήθειας, όπως δεν συμβαίνει σε κανένα παραμύθι. Η χώρα του παραμυθιού μας έγινε παπαγαλοχώρα. Και τον σοφό Πιττακό της αρχαιότητας διαδέχτηκαν οι εξωνημένοι ψιττακοί της νέας εποχής (μεταξύ Πιττακού και ψιττακών παρενεβλήθη ένα άκρως διδακτικό για τους τελευταίους διάλειμμα με τον Παττακό).

Μετά το «σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας» (Εντσενσμπέργκερ), να 'σου τώρα το μακρύ καλοκαίρι της μαλακίας (ΜΜΕ burger). Σάστισε η σιωπηλή μειοψηφία, μούδιασε η φωνασκούσα μειονότητα, ζαλίστηκαν τα νοήμονα ζώα μπροστά στον κατακλυσμό των κρουνών της παραχάραξης και της βλακείας, της χαμέρπειας και της απόπειρας να ξαναγραφεί η ιστορία με αντιστροφή των χρωμάτων. Η εύοσμη δυσωδία, το πανάκριβο άρωμα της σαπίλας, που χρυσοπληρώθηκε με λεφτά των ζώων για να μην βρωμάει ο βασιλιάς του παραμυθιού, κάλυψε τη χώρα. Κι η ευθύνη δεν βαραίνει μόνο τον κακό βασιλιά και τις δομικές συνιστώσες της παραμυθίας, όπως αρέσκονται να λένε ορισμένοι επίβουλοι κυβερνήτες του μέλλοντος. Βαραίνει και τα ζωάκια που άφησαν ανοιχτά τόσα παράθυρα, που επιμένουν ακόμα και πάντα ν' αφήνουν ανοιχτά παράθυρα, ν' αρνούνται όχι μόνο να δεχτούν, αλλά συχνά και ν' ακούσουν την αλήθεια (κάποια στιγμή θα πρέπει να προχωρήσουμε σε βαθύτερη παραμυθιακή ανάλυση).

Τρίτη επέτειος του σάπιου, δυσώδους καλοκαιριού, έτσι καθώς ακούμε τα βαριά, αργά βήματα της ιστορίας πάνω στα βρωμερά αστικά πλακόστρωτα. «Τίποτα δεν έχει αλλάξει, τίποτα δεν είναι όπως παλιά».

Τρίτη επέτειος που πονάει αλλά και εμπνέει κάποιους. Το παραμύθι συνεχίζεται. Κι ο αγώνας. Και το τέλος αυτή τη φορά, αν κρίνουμε από τη σφοδρότητα των εγχώριων και παγκόσμιων μπουμπουνητών, δεν πρέπει να το ορίσουν οι αριθμοί. Ο νοών νοήτω...

Ε Λίζα! Ξένο για να...τον πούλο

Δυο παλτά και ένας τροχονόμος

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Σύντροφοι αναγνώστες, δεν έχετε κάνει λάθος. Διαβάζετε την αθλητική και όχι την πολιτιστική στήλη της «Κ». Ο τίτλος μπορεί να παραπέμπει σε κινηματογραφική ταινία, αναφέρεται όμως σε ποδοσφαιρικό αγώνα. Οσοι παρακολουθήσατε το φιλικό αγώνα Λίβερπουλ – Ολυμπιακός θα έχετε ήδη καταλάβει σε τι αναφέρομαι. Για όσους δεν είδαν τον αγώνα αλλά και για τους μη μυημένους αναφέρομαι σε τρία από τα νέα μεταγραφικά αποκτήματα του Ολυμπιακού. Τον Καψή, τον Κωνσταντίνου και τον Βέλγο τερματοφύλακα Λέμενς.

Η παρουσία των παραπάνω παιχτών στο συγκεκριμένο παιχνίδι ήταν επιεικώς απαράδεκτη και ο προπονητής τους δεν πρέπει να αισθάνεται άνετα. Για διαφορετικούς λόγους ο κάθε παίχτης, αν συνεχίσουν να παρουσιάζουν την ίδια εικόνα και στα επόμενα παιχνίδια, θα είναι ένας διαρκής πονοκέφαλος για τον Σόλιντ. Ο Βέλγος είδε μια από τις επιλογές του (και μάλιστα στη νευραλγική θέση του τερματοφύλακα) να αποδεικνύεται πολύ λίγη, ιδιαίτερα αν συγκριθεί με τον Νικοπολίδη. Ο Λέμενς έχει βέβαια το ελαφρυντικό ότι είχε κάνει μόνο δυο προπονήσεις με την ομάδα, όμως τα λάθη που έκανε και από τα οποία προήλθαν δυο γκολ για τη Λίβερπουλ δεν ήταν θέμα συνεννόησης με τους αμυντικούς του αλλά καθαρά προσωπικά του λάθη. Θα πρέπει να θεωρούμε δεδομένο ότι ο προπονητής των ερυθρόλευκων θα του δώσει τις ευκαιρίες που χρειάζονται ώστε να κερδίσει τη θέση του βασικού τερματοφύλακα της ομάδας και μένει να δούμε πώς θα αντιδράσει ο Νικοπολίδης (ο οποίος βέβαια στη θητεία του στον Παναθηναϊκό είχε δείξει ιώβεια υπομονή πίσω από τον Βάντζικ) και κυρίως οι οπαδοί της ομάδας, που τον θεωρούν παίχτη – τρόπαιο από την αέναη κόντρα με τον Βάζελο.

Για τους δυο Μιχάληδες τα πράγματα είναι διαφορετικά αλλά το πρόβλημα εξίσου μεγάλο. Οι δυο παίχτες ήταν εκτός σχεδίων του Σόλιντ και αποτελούν μεταγραφές του Κόκκαλη. Τον Καψή ο προπονητής τον δέχτηκε καλά, θεωρώντας ότι μπορεί να προσφέρει στην αμυντική γραμμή, αλλά ο παίχτης παρουσιάστηκε αρκετά βαρύς και κουρασμένος και δύσκολα θα μπορέσει να βρει θέση στην ομάδα, αφού στην ίδια θέση αγωνίζονται ο Σούρερ και ο Ανατολάκης (ο οποίος προέρχεται από ένα καταπληκτικό πρωτάθλημα και είναι από τα αγαπημένα παιδιά της εξέδρας). Με τα σημερινά δεδομένα, στον πάγκο του Ολυμπιακού θα κάθεται ένας πρωταθλητής Ευρώπης και αυτό δεν νομίζω να αρέσει στον Κόκκαλη, ο οποίος δεν φημίζεται για την στήριξη που προσφέρει στους προπονητές.

Για τον έτερο Μιχάλη, που οι εφημερίδες τον παρουσιάζουν σαν το νέο ίνδαλμα των ερυθρόλευκων οπαδών, τα δεδομένα είναι πολύ χειρότερα. Ο Σόλιντ έχει κάνει ήδη, εμμέσως πλην σαφώς, αρνητικές κρίσεις για τον παίχτη και δεν κρύβει ότι για τη θέση του φουνταριστού σέντερ – φορ προορίζει τον Ιβερσεν. Η δήλωσή του «θέλω τον Ιβερσεν, γιατί δεν έχω παίχτη με τα δικά του προσόντα» αποτελεί ξεκάθαρη αμφισβήτηση της αγωνιστικής αξίας του Μιχαλάκη και πάγωσε τα χαμόγελα των γαύρων που πανηγύριζαν, επειδή πήραν έναν ακόμη παίχτη από τον Παναθηναϊκό. Δυστυχώς για τον Κόκκαλη και τους οπαδούς, η αγωνιστική παρουσία του Κωνσταντίνου στο φιλικό με τη Λίβερπουλ ήταν απογοητευτική και το «μεγάλο όπλο» της ερυθρόλευκης ομάδας ετοιμάζεται να πάρει τη θέση του έξω αριστερά στον πάγκο.

Και επειδή έκανα μαύρη την καρδιά των οπαδών του Ολυμπιακού, θα κλείσω με κάτι θετικό. Πολύ καλή ήταν η αγωνιστική παρουσία του Γιαγιά Τουρέ, ο οποίος έδειξε ότι μπορεί να σταθεί στη μεσαία γραμμή του Ολυμπιακού και να καπαρώσει τη θέση του ανασταλτικού αμυντικού μέσου (αυτό σημαίνει τον παροπλισμό του Στολτίδη), αφού εκτός των άλλων έδειξε ότι μπορεί να συνεργαστεί αρκετά καλά με τον Ριβάλντο.

✔Η θερινή ραστώνη (το σημερινό φύλλο είναι το τελευταίο πριν τις καλοκαιρινές διακοπές) δεν έχει επηρεάσει αρνητικά τη στήλη η οποία συνεχίζει ακάθεκτη την προσπάθεια για την έγκαιρη, έγκυρη και κυρίως την εναλλακτική πληροφόρηση. Μάλιστα, σήμερα έχουμε και μια σημαντική αποκάλυψη που αφορά τον υπουργό Απασχόλησης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Πάνο Παναγιωτόπουλο. Σύντροφοι αναγνώστες, σας αποκαλύπτω ότι το προσωνύμιο «κόκκινος Πάνος» συνδέεται άμεσα με το ελληνικό ποδόσφαιρο και αποτελεί έναν ακόμη σύνδεσμο διαπλοκής του Κόκκαλη με την κυβέρνηση Καραμανλή (τζάμπα, αδέλφια Βάζελοι, πανηγυρίζαμε για τη νίκη του Μπουχέσα στις εκλογές και πιστεύαμε ότι θα βάλει τον Σωκράτη στη φυλακή και τον στηρίξαμε). Επειδή ήδη διακρίνω μια απορία στο πρόσωπό σας, αναφέρομαι στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο και στην αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης που προωθεί η κυβέρνηση. Συνεχίζεται να απορείτε και να αναρωτιέστε πώς συνδέεται ο Ολυμπιακός με το ασφαλιστικό. Η απάντηση απλή και μονολεκτική: Ριβάλντο.

Οπως όλοι γνωρίζετε, ο Βραζιλιάνος ποδοσφαιριστής του Ολυμπιακού ήρθε στην Ελλάδα για να συμπληρώσει κάτι λίγα ένσημα που του έλειπαν και να πάρει τη σύνταξή του. Δυστυχώς για εμάς τους Βάζελους, εκτός από τα ένσημα που κόλλησε, έπαιξε και μπάλα και βοήθησε αφάνταστα την ομάδα του στην προσπάθειά της να κατακτήσει τον τίτλο. Και ενώ περιμέναμε ότι θα έπαιρνε τη σύνταξή του και θα πήγαινε στο καλό να τη χαρεί με τη γυναίκα του και τα παιδάκια του, άρχισε να στήνεται το κόλπο με την αύξηση των ορίων ηλικίας και η σύνταξη του Ρίμπο αναβάλλεται επ' αόριστον. Με άλλα λόγια, ο Ριβάλντο θα συνεχίζει να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον γαύρο και να ανεβάζει στροφές, ελπίζοντας ότι θα τον καλέσουν και πάλι στην Εθνική Βραζιλίας στο Μουντιάλ της Γερμανίας. Δεν είναι τυχαίο ότι η κυβέρνηση, εκτός από τα όρια ηλικίας, αποφάσισε να προωθήσει και πρόγραμμα εθελουσίας εξόδου, ξεκινώντας από τον ΟΤΕ και τις θυγατρικές του. Το πιάσατε το υπονοούμενο. Ο ΟΤΕ αποτελεί έναν από τους βασικότερους χορηγούς του Παναθηναϊκού και διαφημίζεται στην φανέλα της ομάδας. Αμέσως μετά την επαίσχυντη συμφωνία για την εθελουσία έξοδο στον ΟΤΕ, ένας – ένας οι παίχτες του Παναθηναϊκού την κάνουν με ελαφρά πηδηματάκια για άλλες πολιτείες.

Είναι ξεκάθαρο πλέον γιατί ο Παναγιωτόπουλος ονομάζεται «κόκκινος Πάνος». Με την πολιτική που ακολουθεί βοηθάει με κάθε τρόπο και μέσο τον γαύρο να κυριαρχήσει στο ελληνικό ποδόσφαιρο και αυτή την πρόκληση δεν πρέπει, αδέλφια Βάζελοι, να την αφήσουμε αναπάντητη. Ας ξεκινήσουμε τον δικό μας πράσινο ανένδοτο αγώνα –με προσοχή, βέβαια, για να μη μπερδευτούμε με τον ανένδοτο του Γιωργάκη- και ας απαιτήσουμε την άμεση απομάκρυνση των τσάτσων του Κόκκαλη από την κυβέρνηση.

Ας κλείσουμε με ένα ανέκδοτο που κυκλοφορεί στα αθλητικά στέκια, μήπως και γελάσει λίγο το χειλάκι μας: «Για ποιο λόγο ο Κόκκαλης έφερε τον Γιαγιά Τουρέ στον Ολυμπιακό; Για να κάνει παρέα στον παππού Ριβάλντο».

Κος Πάπιας

ΥΓ: Ορισμένοι θα υποστηρίξουν ότι η στήλη δεν έχει δίκιο στις αποκαλύψεις της για τον «κόκκινο Πάνο», αφού υπεύθυνος υπουργός, τόσο για το ασφαλιστικό όσο και για την εθελουσία έξοδο στον ΟΤΕ, είναι ο Αλογοσκούφης. Σεβαστή η άποψη τους, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάνε ότι η στήλη είναι αθλητική και συνεπώς είναι φυσιολογικό να μπερδεύει τις αρμοδιότητες του κάθε υπουργού (εδώ μπερδεύουν οι υπουργοί της κυβέρνησης τις αρμοδιότητές τους). Αλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η κυβερνητική πολιτική, σύμφωνα με τις δηλώσεις του κυβερνητικού εκπρόσωπου, είναι συλλογική και όχι ατομική. Και για όσους επιμένουν ακόμη ότι κάνει λάθος η στήλη, συνεχίζω τις αποκαλύψεις. Το σχέδιο που αναφέραμε παραπάνω το έχει επεξεργαστεί ο Παναγιωτόπουλος και την υλοποίηση του την έχει αναλάβει ο Αλογοσκούφης, για να μπερδέψουν το λαό του Παναθηναϊκού.

Ο Ιούλιος κλείνει με πολλές επανεκδόσεις ταινιών και μόνο δύο πρεμιέρες, όπως συνήθως συμβαίνει σε επαναλήψεις, παρουσιάζουν περισσότερο ενδιαφέρον, όχι τόσο γιατί άντεξαν στο χρόνο όσο γιατί από τις νέες ταινίες που βγαίνουν συνολικά κάθε χρόνο μόνο ένα 5% αξίζει τον κόπο. Σας θυμίζουμε, λοιπόν, ότι επανέρχονται στις κινηματογραφικές αίθουσες «Οι εντιμότατοι φίλοι μου Νο 2», «Ο ταχυδρόμος χτυπάει πάντα δυο φορές», «Ο άνθρωπος που έβλεπε τα τραίνα να περνούν», «Ο πορτοφολάς» και «Μαχαίρι στο νερό».

Κατά τα άλλα, έχουμε το **«Edison»**, μια ιστορία διαφθοράς και διαπλοκής που διαδραματίζεται στην αμερικάνικη πόλη Edison. Δυο μεγάλα ονόματα, ο Κέβιν Σπέισι και ο Μόργκαν Φρίμαν, προσπαθούν άδικα να περισώσουν αυτή την αστυνομική περιπέτεια που φιλοδοξεί να μοιάσει στο «Σέρπικο» και το «Λος Αντζελες εμπιστευτικό», χωρίς να τα καταφέρει. Και ενώ ξεκινάει κάπως καλά, στο τέλος καταλήγει στο κλασικό πιστολίδι των B-movies.

Είναι αστείο που ο σκηνοθέτης Ντέιβιντ Μπερκ ευελπιστεί ότι οι θεατές θα σκεφτούν την ταινία του και την επόμενη μέρα και ότι θα θελήσουν να δουν και την επόμενή του! Εμείς τουλάχιστον την ξεχάσαμε ένα τέταρτο μετά το τέλος της!

Αυτή την Παρασκευή βγαίνει και η ελληνική ταινία του **Στέργιου Νιζήρη «Είναι ο θεός μάγειρας;»**. Πρόκειται για την ιστορία ενός νέου άνδρα που αφού περιπλανηθεί σε διάφορες δουλειές ανακαλύπτει τελικά ότι το ταλέντο του βρίσκεται στη μαγειρική. Ξεκινώντας από χαμηλά ανεβαίνει στην κορυφή του επαγγέλματος, όμως αναζητώντας την τελειότητα χάνει τον εαυτό του και τη γείωσή του με τ' απλά πράγματα.

Η ταινία κινείται με ευκολία ανάμεσα στο κωμικό και το παράδοξο, φιλοδοξεί να λειτουργήσει μεταφορικά σχετικά με το πόσα πράγματα αξίζει να θυσιάσει κανείς στην αναζήτηση του απόλυτου, όμως το τελικό αποτέλεσμα δεν ξεπερνά τη μετριότητα.

Ελένη Σταματίου

Αφού ο πόλεμος συνεχίζεται, ας πάρουμε όλοι τα μέτρα μας (αθώοι γαρ ουκ εισίν οι αγνοούντες)

«Ελευθερία ανάπηρη πάλι σου τάζουν»

Αφού δεν σκαβς, τί δουλειά κανς; (Περί διάκρισης χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας)

◆ «Αλβανοί + Αναρχικοί - ίδια φάρα - ίδια ψυχή»

◆ «Θέλουμε παιδεία ελληνική - όχι πολυπολιτισμική - 39ο»

◆ Συνθήματα έξω από το 49ο (ημερήσιο) γυμνάσιο. Το whom it may concern.

◆ Πρώτα πυροβολάνε και μετά ρωτάνε.

◆ Λονδίνο: Sin City

◆ New Scot(ων)land Yard.

◆ 'Η θα ανοιχτούμε στον αραβικό κόσμο ή θα αν(ατι-να)χτούμε μαζί του.

◆ Εκτακτα μέτρα: τον παίρνετε εκτάκτως, ρε!

◆ Λευτεριά στους τρεις - πριν γίνουν δεκατρείς.

◆ Λεφτά δεν έχω που να τα βρω/ όμως για όπλα 1,37 δισ. ευρώ.

◆ Ποιος έλειπε από τη συγκέντρωση αλληλεγγύης στους τρεις; (Πρόσωπο γνωστό και μη εξαιρετέο...).

◆ Και με τους εργαζόμενους (φυσική παρουσία στο ΠΑΜΕ, Κάνιγγος, 26/7/2005) και με την εξουσία (εορτασμός της δημοκρατίας, προεδρικό μέγαρο). Δράστις: η Αλέκα η Παπαού (τα γραμμάτια πληρώνονται...) .

◆ Η μικρούλα η Καϊλή/ (βάλτε ό,τι σας έρχετε στο νου, αυθόρμητα).

◆ Η κυρία έχει μικρόβιο (κι εγώ θερμόμετρο - καλό...).

◆ Το ρήμα oust (προφέρεται άουστ) «ανήκει» στην αγγλική γλώσσα, προερχόμενο από το αρχαίο γαλλικό ouster (χωρίς πι μπροστά): ουστέ.

◆ Γειά σου πρόεδρα Αλέκο με το ροζ σου το γιλέκο (ενόψει διακοπών - μπάνια του λαού - ήταν πολύ επίκαιρη η θέση του για το γάμο των ομοφυλοφίλων: τελείως ζήτημα του κώλου).

Η επέλαση του νεοφιλελευθερισμού και η κατάσταση της εργατικής τάξης στην Ελλάδα

◆ Dear Κοκκινοσκουφίτσα, ο χώρος αυτός αποτελείται από καπνοσακούλες αποκλειστικά....

◆ Η νεότευκτη «Π. Κόντρα» είναι και πολύ πο_ _ _ _ _ η.

◆ Βοήθεια, οι Κινέζοι!

◆ Γειά σου Ελλάδα αθάνατη της αρπαχτής, της μίζας/ του ξέκωλου, του πλιάτσικου, της Λίζας, της κορνίζας.

◆ Το ΚΟΔΗΣΟ (PDS) της πρώην Ανατολικής Γερμανίας συζητάει εξίσου άνετα και με Περισσό και με Κουμουνδούρου (αυτοί... ξέρουν).

◆ Εεε, Οοο/ Νίκας και CRETA FARM σαλάμι/ με νιτρώδη και έγκριση ΔΗΩ.

◆ Τζίγγερ: μία ζωή ελεύθερος/ και μια ζωή ο... δεύτερος.

◆ Σαφώς δεν είναι ανήξεροι οι του «πάνω-κάτω». Απλώς στρουθοκαμηλίζουν.

◆ Πιο μακρύ ωράριο/ τζούφιο σπερματοζωάριο.

◆ Λονδίνο και Ρώμη/ βαθιά χτυπημένες...

◆ Ευτυχώς που στην ανώτατη εκπαίδευση διασφαλίζεται η πχοιότητα. (Γι' αυτό νουζαβό βοτέ ουΐ -κατά Σημίτην)

◆ «... Ηξευρε λοιπόν ότι κανενού δεν εγάμησες το κέρατον, παρά όλοι σου εγαμήσαμεν το κέρατο, και πάλι θα σε γαμήσωμεν». Γεώργιος Ισκος ή Καραϊσκάκης (από το βιβλίο «Τα Καπάκια», σ. 217).

◆ Είναι κότες, είναι κότες/ οι αμερικάνοι στρατιώτες/ δύο χρόνια στο Ιράκ/ έχουν πάθει πατατράκ!

◆ «... το επαχθές αυτών φεύγοντες, ως την αχρειεπίσκοπος αντί αρχιεπίσκοπος...» (Στεφ. Α. Κουμανούδη «Συναγωγή Νέων Λέξεων», σ. 642).

Βασίλης

Κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα, το βιβλίο του δημοσιογράφου Βασίλη Καββαθά με τίτλο «Who is who, Ποιός είναι ποιά - Αντρες ντυμένοι γυναίκες». Πρόκειται για μια ενδιαφέρουσα ιστορική αναδρομή στο φαινόμενο του τραβεστισμού και της ομοφυλοφιλίας γενικότερα, με πολλές φωτογραφίες. Στην σελίδα 228, κάτω από τον τίτλο Μπέμπα Μπλανς, ο συγγραφέας, που όπως προκύπτει από άλλες σελίδες του βιβλίου έχει θυμώσει με την αρχιεπισκοπική υποκρισία σχετικά με το «κουσούρι», εκτοξεύει μια ρουκέτα:

«Ταξιτζής που γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα δεν άντεξε να κρατάει το στόμα του κλειστό κι όταν άκουσε δυό πελάτες να κουβεντιάζουν για πρόσωπο υψηλά ιστάμενο στην ιεραρχία, αποφάνθηκε: "Εμείς στον Βόλο τον λέγαμε Μπέμπα Μπλανς"». Οποιος προκαλεί και βρίζει ρατσιστικά ανθρώπους που δεν του φταίξανε τίποτα, παρόλο που έχει την φωλιά του λερωμένη, θα τα ακούσει. Ο φαρισαϊσμός πρέπει να παίρνει την κατάλληλη απάντηση, ειδικά όταν μπολιάζει την κοινωνία με ρατσισμό και υποκρισία.

http://athens.indymedia.org

Ακόμα χειρότερα

(Συμπλήρωμα στο <<Βαθύ Κόκκινο>>)

Το σημείωμα της τελευταίας σελίδας («Βαθύ Κόκκινο») είχε γραφεί, όταν έφτασε η «διάψευσή» του. Η Scotland Yard αναγνώρισε το λάθος της για τη δολοφονία του «υπόπτου» στο μετρό του Λονδίνου και ζήτησε συγνώμη! Αφήσαμε το σημείωμα όπως ήταν. Γιατί τέτοιες διαψεύσεις αποτελούν επιβεβαιώσεις. Ιδού γιατί.

Η Scotland Yard αρχικά ανακοίνωσε ότι ο δολοφονηθείς σχετίζεται με τις βομβιστικές επιθέσεις και εντός των ημερών θα έδινε στη δημοσιότητα τα «στοιχεία». Ατύχησε, όμως, γιατί ο δολοφονηθείς δεν ήταν Ασιάτης, όπως όλοι ήταν σίγουροι αρχικά, αλλά Βραζιλιάνος. Αρα, δεν μπορούσαν να μαγειρέψουν στοιχεία και «καθάρισαν» με μια συγνώμη. Μια συγνώμη που κάνει ακόμα πιο απεχθές το έγκλημα και τους ηθικούς αυτουργούς του. Ποιοι είναι αυτοί; Ολόκληρο το βρετανικό πολιτικό σύστημα και όχι μόνο ο Μπλερ και η κυβέρνησή του.

Ο υπουργός Εξωτερικών Τζακ Στρο ζήτησε με τη σειρά του συγνώμη για το θάνατο του Βραζιλιάνου, υπεραμυνόμενος ταυτόχρονα της νέας αστυνομικής τακτικής που συμπυκνώνεται στο δόγμα «πυροβολήστε για να σκοτώσετε», όταν θεωρείται ότι κάποιος είναι ύποπτος για καμικάζι.

Ο δήμαρχος του Λονδίνου Κεν Λίβινγκστον, ο «κόκκινος Κεν» με τον οποίο εκστασιάζονται και τινές «δικοί μας» (βλέπε Κοινωνικό Φόρουμ), το πήγε παραπέρα, δηλώνοντας χωρίς να κοκκινίζει: «Η Αστυνομία έδρασε για να προστατεύσει το κοινό. Ο θάνατος του νεαρού Βραζιλιάνου προστίθεται στις απώλειες ζωών για τις οποίες ευθύνονται οι τρομοκράτες»!!!

Το ίδιο ακριβώς επιχείρημα φιλοξενούσε στο πρωτοσέλιδό της η εφημερίδα «Εξπρές», υπό τον τίτλο «Πυροβολήστε όλους τους βομβιστές»: «Οι τρομοκράτες είναι υπεύθυνοι για το θάνατο του Μεντέζες και η Αστυνομία μας δεν πρέπει να κατηγορείται». Στο ίδιο μήκος κύματος οι περισσότερες βρετανικές εφημερίδες.

Τα πράγματα, λοιπόν, είναι ακόμα χειρότερα απ' όσο τα περιγράφει το αρχικό μας σχόλιο.

Π.Γ.

◆ Σταματήστε τους. Δε ζούμε για να δουλεύουμε, αλλά δουλεύουμε για να ζούμε - Οχι στους νόμους που επιβάλλουν περισσότερη δουλειά με λιγότερα λεφτά. Οχι στην κατάργηση του 8ωρου. Ολοι στην 24ωρη απεργία (ΓΣΕΕ - ΕΚΑ)

Είδατε, μέχρι και οι γραφειοκράτες κατάλαβαν την αδυναμία τους. Σου λένε, εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, τουλάχιστον ας τους σταματήσουν οι άλλοι. Μετά εμείς ξέρουμε. Θα πούμε ότι εμείς κάναμε, εμείς δείξαμε, εμείς παλέψαμε. Σαν τις παλιές καλές εποχές. Τότε που κοκορεύονταν στις συνελεύσεις και έγλυφαν στα υπουργεία. Τώρα άλλαξαν οι καιροί. Εσφιξαν τα γάλατα. Τους πήραν χαμπάρι ότι είναι ξεδοντιασμένοι. Τους φτύνουν κι αυτοί λένε ότι βρέχει. Αμα καταντήσεις μαλθακός, τί άλλο μπορείς να κάνεις;

◆ Ολοι στην Πανεργατική Απεργία Τρίτη 26-7. Συγκέντρωση με το ΠΑΜΕ πλατεία Κάνιγγος 10 το πρωί. Δεν θα περάσει!! Θα το πολεμήσουμε με κάθε μορφή πάλης (Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας)

Σιγά παιδιά. Σιγά τα αίματα. Σιγά -παρότι οικοδόμοι- μη σκίσετε κανένα καλσόν. Σιγά - σιγά, γιατί μπορεί να χαρακτηριστείτε ύποπτοι, προβοκάτορες. Κάθε... μορφή πάλης. Ακόμη και ατομική τρομοκρατία!!! Ξέχασα. Η ατομική τρομοκρατία δεν είναι μορφή πάλης. Είναι επέμβαση των ιμπεριαλιστών ενάντια στο κίνημα. Αφαιρούμε λοιπόν την ατομική τρομοκρατία. Λάθος έκανε ο Λένιν. Η ένοπλη σύγκρουση δεν είναι ώριμη. Την αφαιρούμε κι αυτή. Τί μένει; Μια δεκάλεπτη συμβολική κατάληψη ενός οποιουδήποτε κρατικού κτιρίου. Με μεγάλη προσοχή, να είναι παρούσες οι κάμερες. Οι επόμενες μορφές πάλης στις παραλίες και στα ουζερί.

◆ Το κίνημα μεγαλώνει. Ανοιχτή εκδήλωση 20-7 Πλ. Κουμουνδούρου Θεατράκι. Ομιλητές από την περικύκλωση των G8 και τις απεργίες (Εργατική Αλληλεγγύη)

Προσέξατε, αγαπητοί αναγνώστες, ότι οι μαϊντανοί της ΟΣΕ δεν έβγαλαν αφίσα για την απεργία της 26 Ιούλη; Να κατάλαβαν ότι ματαιοπονούν να αρδεύσουν νίκες -όπως λένε- από αυτές τις απεργίες αποκλείεται. Να μην έχουν λεφτά δεν γίνεται. Γιατί θα πήγαιναν στη γραφειοκρατία, σε κανένα δήμαρχο, σε κανένα κρατικό οργανισμό και θα έπαιρναν. Για να λύσετε το γρίφο, αρκεί να συμμετέχετε στο καινούριο παιχνίδι του κρυμμένου θησαυρού. Στην 8η κρύπτη είναι κλεισμένος ένας ΟΣΕτζής που κύκλωσε την G8. Με την πικετούλα του, τη σφυριχτρούλα του, την φουσκίτσα του, με όλο τέλος πάντων τον εξοπλισμό του.

■ Γνώμη της ΟΚΕ για το νομοσχέδιο Παναγιωτόπουλου

Η ταξική συνεργασία στην πράξη

Λίγο πριν ο Παναγιωτόπουλος καταθέσει το εργασιακό νομοσχέδιο, ο Πολυζωγόπουλος έκανε μια ύστατη έκκληση «διαλόγου»: Αναβάλτε την κατάθεση του νομοσχέδιου για λίγο -ένα 10ήμερο είναι αρκετό- να γίνει διάλογος, να το συζητήσει και η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, να δούμε πώς μπορούμε να το διαμορφώσουμε, και μετά καταθέστε το. Ο Παναγιωτόπουλος δεν δέχτηκε την πρόταση, ο ΣΕΒ «έφτυσε» τη ΓΣΕΕ προσερχόμενος στη συνάντηση που αυτή ζήτησε και το νομοσχέδιο πήρε το δρόμο της Βουλής. Εκτοτε, το βασικό επιχείρημα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι ότι η κυβέρνηση «δεν θέλει τον κοινωνικό διάλογο» και «νομοθετεί μονομερώς και για χάρη μόνο των εργοδοτών».

Ομως, «κοινωνικός διάλογος» γίνεται, έστω κι αν περνάει σε δεύτερο φόντο. Και είναι αυτός ο «κοινωνικός διάλογος» ένα από τα βασικά προπαγανδιστικά όπλα του Παναγιωτόπουλου που, αν δεν ήταν τόσο αλαζόνας, θα μπορούσε προπαγανδιστικά να τα πάει καλύτερα. «Κοινωνικός διάλογος» γίνεται στην περιβόητη ΟΚΕ (Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή), όργανο θεσμικό (υποχρεωτικά πρέπει να εκφέρει «Γνώμη», πριν τη συζήτηση τέτοιων νομοσχεδίων στη Βουλή) , στο οποίο συμμετέχουν εκπρόσωποι των καπιταλιστών και των εργαζόμενων. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία όχι μόνο δεν αρνήθηκε τη διαδικασία συζήτησης και έκφρασης γνώμης από την ΟΚΕ, αλλά συμμετέσχε ενεργά σ' αυτή.

Ο Παναγιωτόπουλος έστειλε το νομοσχέδιο στην ΟΚΕ στις 15/7/05 και ζήτησε τη γνωμοδότησή της με τη διαδικασία του κατεπείγοντος. Η ΟΚΕ όχι μόνο δεν αρνήθηκε να ανταποκριθεί στο υπουργικό αίτημα, αλλά δεν αμφισβήτησε καν τη διαδικασία του κατεπείγοντος, η οποία δεν προέκυπτε από πουθενά. Η ΓΣΕΕ, που ζητούσε αναβολή έστω και δεκαήμερη για να γίνει «διάλογος», δέχτηκε να συνεδριάσει η ΟΚΕ με τη διαδικασία κατεπείγοντος! Ετσι, σε τρεις συνεδριάσεις ολοκλήρωσε τις εργασίες της η ειδική επιτροπή που συνεστήθη από την Εκτελεστική Επιτροπή της ΟΚΕ, η ΕΕ διαμόρφωσε την εισήγησή της στην Ολομέλεια σε μια συνεδρίαση και η Ολομέλεια δεν χρειάστηκε περισσότερο από μια συνεδρίαση για να καταλήξει στην υπ' αριθ. 136 Γνώμη της ΟΚΕ, με ημερομηνία 25/7/05, την παραμονή της έναρξης της συζήτησης του νομοσχέδιου στη Βουλή. Ολα έγιναν νομότυπα και με πνεύμα συνεργασίας προς την κυβέρνηση. Ο θεσμός ΟΚΕ για μια φορά ακόμη άρθηκε στο ύψος της ύψιστης αποστολής του, με πλήρη συναίνεση όλων των «κοινωνικών εταίρων».

Στη γενική αξιολόγηση του νομοσχέδιου υπάρχει ένα προοίμιο ύμνος στον «κοινωνικό διάλογο», ψηφισμένο ομόφωνα (δηλαδή, με συμφωνία και της ΓΣΕΕ και του ΣΕΒ):

«Η ΟΚΕ η οποία έχει ως δομικό στοιχείο του ρόλου της τον κοινωνικό διάλογο, επιθυμεί να τονίσει ότι ο διάλογος μεταξύ των κοινωνικών εταίρων είναι ο υγιής και μακροχρόνια πιο αποδοτικός τρόπος για την πρόληψη, αντιμετώπιση και επίλυση των διαφορών και αντίθετων απόψεων που παρουσιάζονται στην πορεία και εξέλιξη των οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων. Οπως και στο παρελθόν είχε τονίσει (και μάλιστα με την ευκαιρία Σχ/Ν που είχε το ίδιο αντικείμενο), η ΟΚΕ επαναλαμβάνει την ανάγκη σεβασμού των αρχών του κοινωνικού διαλόγου ως αναγκαίου μέσου επίτευξης συναίνεσης μεταξύ των κοινωνικών εταίρων κατά το σχεδιασμό νομοθετικών αλλαγών των εργασιακών σχέσεων.

Πράγματι τα τελευταία 15-20 χρόνια, έχει καταδειχθεί ότι ο κοινωνικός διάλογος λύνει με ιδιαίτερη επιτυχία τα προβλήματα, συνεισφέρει στην δρομολόγηση και τη διαχείριση των αλλαγών και διευκολύνει την ανάληψη ευθυνών οδηγώντας προοδευτικά στην ανάπτυξη ώριμων σχέσεων μεταξύ των εκπροσώπων της κοινωνίας.

Πρόσφατα η αρνητική εμπειρία της εφαρμογής του κοινωνικού διαλόγου σχετικά με το υπό συζήτηση Σχ/Ν υπογραμμίζει ότι απομένει πολύς δρόμος να διανυθεί για την αναγνώριση της πολυπλοκότητας των αναγκών και της διαφορετικότητας των απόψεων, προτάσεων και λύσεων.

Η ΟΚΕ πιστεύει ότι έχει και τη θεσμική κάλυψη και την ουσιαστική διάθεση να συνεισφέρει σε αυτήν την αναγκαία προσπάθεια». (!!!)

Για τις ασφαλιστικές ρυθμίσεις (δεύτερο τμήμα του νομοσχέδιου) η Γνώμη είναι ομόφωνα θετική. Σε ό,τι αφορά τις επίμαχες διατάξεις του νομοσχέδιου (υπερωρίες, διευθέτηση) η Γνώμη περιλαμβάνει δυο απόψεις. Η ΟΚΕ δεν αποφασίζει με πλειοψηφίες και μειοψηφίες, αλλά -ως γνωμοδοτικό όργανο- καταγράφει όλες τις απόψεις, χωρίς μάλιστα να αναφέρει ποιοι υποστηρίζουν τη μια και ποιοι την άλλη άποψη. Διαβάζοντας κανείς τις δυο απόψεις για το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, καταλαβαίνει αμέσως ότι η μια απηχεί τις απόψεις της ΓΣΕΕ και η άλλη τις απόψεις του ΣΕΒ.

Η άποψη της ΓΣΕΕ (Β' Αποψη, επειδή συγκέντρωσε λιγότερες ψήφους) είναι η γνωστή: Εχουμε να κάνουμε με «ακραία παρέμβαση του νομοθέτη στις συλλογικές εργασιακές σχέσεις υπέρ των εργοδοτών και σε βάρος των εργαζομένων». Σε ό,τι δε αφορά το διευθυντικό δικαίωμα και τη ρύθμιση των διαφωνιών εργοδότη-εργαζόμενων για τη διευθέτηση, θα έπρεπε να προβλέπεται παραπομπή στη διαιτησία του ΟΜΕΔ. Φυσικά, **κάθετη αντίθεση της ΓΣΕΕ στη διευθέτηση, άρνησή της από άποψη αρχών, δεν υπάρχει**. Αυτά είναι για τα προπαγανδιστικά κείμενα, όχι για τις προτάσεις που υποβάλλονται σε σοβαρά θεσμικά όργανα, όπως η ΟΚΕ.

Η Α' Αποψη, που απηχεί απόψεις των εργοδοτικών φορέων, κάνει κριτική στο νομοσχέδιο από δεξιά. Μάλιστα, κριτική εξαντλητική, στο σύνολο και κατ' άρθρο. Χαρακτηρίζει το νομοσχέδιο ως «απάντηση στο ώριμο αίτημα αλλαγής της υφιστάμενης κατάστασης», υιοθετεί τις ρυθμίσεις του, αλλά εμμέσως πλην σαφώς τις χαρακτηρίζει ανεπαρκείς. Ζητά 8 ώρες υπερεργασία και για τους εργαζόμενους πενθήμερο. Θεωρεί ότι η ρύθμιση για τη διευθέτηση θέτει περιορισμούς που δεν τίθενται από την οδηγία 2003/88/ΕΚ και ζητά να θεσπιστεί ένα ακόμη τετράμηνο διευθέτησης. Ζητά περιορισμό του δικαιώματος άρνησης του εργαζόμενου, γιατί μπορεί ακόμα και μια άρνηση να ματαιώσει τη διευθέτηση σε ένα ολόκληρο τμήμα. Θεωρεί «εντελώς αδικαιολόγητη» την επαύξηση των ποινικών κυρώσεων, διότι «αφήνει τους νομίμους εκπροσώπους των επιχειρήσεων εκτεθειμένους σε εκβιασμούς»!

Παίρνει, λοιπόν, ο Παναγιωτόπουλος τη Γνώμη της ΟΚΕ με τις δυο διαφορετικές Απόψεις και την κάνει σημαία της προπαγανδιστικής του εκστρατείας. Παρουσιάζεται ως ο υπουργός που δεν νομοθετεί με βάση τα ακραία σενάρια, που διατυπώνονται μάλιστα και από το θεσμικό όργανο κοινωνικού διαλόγου, αλλά προσεκτικά, ήπια, φροντίζοντας να κινηθεί σε απόσταση και από τα δύο μέρη, χωρίς να υιοθετεί τις ακραίες θέσεις ούτε του ενός ούτε του άλλου. Ο Παναγιωτόπουλος εμφανίζεται ως ο πολιτικός που έχει το θάρρος να απορρίπτει αιτήματα του ΣΕΒ και να προστατεύει τους εργαζόμενους από την αυθαιρεσία των εργοδοτών, απειλώντας τους μάλιστα με αυστηρότερες ποινές, που οι ίδιοι δεν τις θέλουν. Ο Παναγιωτόπουλος λέει: η ΟΚΕ, με συμμετοχή όλων των φορέων, μου έφερε μια Γνώμη με δυο αντιτιθέμενες απόψεις. Δεν υιοθέτησε ούτε τη μία ούτε την άλλη, αλλά κινήθηκα με γνώμονα το εθνικό συμφέρον.

Αυτά είναι τα πραχτικά αποτελέσματα του «κοινωνικού διαλόγου». Είναι ιδιαίτερα διδακτική η διαδικασία έκδοσης Γνώμης της ΟΚΕ για το εργασιακό, γιατί η κυβέρνηση έχει εκφράσει την άποψη να περάσει μέσα από την ΟΚΕ τον «εθνικό διάλογο» για το Ασφαλιστικό.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μενελάου 1 και Εγνατία, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: newspaper_kontra@yahoo.com

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. Αννης 24 - Αιγάλεω

Μνήμες ναζισμού

Η σκηνή, όπως περιγράφηκε από αυτόπτες μάρτυρες, φέρνει στο νου εικόνες ναζισμού ή, για να έρθουμε στα πιο πρόσφατα, μνήμες από λατινοαμερικάνικα φασιστικά καθεστώτα. Ασφαλίτες ζητούν από έναν άνδρα ασιατικής κατωγωγής να σταματήσει για έλεγχο. Αυτός το βάζει στα πόδια. Οι ασφαλίτες είναι πολλοί. Ξεφυτρώνουν από κάθε γωνιά του μετρό. Τον κυκλώνουν, τον ρίχνουν κάτω, ένας τον πατάει με το γόνατο στην πλάτη και ένας άλλος του φυτεύει πέντε σφαίρες στο κεφάλι. Φυσικά, εκρηκτικά πάνω του δεν είχε.

Ηταν ύποπτος, είχε σχέσεις με τους βομβιστές, τον παρακολουθούσαμε και αργότερα θα δώσουμε στη δημοσιότητα τα στοιχεία, δήλωσε ο αρχηγός της Αστυνομίας. Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι θα το κάνουν. Σ' αυτά έχει ειδικευτεί η βρετανική Αστυνομία. Ο βρετανικός ιμπεριαλισμός καλύτερα. Το 1945 είχε έρθει στην Αθήνα ο λόρδος Σιτρίν, επικεφαλής μιας «ανεξάρτητης» επιτροπής που θα μελετούσε τα «εγκλήματα των κομμουνιστών» στη διάρκεια των Δεκεμβριανών. Ο Σιτρίν οργάνωσε ολόκληρη φιέστα στο Θησείο, όπου παρουσίασε κουβάδες γεμάτους με… μάτια, τα οποία αφαιρούσαν οι κομμουνιστές από τους αντιπάλους τους Χίτες και ταγματασφαλίτες. Γιατί ειδικά τα μάτια; Ετσι γινόταν πιασάρικο το θέμα. Και πού τα βρήκαν τόσα μάτια; Δεν δυσκολεύτηκαν και πολύ να βγάλουν τα μάτια από τους νεκρούς ΕΛΑΣίτες.

Οι νεότεροι θυμούνται σίγουρα πολλές ιστορίες ενοχοποίησης Ιρλανδών από τη βρετανική Αστυνομία. Τους έπιαναν, τους βασάνιζαν άγρια, τους έβαζαν και υπέγραφαν ομολογίες και τα «ανεξάρτητα» δικαστήρια τους καταδίκαζαν. Πάντα «με στοιχεία». Κάποιοι αθωώθηκαν πολλά χρόνια αργότερα, αφού προηγούμενα σάπισαν στις φυλακές. Μια τέτοια υπόθεση έχει γίνει και ταινία που γνώρισε μεγάλη επιτυχία («Εις το όνομα του πατρός») Γι' αυτό λέμε ότι και πάλι δεν θα δυσκολευτούν να «βρουν» και να παρουσιάσουν «στοιχεία» για τον δύστυχο Ασιάτη που οι ασφαλίτες εκτέλεσαν εν ψυχρώ σ' ένα σταθμό του λονδρέζικου μετρό.

Ποιος θα τους αμφισβητήσει, άλλωστε; Η οικογένειά του, οι φίλοι του ή μήπως οι νόμιμες ισλαμικές οργανώσεις; Ολοι αυτοί ζουν με τον τρόμο φωλιασμένο μέσα τους. Πού να βρουν αποθέματα δύναμης για να αμφισβητήσουν τα «στοιχεία» που θα παρουσιάσει η «αντιτρομοκρατία», ενώπιον μιας κοινής γνώμης που διψάει για τέτοια στοιχεία;

Δεν εκπλαγήκαμε καθόλου με τον τρόπο που ενήργησε η βρετανική Αστυνομία. Οι εντολές της είναι σαφείς: Φάτε μερικούς, για να τρομάξουν οι υπόλοιποι. Θέλουν να στερήσουν από τους ισλαμιστές μαχητές το ευνοϊκό περιβάλλον μέσα στο οποίο κινούνται. Να τρομοκρατήσουν την πολυπληθή ισλαμική κοινότητα, για να δημιουργήσουν από τους κόλπους της τους αυριανούς χαφιέδες.

Εκείνο που μας έκανε εντύπωση είναι που δεν υπήρξε η παραμικρή αντίδραση. Πολιτική και κοινωνική. Αν οι μπάτσοι σκότωναν μ' αυτόν τον τρόπο ένα αδέσποτο σκυλί, την άλλη μέρα θα πλημμύριζαν οι δρόμοι του Λονδίνου από διαδηλωτές. Τώρα σκότωσαν έναν άνθρωπο και δεν κουνήθηκε φύλλο, δεν άνοιξε μύτη. Τελικά, η διαφθορά και η ταξική εξαχρείωση είναι πολύ μεγαλύτερες απ' όσο φανταζόμασταν.

Π.Γ.